SANDRA BROWN
KNIGHT 1994 by SANDRA JAMES BROWN

Renegatul

Capitolul 1

Tanner Danielson se lovi cu faţa de pământ.

Auzi din tribune un murmur de înţelegere şi dezamăgire, în timp ce o durere ascuţită îi trecu prin coaste şi simţi printre dinţi praful arenei de rodeo.

— Liniştiţi-vă oameni buni, vă rugăm, spuse crainicul cu o voce piţigăiată. Lăsaţi medicii să-şi facă treaba.

Tanner se rostogoli cu ochii închişi, se ridică din praf sprijinindu-se în coate, îşi trecu o mână peste faţa murdară şi se lăsă în grija medicilor.

O cameră video îl focaliza de pe umărul unui operator cu părul grizonat şi ondulat. Lângă operator, ţinând cu o mână subţire un microfon având însemnele „KVCD-TV” se afla femeia pentru care Tanner intrase în închisoare, cu treisprezece ani în urmă. Nu o mai văzuse niciodată de la o distanţă de o milă, dar nu exista nicio îndoială că era chiar ea. Putea să jure că timpul se oprise în loc observându-i părul blond, strălucitor, lung până la umeri, pielea fină, firea sa liniştită – nu se schimbase atât de mult încât să-l determine să reacţioneze altfel decât o făcuse prima oară când o întâlnise. Era frumoasă, vulnerabilă… şi soţia celui mai bun prieten.

Fusese de ajuns o singură privire de a ei pentru

a-şi pierde echilibrul, după ce rezistase opt secunde.

Înjură.

Ochii ei mari, căprui, strălucitori, având o expresie inocentă, îl priveau fix, fără să clipească. Ea respira convulsiv şi această mică trădare a emoţiei îl tulbură atât de mult încât căzătura lui Tanner păru o acrobaţie demnă de bâlciurile de duminică după-amiază.

Adrenalina îi paralizase picioarele, înainte ca el să-şi poată da seama ce se întâmplase cu coastele lui. Strânse din dinţi, oprind o nouă înjurătură şi se aplecă să-şi ridice pălăria.

La îndemnurile crainicului se auzi un val de aplauze:

— Mai tare, oameni buni. Aplauzele voastre sunt singura răsplată pe care o vor primi astăzi aceşti cowboy.

Ce soartă perfidă o adusese pe Julie Fielding la concursul de rodeo unde participa şi el? Şi ce clipă nemiloasă l-a determinat să o privească?

Îşi îndesă pălăria pe cap şi închise ochii pentru o clipă, pipăindu-şi coastele şi respirând uşor. Reacţia lui faţă de Julie Fielding fusese extrem de previzibilă – ea făcea ca fiecare nerv din corpul său să uite că de fapt comenzile primite trebuiau să sosească prin intermediul creierului. Ea îi provocase acest lucru întotdeauna.

Când privi spre camera video văzu că aceasta era îndreptată tot spre el. La fel şi ochii căprui. Mândria îl făcu să-şi îndrepte spatele. Porni şchiopătând spre ea. Când ajunse la trei paşi în faţa ei se opri. Un rid subţire, care nu existase cu treisprezece ani în urmă, străbătea acum fruntea ei. Faţa îi era mai atrăgătoare; cu pometii proeminenţi.

Bărbatul grizonat de lângă ea îşi făcea de lucru,

eschivându-se în mod evident de la orice discuţie.

Cu o expresie fermă, Tanner îşi duse mâna la pălărie:

— Îmi cer scuze că am rezistat atât de puţin, doamnă, spuse el plin de curtoazie.

Ea îşi ridică mirată sprâncenele şi murmură în cele din urmă:

— Câteodată timpul este prea scurt. Aparent inaccesibil prafului din jur, părul îi flutura uşor pe lângă chip. El uitase cât de mult putea părul ei să-l facă pe un cowboy să îşi dorească să îl atingă şi să îşi plimbe degetele prin el.

Tanner îşi controlă primul impuls, apoi observă că încheieturile mâinilor ei se albiseră uşor şi, pentru o clipă, avu în minte imaginea Juliei în tinereţe. Prea tânără pentru problemele pe care trebuia să le rezolve, prea încăpăţânată şi mândră pentru a cere ajutor, prea circumspectă pentru a accepta oferta lui.

— Mda, câteodată timpul este prea scurt, spuse el, ţintind-o cu privirea şi enervat de ce îşi amintise. Dar nu simţi întotdeauna o mare plăcere să te revezi la televizor seara la ştiri.

Ea se încruntă.

— Vei fi lipsit de această plăcere astă seară, îi spuse brusc. Nu este pentru programul de ştiri.

— Atunci pentru ce? întrebă el cu toate că era clar că ea nu avea de gând să-i explice.

— Pentru un documentar de şase săptămâni.

Muşchii pieptului i se încordară. Un documentar de şase săptămâni? Aceasta însemna că ea va mai sta o vreme pe acolo? O studie, întrebându-se ce urmări va avea acest lucru. Întrebându-se cum se obişnuise cu ideea că Julie Fielding îi privise toate concursurile cu acei ochi căprui care reflectau toate emoţiile ei şi cu acea atitudine distantă şi rece.

— Speri să obţii cât mai multe fotografii despre cum se poate muşca din ţărână? întrebă el scurt.

— Nu am sperat nimic în privinţa aceasta, răspunse ea.

— Da’ nu-i nevoie să fii amabilă, doamnă. Îşi duse mâna la pălărie. Să nu mai contezi pe asta altă dată.

— Tanner, spuse ea, când acesta se întoarse să plece, îmi pare rău în privinţa căzăturii. Eu… noi nu vom folosi filmul fără permisiunea ta.

Înaltul cameraman o privi pe Julie cu scepticism şi asprime, în timp ce Tanner zâmbi într-un mod ciudat. Permisiunea, pe naiba. „Umeri laţi” nu intenţiona să piardă această ocazie.

— Da, spuse Tanner. Să-mi scrii o notiţă despre acest lucru. Să fiu sincer, de ce mi-ai spune. Se îndepărtă din zona destinată presei şi se întoarse la balustradele din spatele jgheaburilor.

Julie Fielding nu avea de gând să-i scrie niciun bilet. Nu o făcuse niciodată. Nu-i răspunsese nici măcar la scrisorile pe care el i le trimisese după funeraliile lui Buck. De parcă el nu avea niciun drept să vorbească cu văduva lui Buck. Această restricţie încă o mai chinuia, pentru că fusese nedreaptă. Nici în jurul arenei şi nici în alt loc nu îl lăsase să o atingă. Fusese inaccesibilă şi el înţelesese acest lucru. Nu fusese niciodată singură cu el într-un loc unde s-ar fi putut întâmpla vreun lucru la care el se gândise. El avusese nevoie de fiecare barieră pe care ea i-o ridicase în cale.

Poate că el voia în continuare acest lucru, acum că Buck nu mai era.

Pe la jumătatea căzăturii, auzise din noroi zgomotul camerei video.

Cu ochiul camerei video îndreptat spre cowboy,

Nick Johnson filmă timp de 10 secunde după care aruncă o privire fugară spre partenera lui.

— La această cădere a pierdut trei sute de dolari şi îl poate costa chiar titlul naţional, când se va face punctajul la sfârşitul sezonului. Fiecare telespectator din lume vrea să ştie ce are de spus despre asta cowboyul tău cu ochi albaştri.

Ea oftă, considerând că el nu se va mulţumi cu un protest neconvingător.

— Nici măcar nu ştiu dacă va mai fi în oraş după această întrecere, Nick, murmură ea.

— Verifică-i camera ori furgoneta sau vezi unde stă.

— Nu contează, pentru că el oricum nu va fi acolo. Dacă rămâne în oraş, îl putem găsi în acelaşi loc zgomotos unde merg toţi cowboyii.

— Un bar pentru cowboy?

Julie privi în spate.

— În acest oraş se află localul „Hoof and Horn”. Berea este ieftină şi ei nu servesc „sushi”.

Nick aprobă amuzat:

— Şi vrei să merg cu tine?

Julie se gândi în tăcere. Era o ofertă neobişnuită. Fusese reporter destul timp cât să-şi dea seama că nu era greu să faci un reportaj cu camera video la ochi.

Ea ceruse să lucreze cu Nick la acest documentar. Era un cameraman exigent, experimentat şi adăugase la proiect priceperea şi energia sa. Tot ce aşteptase de la ea era o legătură personală cu postul de televiziune Seattle… şi cu lumea rodeo-urilor.

Ceea ce aştepta Julie de la ea însăşi, era acea tărie de care avea nevoie pentru a discuta cu Tanner Danielson în felul ei.

— Nu, răspunse într-un sfârşit. Nu e nevoie să

mergi cu mine. Am mai fost în baruri de cowboy până acum.

El nu făcu niciun comentariu asupra hotărârii ei.

„Da, nu e nevoie să vină”, se gândi Julie. Va fi în stare să rezolve totul singură. „Hoof and Horn” era un bar hodorogit şi zgomotos, plin de cowboy, unii sărbătorindu-şi victoriile, alţii îngropându-şi necazurile. Julie se opri o clipă în uşă, pentru a se obişnui cu lumina obscură, fumul de ţigară, mirosul de băutură şi de şei încinse, cu vocea răguşită a unei cântăreţe de muzică country şi western, care se auzea de la tonomat.

Muzica nu se schimbase prea mult de când fusese ea ultima oară. Nici cowboyii – aroganţi, neciopliţi, cucerind femeile cu cavalerismul lor rudimentar şi rânjind satisfăcuţi când făceau exact ce doreau. Julie se întrebă câte din femeile de acolo erau tinere văduve sau fete de companie ce încearcă să-şi convingă cowboyii să plece înainte de a se închide localul, privind cu groază perspectiva nopţii într-un bar sau de una singură într-o furgonetă, ori într-o cameră ieftină de motel.

Se înfioră la gândul că şi ea fusese în această situaţie de nenumărate ori; intră şi se aşeză pe un scaun înalt de la bar.

— Cu ce să vă servesc, doamnă? întrebă barmanul.

— Bere, nu contează ce marcă e, răspunse ea. Şi Tanner Danielson. Să apară pe casetă acordând un interviu. Închise ochii şi-şi apăsă pieptul cu mâna, încercând să-şi regăsească calmul de care dădea dovadă mereu. Treisprezece ani. Dar, văzându-l în arenă după amiază, parcă totul se întâmplase cu o zi înainte. El arăta la fel ca la douăzeci şi doi de ani: înalt, subţire, cu faţa bronzată şi cu privirile de un albastru

intens. Şi acea calitate a lui de a fi prea sincer.

În ultimele trei sezoane, Tanner Danielson se aflase în clasamentul pentru cel mai bun cowboy al anului. Trebuie să fi strâns mulţi bani aşa cum visase şi Buck. Se întrebă ce făcuse el cu banii. Trăise luxos? îi cheltuise?

Niciuna din aceste variante nu se potriveau cu stilul lui Tanner. Deodată, pe neaşteptate, se gândi la Tanner Danielson îmbrăcat în jeanşi, cu ghete scâlciate şi o cămaşă simplă, stând în camera de motel din Helena unde tocmai îl cărase pe Buck acasă şi îl aruncase în pat. Stând între ei cu Buck, inconştient şi îmbrăcat în costumul lui elegant de rodeo, pentru câteva secunde Tanner o privise într-un fel anume, adânc, direct, încât se înfioră.

— Poftim, se întoarse cu berea barmanul.

Julie se trezi cu greu la realitate, plăti berea şi sorbi din pahar, amânând momentul când trebuia să privească în jur.

Avea 31 de ani, era reporteră cunoscută la KVCD, proprietară a unui apartament bine întreţinut cu trei camere, în suburbia Seattle – şi mama unui copil inteligent şi sănătos în vârstă de treisprezece ani, care lua lecţii de pian şi juca fotbal. Gândul la Skye o linişti.

Skye – singura mângâiere pentru greşelile trecutului – era motivul pentru care se afla ea aici. Nu-i plăcea să lucreze pe teren, dar dacă împreună cu Nick vor reuşi un documentar foarte bun, va avea şansa de a fi promovată ca director de programe speciale. Acest lucru îi va oferi o poziţie mai înaltă şi o măsură de securitate pe care Julie o voia. Avea nevoie de ea. Dacă trebuia să se confrunte cu umbrele trecutului, o va face. Oricum, poate că era timpul s-o facă, înainte ca Skye să crească şi să recunoască urmele acestui trecut. Simţi în spatele ei pe cineva care o privea

stăruitor. Ignoră acest lucru timp de jumătate de minut, apoi se întoarse şi privi în spatele ei.

Într-un colt îndepărtat, Tanner Danielson stătea aplecat peste tejgheaua barului. Era înconjurat de două femei atrăgătoare, care zâmbeau, evident interesate, dar el o privea insistent pe Julie.

Privirea lui Tanner întâlni ochii mari căprui. Ea stătu perfect nemişcată o secundă, privindu-l şi mângâindu-şi pe sub păr ceafa. Apoi clipi, puse cu grijă berea pe tejghea, se ridică de pe scaun şi străbătu camera spre el.

Tanner rămase extrem de surprins. În urmă cu treisprezece ani, Julie nu l-ar fi căutat. În urmă cu treisprezece ani, ea era măritată.

Roşcata din dreapta lui Tanner se întoarse după bere, apropiindu-se de Tanner şi mângâindu-i braţul. Dar atenţia lui Tanner era concentrată asupra Juliei. În părul Juliei se reflectau luminile multicolore ale barului. Faţa ei, mersul ei, puloverul galben pal, rezerva ei subtilă care arăta că emoţiile ei nu vor fi la dispoziţia unui cowboy ce ar dori acest lucru, o făceau să pară ca un crin în deşert, în atmosfera zgomotoasă a barului. Ea nu făcea parte din această categorie de oameni. Niciodată nu făcuse parte.

De la tonomat se auzi vocea hodorogită a lui Jesse Adam Wilson fredonând: „Te-am privit o singură dată şi am căzut”, iar gura lui Tanner se schimonosi într-un zâmbet. Avea îndoieli că Jesse chiar căzuse de-adevăratelea pentru că el nu fusese niciodată în arenă pe un cal sălbatic.

— Bună, îi zâmbi ea.

El atinse cu degetele borul pălăriei şi dădu din cap, simţind un imbold sexual de parcă ar fi sorbit un whisky tare.

— Julie.

— A trecut ceva timp, Tanner, spuse ea.

El îi studie chipul.

— Ţinând cont de ultima întâlnire, cred că au trecut vreo patru ore, spuse el sarcastic tărăgănând cuvintele şi gândindu-se la durerea pe care o simţea în partea de jos a corpului.

Ea zâmbi din nou, clătinând din cap şi ducându-şi o mână la ceafă. Acest gest plin de graţie ascundea o urmă de nervozitate, dar o făcu să pară mai tânără.

— Ei bine, când te-am văzut călărind…

— Nu m-ai văzut călărind, ci căzând.

Roşcata din dreapta lui zâmbi, apreciindu-l şi îşi lăsă mâna pe umărul lui Tanner, revendicându-şi drepturile.

Julie înţelese gestul. Când se uită din nou la el, privirile ei erau sugestive.

— Ei bine, nu vreau să-ţi răpesc toată seara, dar…

— Dar cât de mult intenţionezi să ocupi din ea?

— Atât cât durează să asculţi o melodie la tonomat, spuse ea şoptit. E bine?

— Îmi ceri să dansez? îi zbură întrebarea înainte de a se gândi ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi acceptat. Dar era conştient de faptul că oricum i-ar fi pus această întrebare. O visase de prea multe ori pe Julie Fielding străbătând barul spre el, zâmbindu-i, mergând acasă cu el în loc de Buck. Se întâmplase oare vreodată să aibă faţă de ea o reacţie pe care să şi-o poată controla?

Ea clipi, îşi trase sufletul, zâmbi şi spuse:

— Da.

Tanner o privi atent câteva secunde, evaluându-şi sentimentele, apoi sări de la tejghea.

— Scuză-mă, murmură el către femeia care stătea sprijinită de umărul lui şi îşi puse mâna pe

spatele Juliei pentru a o conduce către ringul de dans.

Pe când îşi făceau loc prin mulţime, muzica de la tonomat se schimbă şi începu un blues din Texas despre foste soţii şi statele unde locuiau. La marginea ringului, Tanner o luă de mână şi făcură vreo doi paşi în interior.

Ea nu se împotrivise să-l urmeze. Dar el nu fusese surprins de acest lucru, ştiuse întotdeauna că ea era destul de inteligentă să facă ceea ce îşi pusese în minte. Pentru ce venise oare acolo?

— Am auzit că te descurci binişor, spuse el. Reporter la KVCD.

Ea dădu din cap, zâmbind şi fiind puţin ruşinată.

— Ai şi propriul cameraman…

— Nu – e prea mult spus că îmi aparţine. Este un bun tehnician. Lucrăm împreună doar la acest proiect.

— În drumul tău spre promovare?

— Sper.

— Atunci, sper şi eu.

Îşi trase sufletul, ridicându-şi sânii sub bluza aurie. Îi simţea sub mână spatele cald, drept suplu, cu muşchi bine proporţionali. Se întrebă cum ar fi să o ţină în braţe, să o simtă aproape, să-i sărute gâtul, iar părul ei să-i inunde chipul.

Nu mai dansase cu ea niciodată. Îşi ţinea mâinile departe de ea şi doar se gândea cum ar fi să o ţină în braţe.

— Îmi pare rău… pentru Buck, zise el, voind să scoată la iveală tot ceea ce era de spus între ei doi.

— Mulţumesc. Şi mie îmi pare rău. Mai tot timpul.

Mai tot timpul? se încruntă el apreciind răspunsul ei.

— Şi îmi pare rău că nu ţi-am spus la

înmormântare.

— … Ştiu… Ai fi fost acolo dacă ai fi putut.

— Sper să mă crezi.

Ea ar fi crezut dacă i-ar fi citit scrisorile.

Julie nu luă în seamă aluzia. Îl privi adânc, alungând cu un oftat părerile personale.

— Toţi călăreţii s-au întâlnit după înmormântare şi au făcut un contract prin care au scăpat de acel taur. Cred că ei s-au gândit că mai bine mai târziu decât niciodată.

Mai bine mai târziu decât niciodată? Cuvintele răsunau ca un ecou în mintea lui Tanner, realizând o imagine total diferită de ceea ce spusese ea şi simţi în tot timpul o agitaţie fără motiv, dar la fel de prevăzătoare ca şi căldura Texasului. Ce era asta? Un răspuns întârziat? Tot timpul venise la bar căutându-l pe Buck şi în seara aceasta chiar venise să-l caute pe el?

„Din nefericire, îşi spuse sieşi, şi mai ales din nefericire pentru ce ai în minte”. Dar speranţele lui ignorară aceste lucruri.

— Te afli în topul celor mai buni cowboy ai anului, după câte am auzit, spuse ea zâmbindu-i din nou. Te descurci binişor.

— Atât timp cât am noroc.

— Oh, dar nu e vorba numai de noroc. Nu-i aşa?

— Eşti în circuit de destulă vreme ca să-ţi dai seama cât de mult contează norocul. Spune-mi părerea ta.

Şi să-mi spui de ce te afli aici.

— Poate că vreau să aud de la tine, spuse ea radioasă.

Tanner îşi întinse degetele pe spatele ei şi o îmbrăţişă puternic, conducând-o în timpul dansului şi întorcând-o astfel încât pe faţa ei se reflectau luminile

multicolore de la tonomat.

— De ce? întrebă el.

Ea ezită o fracţiune de secundă înainte să-l privească şi să-i zâmbească.

— Tu îţi doreşti acest lucru, nu-i aşa? Să fii printre cei mai buni zece cowboy.

— Dar tu alergi după un interviu, nu-i aşa? o întrebă, ridicând puţin vocea.

Ochii ei căprui scânteiară.

Îl cuprinse furia, mai ales pentru naivitatea lui. Îşi dorise să creadă ceva frumos, de basm, dar, crudă cum era, realitatea îi aminti cât de uşor putea Julie Fielding să-l dea la o parte. Ar fi trebuit să-şi dea seama de acest lucru după amiază când căzuse în praf.

— Deci pentru acest lucru eşti aici, Julie? Ai nevoie de comentariu pentru filmul tău.

Ea pierdu primul pas şi îşi reveni atât de repede că numai Tanner observă. Dar acest gest fusese de ajuns pentru a-i răspunde la întrebarea lui.

Melodia de la tonomat se schimbă şi vocea răguşită a lui Jesse Wilson coborî printre consumatori, fredonând o baladă despre greşeli şi inimi sfărâmate. Tanner lăsă palma să-i alunece pe spatele Juliei, apoi şi-o îndepărtă şi-şi băgă mâinile în buzunare.

— Nu te pot opri să-mi faci fotografii căzut pe jos, dar sunt foarte sigur că nu o să ţi le comentez.

De la tonomat, Jesse Wilson cântă: „Ar fi trebuit să plec înainte să-mi zâmbeşti” şi Tanner se înjură că nu făcuse şi el acest lucru.

Îndreptându-şi spatele, se pregăti să se întoarcă.

— Tanner…

Mâna pe braţul lui şi rugămintea din ochii ei îl opriră la mijlocul pasului.

— Tanner, nu am venit din această cauză. Nu… numai pentru acest lucru.

Se întoarse şi o privi insistent. Inocentă ca păcatul şi de două ori mai periculoasă.

— Buck era prieten cu voi. Şi eu aveam nevoie…

— Buck este mort de mulţi ani, o întrerupse el. Nu este vorba de Buck.

— Nu este atât de simplu, Tanner. Lucrurile sunt… ceva mai complicate. Nu te poţi aştepta ca totul să fie alb sau negru.

Mâna ei se mai afla pe braţul lui, arzându-i pielea prin cămaşă, trimiţând mesaje spre toţi muşchii corpului său. Privi în jos la degetele ei.

— Vrei să dansezi sau nu? întrebă el cu asprime.

Răsuflarea ei se auzi încet. Îşi prinse limba între dinţi privind la podea, apoi eliberă braţul care tremura când ea-şi luă mâna.

— Da sau nu? întrebă el.

Îl privea fix, în linişte, în timp ce căuta să se stăpânească. Se întoarse spre ea şi o prinse de mână. De data aceasta, nu mai era un dans în doi. Tanner îşi întinse degetele pe spatele ei şi o trase aproape de el, destul cât să însemne mai mult decât un simplu dans.

Nefiind sigură de unde îşi dăduse Tanner seama că ea ar răspunde cu „Da”, Julie dansă mişcându-se încet, având sentimentul că şi încăperea se transformase şi se potrivea cu valul de căldură ce se lăsase peste ei. Mâna îi era în mâna lui, palmă în palmă, în timp ce el controla cu fineţe mica distanţă dintre ei, mii de senzaţii o învăluiră simţind căldura mâinilor lui.

„O singură privire de a ta şi eu am căzut rău de tot”, fredona din nou vocea de la tonomat.

Lumina ceţoasă din bar se schimbă şi se mută pe faţa lui Tanner şi pe părul negru de sub borul pălăriei. Atât cât putea să-şi dea seama, părul lui avea aceeaşi culoare ca în urmă cu treisprezece ani, când ea nu-l privise atât de aproape ca acum. Privirea ei coborî de pe gura lui pe gulerul cămăşii, apoi mai jos pe nasturele descheiat, acolo unde cămaşa stătea întinsă pe pieptul lui, apoi privi la curbura claviculei şi la arcuirea puternică a coapselor lui. Fu nevoită să-şi lase capul pe spate pentru a-i privi din nou faţa – nasul mic, acvilin şi obrazul oval, vechea cicatrice aflată lângă obraz, pe urechea stângă. Ochii lui albaştri erau tulburaţi de parcă ar fi cercetat-o încet, în întregime, în felul lui.

— M-am întrebat întotdeauna dacă ştii să dansezi, Julie, spuse el.

— Când aveam optsprezece ani habar nu aveam!

— Ai mai învăţat ceva de atunci?

Un licăr de supărare îi întunecă privirea.

— Ştiam deja o mulţime de lucruri simple până atunci, spuse ea tăios. Dacă tot ceea ce cauţi tu este „Da” sau „Nu”, înseamnă că tot este uşor, nu-i aşa?

El o studie fără grabă, pe jumătate insolent în aprecieri, îşi lăsă privirile în jos spre gura ei, gâtul ei, spre formele sânilor, şi curba şoldurilor.

— Cred că nu este totul chiar aşa de uşor…

Cu mâna pe spatele ei, o trase spre el şi o îmbrăţişă cu o mişcare uşoară, aproape întâmplătoare, ce le aduse corpurile într-un contact perfect, sânii ei pe pieptul lui, coapsele ei de-a lungul picioarelor lui, şoldurile ei lipite atât de strâns de el, încât se înfierbântă de-a binelea.

Dar acest lucru nu avea importanţă fiindcă oricum dansul lor îmbrăţişat nu era cu nimic diferit de

cel al perechilor de pe ring şi potrivit principiilor morale ale barului „Hoof and Horn”, îmbrăţişarea era permisă ca un flirt. Julie simţi la atingerea de corpul lui ca şi cum Tanner bătuse la uşa închisă a dormitorului şi imaginaţia ei explozivă, care o trăda îi oferi deodată toate detaliile asupra întâmplărilor ce ar fi avut loc acolo. Un val de căldură îi invadă trupul făcând-o să se întrebe ce-ar simţi dacă i-ar lăsa mâinile să rătăcească pe corpul ei, să o mângâie, să-i deschidă nasturii şi să-şi arunce hainele pentru a face ceea ce el deja gândea.

Înghiţi cu greu pentru a-şi umezi gâtul şi puse o palmă pe umărul lui. Îl împinse fără prea multă convingere, în timp ce chipul ei, prea aproape de al lui, se întoarse spre el şi simţi că i se citeşte panica în priviri.

— Eu… Eu nu…

Se opri fără suflare, prea ruşinată pentru a continua şi mult prea şocată de emoţia ce o îneca.

Tanner înţelese tulburarea ei, privindu-i obrajii coloraţi şi simţi dorinţa de a o îmbrăţişa drept răsplată. Julie Fielding nu avea mişcările cinice şi profesionale ale unei mincinoase. Era inteligentă, îndrăzneaţă şi se întreba cât de bine se preface. Dar cu toate motivele ei profesionale, ea îl ademenise cu o senzualitate neprefăcută şi îl excitase imediat.

Şi acest lucru o sperie de moarte.

Dar supărarea pe care o simţise împotriva ei, se evaporă. O amintire cu care se luptase toată seara îi reveni în minte: o femeie tânără speriată, vulnerabilă, încercând galant să facă ceea ce trebuie făcut – să-şi salveze proaspăta căsătorie, să-l salveze pe Buck de el însuşi fără a mai ţine seama şi de dorinţa ei.

Nu o forţase atunci. Nu o făcu nici acum.

Încet, fără tragere de inimă, Tanner îşi înfrânse pornirea sălbatică care îi invadase corpul ca un râu de

primăvară ieşit din matcă. Mâna i se strânse pe spatele ei şi corpul îi înţepeni ca un ultim protest, apoi se relaxă încet, muşchi după muşchi. Mâna îi căzu, îi dădu drumul din îmbrăţişare, apoi închise ochii realizând că încă o dată o mai dorea, la fel ca atunci când avea douăzeci şi doi de ani. Poate chiar mai mult. Şi nu era chiar atât de simplu lucrul acesta.

Scoase un oftat lung şi tremură tot.

— În regulă, atunci, spuse el de parcă ar fi vorba de o decizie. Deschise ochii, întâlnind privirea ei şi îşi prinse degetele mari în găicile curelei. Vrei să discutăm?

În priviri se citea surpriza şi confuzia, dar chiar dacă se străduise sau nu, singurul ei răspuns fu o aprobare uşoară din cap.

— Bine. Să discutăm.

Ochii ei căprui îi priviră pe ai lui pentru un moment, apoi se mutară pe un tonomat, pe ringul aglomerat şi spre mesele ocupate până la refuz.

— Este… vreun loc unde să vorbim?

— Sunt nişte mese pentru picnic la poalele dealului, lângă pârâu. E bine?

Ea aprobă din cap.

— O să iau câte o bere.

— Eu nu… Dar protestul îi muri pe buze când îl privi. Bine, în regulă.

El nu o rugă din nou. Puse mâna pe umerii Juliei Fielding, atent să o atingă doar cu vârful degetelor, o întoarse şi o conduse spre bar.

Capitolul 2

În clipa în care îşi luă mâna de pe umărul ei pentru a căuta portmoneul, Julie făcu un pas înapoi, foarte tulburată de reacţia ei din timpul ultimului dans.

Corpul ei mai păstra senzaţiile provocate de mângâierea lui şi încă mai simţea acea neaşteptată şi molipsitoare grabă de a pluti între vis şi greşeală fatală.

Îşi îndreptă spatele şi se strădui să-l privească pe Tanner Danielson. „Are treizeci şi cinci de ani, nu douăzeci şi doi”, îşi reaminti ea. Concura pentru cel mai bun cowboy din acel an, nu mai era acel fragil şi distant călăreţ admirat pentru îndrăzneala şi stilul lui. Era subiectul unui interviu pentru documentarul lui Nick, nu o legătură a trecutului ei.

Cămaşa lui gri pal avea o dungă pe mijloc de parcă fusese scoasă din valiză chiar înainte de a fi îmbrăcată. La jumătatea spatelui, observă un bandaj.

Avea coastele bandajate? Înainte de a-l putea înăbuşi, acest mic amănunt îi zgudui amintirea.

„Nu poţi călări astfel.”

Stătea cu Buck lângă balustrade în timp ce Tanner sărise de partea cealaltă şi o privise peste umăr, la acest comentariu impulsiv. Ea se referea la faptul că el nu avea voie să concureze astfel fiind în afara legilor rodeo-ului.

— Va fi bine, Julie, îi răspunsese el zâmbind şi întrerupând mustrarea lui Buck faţă de soţia lui, care ar fi trebuit să tacă atunci când se afla printre călăreţi. Dar, desigur, apreciez grija ta.

Tulburată de uşurinţa cu care îşi aducea aminte, Julie îl privi pe Tanner cum pune restul în buzunarul din spate al jeanşilor.

Înainte de a-şi muta privirea, el se întoarse şi o surprinse privind în direcţia lui.

Ea se înroşi, apoi privi în sus, întâlnindu-i ochii. El părea că nu văzuse nimic, dar cu siguranţă că nu pierduse reacţia ei.

— Să mergem. Îi oferi una din beri. Privirea ei era spre mâna puternică şi întunecată ce ţinea sticla. Simţi un tremurat neaşteptat ca un aer rece pe o piele caldă. „Ia-o şi acest joc e ca şi pierdut”, se gândi ea deodată, dar luă berea.

— Mulţumesc, reuşi să spună. Sună forţat şi îşi dădu seama că inima îi bătea cu putere în piept în timp ce-l urma pe Tanner, care îşi făcea drum prin mulţime spre uşa deschisă.

Aerul de afară era rece şi umed, chiar şi în această seară senină de iulie, dar ploi puternice căzuseră peste această ţară muntoasă – Oregon – prima oprire a Juliei din programul pentru şase săptămâni de rodeo-uri. Stelele străluceau pe cerul întunecat.

Trecură pe lângă nişte consumatori din bar care stăteau pe trepte, apoi traversară parcarea. Ea îşi ţinea coatele pe lângă corp, astfel încât să nu-l atingă.

La capătul parcării, terenul împădurit cobora în pantă spre o poiană împrejmuită de pomi. Tanner păşi în faţa ei şi o luă de braţ. Căldura mâinii lui contrasta cu sticla rece şi umedă pe care o ţinea ea în mână, iar luxurianta şi răcoroasa iarbă îi peria degetele goale din sandale.

Zgomotul de la bar abia se mai auzea pe măsură ce ei mergeau spre mesele de picnic. În această linişte, plutea o tulburătoare intimitate, mai ales în dumbrava din apropierea unui han. Zgomotul pârâiaşului aproape că acoperea muzica proastă de la tonomat şi o briză uşoară ridica frunzele în jurul lor.

Tanner îi dădu drumul, merse la o masă aşezată lângă râu şi se opri în picioare lângă ea. Julie îl privi în

tăcere şi se întrebă de ce o adusese aici şi îi dăduse timp de gândire. Atracţia pe care o avea pentru Julie – rătăcitorul şi neşlefuitul cowboy – era prea puternică pentru a o nega. El avea acelaşi şarm care o aruncase în braţele lui Buck. Dar deosebirea era că în ochii lui Tanner se citea o senzualitate pură.

— Cum de n-ai purtat niciodată o pălărie? o întrebase el odată, cu mult timp în urmă. Iar când ea îngână ceva referitor la faptul că îşi va pune pălărie a doua zi, el o privise un minut după care răspunse. „Nu… nu”.

Mâna lui se îndreptă spre părul ei. Se oprise înainte de a o atinge, iar ea simţi din nou acel tremurat din timpul dansului.

Îşi încleştă mâinile în jurul berii, pentru ca răceala sticlei să o trezească şi să o menţină la realitate.

Treisprezece ani. Treisprezece ani de văduvie.

Treisprezece ani de experienţă. Trebuie să fi fost de ajuns acest timp pentru a nu se face de râs, nu-i aşa? Nu se afla aici pentru o idilă. Se afla pentru preliminariile unui interviu, pe care trebuia să i-l prezinte lui Nick când se va întoarce. Avea treabă aici: să-l determine pe Tanner să vorbească. Nu-şi putea permite să uite acest lucru.

Se aşeză pe o bancă şi îşi sprijini coatele de o masă din faţa ei, pe care îşi pusese şi geanta.

Tanner se întoarse s-o privească.

— Ai un reportofon în geantă? întrebă el deodată.

Ea rămase nemişcată, privindu-l prudent. Faţa lui, sub borul pălăriei, era definită de umbrele întunericului nopţii şi de lumina slabă a neonului roz de la barul vecin. Nu putu să-i citească gândurile.

— Da, spuse ea într-un sfârşit. Scoase

reportofonul din geantă şi-l aşează pe masă lângă ea, sub privirile lui Tanner. Te deranjează dacă îi dau drumul?

Se lăsă un moment de tăcere şi Tanner bău din bere, apoi îşi ridică un picior încălţat cu gheată pe banca din faţa lui şi îşi lăsă mâinile pe genunchi. Ridurile de la colţurile gurii se lărgiră într-un zâmbet ca un răspuns la vreo glumă personală.

— Crezi că mă poţi opri să nu-ţi spun tot ceea ce nu doreşti să auzi?

— Nu prea înţeleg ce vrei să spui, începu ea cu grijă.

— Ai înţeles prea bine acum câteva minute, spuse el. Când am luat foc în timp ce dansam.

Ea respiră repede, simţind cum obrajii îi ard în bezna nopţii.

— Nu-mi amintesc de tine să fi fost arogant, Tanner.

O privi pentru un moment.

— Haidem, dă-i drumul. Dacă voi spune ceva ce nu se potriveşte pentru televiziune nu trebuie decât să ştergi. Şi să te prefaci că n-ai auzit niciodată aşa ceva.

Dădu drumul reportofonului, ignorând tremurul mâinii.

— Nu-mi aduc aminte să fi fost aşa… de nepoliticos.

— Când trece timpul, dragă, ori devii prea onest, ori prea mincinos, spuse el, cu o voce uscată. A trecut multă vreme de când mă deranja să spun minciuni.

— Nu te deranjează să spui minciuni din câte îmi amintesc, spuse ea, ascunzând sub vocea glacială agitaţia emoţională internă pe care se părea că i-o provoca chiar şi atunci când nu o ţinea în braţe pe un ring de dans.

— Nu prea ai vorbit mult despre asta – procesul, sentinţa, de ce ai fost închis.

— Ai fi putut să-l întrebi pe Buck.

Ea clipi surprinsă de această replică neaşteptată, întrebându-se ce a vrut să spună cu acest lucru.

— Am făcut-o, răspunse după un moment. El ştia că ai avut probleme cu o patrulă de la frontieră. Cu un imigrant ilegal. O fată.

Ochii lui Tanner sclipiră într-un mod ce ar fi putut însemna provocare sau un fel de amuzament ironic care trecea drept o toleranţă din partea lui. Ea nu reuşi să dezlege enigma. El nu-i oferi nicio explicaţie.

— Nimeni nu se aştepta să intri în închisoare pentru un asemenea lucru, spuse Julie spărgând tăcerea prelungită. Era primul delict:

— Mulţi ar fi trebuit să se aştepte. Tatăl ei făcea afaceri cu Ministerul Culturii din Mexico City. Avea o mulţime de prieteni în sistemul legal texan.

Caseta se învârtea în timp ce ea îl aştepta să continue. Când el nu mai răspunse, ea adăugă încet:

— Şi era minoră.

Furia năvăli pe faţa lui, dar apoi dispăru. Îşi înclină capul pe spate şi scoase un mic hohot de râs:

— Eşti bună la toate astea, nu-i aşa?

Ea oftă şi se întinse puţin mai departe de reportofon. „Nu sunt îndeajuns de bună”, se gândi în sinea ei.

— Am ştiut întotdeauna că ai avut resursele necesare să te descurci, indiferent de ceea ce s-a întâmplat între tine şi Buck.

— Atunci, înseamnă că ştii mai multe decât mine, spuse ea aspru.

— Poate ştiu mai mult decât ai vrea tu să

accepţi. Îşi puse berea pe picior, privind-o. Era clar că o determina să-l întrebe ce voia să spună cu acest lucru, dar întrebarea de rutină a reporterilor nu apăru pe buzele ei. „Avea dreptate”, îşi dădu ea seama, surprinsă.

Ea sperase să ocolească discuţiile privind lucruri pe care nu voia să le audă. Din cauza murmurului râului, hârşâitul reportofonului de abia se auzea.

— Lucrurile se schimbă când îmbătrâneşti, spuse ea calmă.

— Numai unele lucruri.

— Lucrurile s-au schimbat puţin şi în arena rodeo-ului, nu-i aşa? întrebă ea repede. Oricum au devenit cele mai bune pentru tine. Ai câştigat o mulţime de concursuri. Cum vine acest lucru?

El clătină din umeri:

— Ştii cum vine acest lucru. Ai fost acolo. Când câştigi, toate îţi merg bine. Toate oasele rupte şi călătoria grea şi traiul cu mâncare rece şi praful rodeo-ului – toate acestea nu mai înseamnă mare lucru atunci când obţii toate profiturile jocului.

— Profiturile?

El luă o înghiţitură de bere:

— Bani, glorie. Femeia pe care o doreşti. Ţinând cont dacă şi ea vrea. Puse sticla pe pulpa ridicată. Ţinând cont să nu fie căsătorită cu un alt cowboy.

Încercă să se ferească de potopul de senzaţii care-i atinse toţi nervii corpului şi îi trezi toate emoţiile pe care le credea uitate de treisprezece ani.

Tanner se ridică de pe bancă, sări lângă masă şi se aşeză lângă ea, cu sticla pe genunchi, proptindu-şi cotul în spatele reportofonului. Se întinse spre ea.

„Sunt reporteră”, îşi aminti ea. O femeie de afaceri. O mamă. Nu trebuia să fie vulnerabilă la această iluzie.

— Nu este mare greutate să găseşti fete la rodeo, spuse ea acru ca să-i reamintească şi să-l ţină pe Tanner la distantă.

Ochii lui se îngustară.

— Sau într-un bar sâmbătă seara, nu-i aşa?

Ea răspunse cu un geamăt abia perceptibil.

— Când te-am văzut că te ridici de pe scaunul de la bar şi te îndrepţi spre mine, am avut sentimentul că lucrurile s-au schimbat puţin între noi. De aceea poate nu a fost nevoie să te ascunzi zilele acestea, Jule.

Briza încetă, gonită parcă de rostirea acestui nume pe care nu-l mai auzea de când avea optsprezece ani.

— Ce te face să crezi că mă ascund? întrebă ea, încercând să se apere de emoţiile ce îi răvăşeau toată fiinţa.

— Obişnuiai să spui destul de des că era vina mea când Buck se îmbăta, nu venea acasă sau îşi cheltuia toţi banii. Toate acestea alcătuiau scuzele lui Buck. Ştiu asta. Dar toate acestea te făceau să nu te gândeşti la noi şi ştii foarte bine că voiai să te gândeşti la noi.

— Tu crezi că ştii foarte bine ce anume vreau eu? spuse ea cu o vocea foarte ascuţită, enervându-se, fiindcă nu mai voia să se lase antrenată de emoţiile necontrolate şi periculoase care se învârteau în mintea ei. Şi ce a fost acest lucru? O parte din beneficiile luptei? Al treilea pe listă după bani şi glorie – până când norocul te părăseşte şi banii şi gloria nu mai sunt de ajuns nici să-ţi plăteşti motelul unde locuieşti?

— Aşa te-a lăsat Buck pe tine? Fără bani, fără niciun ajutor?

Ea nu răspunse, regretându-şi ieşirea neprofesională.

— Dar prietenii lui Buck?

Ea îşi ridică obrazul, privind de-a lungul râului, apoi neagă din cap:

— Ei nu au ştiut.

Răsuflarea lui Tanner şuieră:

— Ai fi putut să ceri ajutorul cuiva.

— Cui? îl privi. Ţie? Tu erai închis, Tanner. Îţi aminteşti?

El îşi strânse pumnul cu putere şi bărbia i se contractă şi înjură în gând.

— Buck nu a avut bani strânşi? N-a avut planuri de viitor?

Ea îi zâmbi trist:

— Nu ştiu ce-ar fi putut să-l intereseze pe Buck pentru a strânge bani.

— Ceea ce îşi doreşte orice cowboy, câteva sute de hectare de păşune, destule vite pentru o cireadă bună şi ceva dolari strânşi pentru pariurile de la rodeo. O fermă. O familie. Copii.

— Copii? Când dorise oare Buck să aibă copii? Degetele i se strânseră inconştient în jurul sticlei şi în minte îi veni imaginea lui Skye ridicându-şi nasul şi ochii verzi, exact ca ai tatălui ei. Dar Buck a fost un om care nu dorise niciodată cu adevărat copii. Care nu-şi dorise niciodată cu adevărat o soţie, de exemplu.

Deodată, smulse sticla de bere dintre degetele ei nervoase şi ea îl privi surprinsă.

— Cred că nu vrei să verşi sticla, îi spuse el, privind-o.

— Nu. Eu… Scoase un oftat lung şi îl privi cu ochi strălucitori.

Briza se simţi din nou mişcând frunzele copacilor. Julie îşi luă privirile de la el conştientă deodată de caseta care se învârtea.

— Deci nu prea aveai ce face, oricum. A fost

bine. Am găsit să lucrez chelneriţă într-o cafenea şi… apoi am plecat.

— Chelneriţă? întrebă el rar.

— A ieşit bine până la urmă, spuse ea, zâmbind. Am pornit chiar de acolo. Am o carieră, ceva siguranţă… tot ce-mi doresc.

— Chiar totul?

Îl privi cu ochii lărgiţi de uimire în întunericul nopţii:

— Ce vrei să spui?

— Erai căsătorită când te-am cunoscut eu, spuse el cu acea sinceritate brută pe care ea o găsea atât de tulburătoare! Acum eşti căsătorită?

— Eu… nu sunt…

— Şi nu e nimeni în viaţa ta de care să-mi vorbeşti?

— Eu… Se opri brusc, inima bătându-i în piept când imaginea lui Skye îi răsări în minte şi cu privirile pline de panică cercetă faţa lui, dacă el nu cumva aflase că ea are o fată.

El se încruntă, închise pe jumătate ochii, privirile li se întâlniră şi ea îşi dădu seama că el nu avea cum să afle despre Skye. Dar i se uscase gâtul şi se gândea că n-ar vrea ca el să descopere. Nu putea spune de ce nu voia acest lucru. Poate că era ceva legat de căsnicia ei sumbră sau de supărarea imensă pe care o simţise când Buck voise să călărească acel taur şi o lăsase singură cu un copil nenăscut încă. Poate că era ceva legat de inconştienţa ei de a avea acest copil în ciuda tuturor alegerilor greşite de până atunci.

Nu vorbise despre copil cu nimeni din circuitul rodeo. Păstra doar pentru ea disperatul secret, îngrozită de faptul că, dacă va spune, va trebui să se întoarcă cu copilul în acel loc plin de praf şi bere şi la

jocurile de noroc fără de sfârşit.

Simţi că Tanner îi priveşte chipul aşa că îi răspunse cu o privire fugară:

— M-am pregătit pe mine şi cariera mea, spuse ea abia respirând şi cu inima bătându-i puternic.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Ea se juca cu o mână nervoasă pe marginea reportofonului.

— M-am pregătit şi pentru acest proiect, repetă ea. De aceea sunt aici. Vreau să fac cel mai bun documentar care s-a filmat vreodată la un rodeo şi cu ajutorul experienţei lui Nick vom reuşi.

Tanner se aplecă înainte, îi mângâie umărul şi opri reportofonul.

Ea îşi trase degetele de parcă ar fi fost electrocutată.

— Nu prea mă interesează experienţa cameramanului tău, doamnă, spuse el brusc. Nu vreau în mod deosebit să fiu un star de televiziune, nu contează cât de bună a fost filmarea atunci când am căzut în praf.

Ea se îmbujoră.

— Ţi-am spus că nu... vom folosi acea filmare fără aprobarea ta.

— O vei folosi fie că trebuie, fie că vrei să-ţi iasă bine documentarul, mormăi el. Şi eu l-aş folosi pentru că oricum am putut sta în şa opt secunde. Dar asta n-are nicio legătură cu faptul că am venit aici afară.

— Credeam că eşti de acord să... discutăm.

— Discuţia are două sensuri, Julie. Vrei să vorbim despre documentarul tău?

Îşi ridică mâna puţin mai sus, astfel încât încheietura mâinii lui atingea părul ei.

— Spune-mi un motiv pentru care să mă intereseze documentarul tău.

— Eu... poţi cuceri titlul anul acesta. Tanner. Ai

o mare şansă şi tu... Făcuse ochii mari şi rostea cuvintele poticnindu-se de parcă ar fi respirat greu.

Ea îl privi şi ochii li se întâlniră pentru un moment. Apoi, fără niciun cuvânt, Tanner prinse ambele sticle într-o mână, apoi o luă de braţ şi o ridică în picioare. Îi dădu drumul, îi luă reportofonul şi geanta şi i le puse în braţe.

Dezorientată, ea abia reuşi să le prindă ca să nu cadă pe jos.

— Te conduc până la maşină.

Ea murmură automat mulţumirile şi Tanner o luă de mână să o ajute să urce dealul. La parcare, îi lăsă mâna şi păstră aceeaşi tăcere.

— Tanner, începu ea.

Niciun muşchi de pe faţa lui nu se mişcă.

— Indiferent cu ce te-am jignit, să ştii că nu am avut această intenţie.

Se opri pentru un moment şi o privi.

— Nu sunt supărat, spuse el fără să mai adauge altceva.

Când traversară parcarea, Julie îşi puse geanta pe umăr. Îi zâmbi nervos înainte de a se urca în maşină, apoi scoase un oftat de resemnare şi băgă cheia în contact.

Tanner o privea cu fălcile încleştate din cauza emoţiilor ce-i răvăşeau fiinţa. Aparent, ea nu avea intenţia să-şi ia rămas bun. Exact ca atunci când nu-i răspundea la scrisori.

„Probabil la fel de bine”, îşi spuse Tanner. Dar înainte ca ea să pornească maşina, el se aplecă şi îşi aşeză braţele pe geam şi aşteptă să-i întâlnească privirile.

Îşi ridică mâna şi-şi împinse pălăria pe spate:

— Nu am avut niciun amestec în relaţia ta cu Buck, spuse el gâfâind. Ai fost căsătorită cu el şi era

prietenul meu.

— Ştiu acest lucru… şi…

— Dar ceea ce se întâmplă aici şi acum este între noi doi, spuse el ignorând întreruperea ei. Ai înţeles?

— Eu… Ea nu ştia ce să-i răspundă şi Tanner nu mai aşteptă. Se ridică, stătu lângă portiera maşinii şi aşteptă cu mâinile în buzunare ca ea să pornească motorul şi să plece.

Când li se întâlniră privirile în oglinda retrovizoare, ea observă că Tanner stătea în acelaşi loc şi privea după ea.

Capitolul 3

Imaginea lui Tanner Danielson privind-o, îi stăruia în minte şi atunci când ajunse la camera de motel şi îşi aruncă geanta pe pat. Lovindu-se, geanta se deschise din cauza reportofonului înghesuit acolo în grabă. Julie privi reportofonul ducându-şi două degete la gură.

Din punctul de vedere al lui Nick, caseta va fi total nefolositoare. Tanner nu-i dăduse informaţii pentru mai mult de un paragraf.

Dar din punctul ei de vedere era mai rău decât nefolositoare. Dovedea cât de rău ajunsese ea. Cât de vulnerabilă a fost faţă de Tanner Danielson într-un bar cu cowboy în Rosenburg, în noaptea care urmase rodeo-ului.

Şi acel moment când îi atinsese părul şi ea crezuse că el voia să o sărute…

Îşi apăsă gâtul cu palma şi îşi făcu masaj, lăsându-şi capul pe spate şi închizând ochii. Adevărul era că l-ar fi lăsat în pace pe Tanner Danielson, dar se simţea atrasă şi hipnotizată de el. Întotdeauna o atrăsese.

Dragă Julie...

Aş vrea să ştiu de ce unele lucruri se întâmplă aşa... dacă mă gândesc la tine pot să descui această celulă şi să merg în Wyoming, parcă deja sunt acolo...

Deschise ochii, privi tavanul având în faţa ochilor scrisoarea trimisă cu treisprezece ani în urmă dintr-o celulă a închisorii din Texas care-i distrusese echilibrul interior. Nu-i răspunsese la scrisoare. Nu a răspuns nici următoarelor scrisori. În nesiguranţa, frica şi singurătatea ei era speriată de ce i-ar putea spune. Instinctul ei de apărare îi dictă să nu vorbească pentru a nu risca nimic.

Îi trebuiseră treisprezece ani ca să-şi învingă frica. Acum nu mai se temea, nu-i aşa?

Îşi dădu seama că privea fix la reportofon. Auzind în minte sunetele răguşite ale cuvintelor lui Tanner.

Nu e nimeni în viaţa ta de care să-mi spui?

Cu paşi fermi, se îndreptă spre noptieră, luă telefonul şi formă numărul.

Skye ridică receptorul de la al doilea semnal:

— Alo? Vocea nerăbdătoare şi veselă îi prilejui o mică bucurie, dar şi mult dor.

— Bună, scumpa mea, spuse Julie.

— Mamă! Legătura telefonică fâşâi de parcă Skye ar fi lovit receptorul de ceva strigând peste umăr: „E mama!” Rosa credea că vei suna mult mai târziu, spuse Skye în receptor.

— Voiam să-ţi aud vocea, scumpa mea. Ce faci acum?

Skye râse.

— Vorbesc cu tine, răspunse ea folosind replica unei vechi glume de familie. Copiii m-au sunat toată seara. Rosa spune că îmi petrec prea mult timp la telefon.

Rosa era vecina lor şi o îngrijea pe Skye de când aceasta avea patru ani.

— Poate că Rosa are dreptate.

— Dar ce vrei să fac, mamă? Toţi acei copii m-au sunat ei pe mine.

Tonul de exasperare simulată fată de popularitatea ei o făcu pe Julie să zâmbească. Skye, la cei treisprezece ani ai săi, era nonconformistă, sociabilă şi precoce.

— Şi despre ce ai vorbit atât la telefon? întrebă ea.

— Ei bine, ştii şi tu... Julie nu putu să vadă cum Skye dădu din umeri. A trebuit să le spun tuturor că te afli la rodeo. Cu toţii cred că este cu adevărat palpitant. Te-ai întâlnit cu vreun cowboy până acum?

— Cu doi, spuse Julie.

— Superb! Cine sunt?

— Nu sunt aici pentru a mă întâlni cu cowboy, Skye, răspunse ea auzindu-şi vocea sunând fals. Sunt aici să muncesc.

După o pauză, Skye oftă în telefon ca un adult:

— Bine, ştiu acest lucru, mamă. Când te întorci acasă?

— Peste trei săptămâni. Seattle nu e prea departe de circuitul rodeo. Voi putea să-mi iau câteva zile libere după aceea.

— Bine. Urmă o altă pauză. Putem merge la cumpărături, atunci? Am nevoie de haine noi, mamă.

Nu am nimic de îmbrăcat în cazul în care merg – în cazul în care merg undeva, ştii tu!

— Bineînţeles, zâmbi Julie, vom merge la cumpărături când mă voi întoarce. Nu va fi prea târziu.

— Nu… Nu cred.

— Dă-mi-o şi pe Rosa, bine? Te iubesc, scumpa mea.

— Şi eu, sună ca un ecou vocea fetei.

Vocea vioaie ca de bunică a Rosei o înlocui pe cea a lui Skye. Julie ascultă evenimentele zilnice, îşi luară un familiar rămas bun şi închise telefonul reasigurându-se ca întotdeauna de vocea lui Skye şi de grijile gospodăreşti ale Rosei.

Skye va fi bine timp de trei săptămâni, cât mama ei va fi departe, îşi spuse ea. Avea tot ce era nevoie. Ceea ce amândouă aveau nevoie: dragoste, siguranţă, destui bani cât să-şi permită o viaţă civilizată şi să-i ofere lui Skye o educaţie, un statut în societate şi un prieten de nădejde.

Nimic nu avea să strice acest lucru. Julie răsuflă adânc şi zâmbi uşor. Ea-i dăruise lui Skye toate acestea. Şi le dăruise şi ei. După disperarea în care o lăsase moartea lui Buck, reuşise să-şi clădească o viaţă stabilă, sigură, pentru a-şi creşte fiica.

— O.K., spuse ea cu voce tare. Deci astă seară nu prea avem ce alege din acest interviu. Este pentru prima oară când l-am văzut. Nu ştiu la ce să mă aştept.

După un moment, îşi dădu seama că privea caseta video.

— În regulă. Am fost… puţin naivă, vorbi spre video. Este plin de farmec şi este la fel de fotogenic ca şi statul acela afurisit Montana şi a pus o mulţime de întrebări. Scoase un oftat lung, iar privirea i se fixă undeva deasupra patului. „Cel puţin nu am fost atât de proastă încât să-i răspund”. Şi nu se va mai întâmpla

altă dată. Data viitoare voi aduna mai multe răspunsuri.

— Drum bun, cowboy, îi strigă unul din îngrijitori.

Tanner zâmbi din vârful ţarcului, apoi se aplecă în faţă şi aruncă şaua pe calul sălbatic, pe care tocmai pariase cu 8 la 1.

— Am un noroc grozav, comentă el.

— Acesta-i oraşul care-ţi poartă noroc, spuse îngrijitorul.

Ţinându-se în şa, Tanner privi peste ţarcuri spre zona presei. Părul blond strălucitor se zărea exact unde se aştepta să fie: lângă cameramanul acela înalt. Simţi o tulburare interioară – „exact ca aceea care îl făcuse să-şi piardă echilibrul la rodeo-ul din Rosenburg”, observă el. De data aceasta îşi propuse să nu o privească până când nu va auzi soneria şi arbitrul nu-i va da şansa de a coborî chiar în picioare. Tanner sări din şa în arena acoperită cu rumeguş.

De data aceasta, câştigase. Puncte, premii în bani şi satisfacţia pe care o citise în ochii căprui ai Juliei Fielding – uşurare, alungarea neliniştii… admiraţie. Nu se înşelase în privinţa acelei priviri. Încă o mai simţea.

Afară din arenă, ceva mai sus de teren decât ţarcurile, privi spre locul destinat presei, observând că Julie nu prea era încântată de reacţia ei. Nu fusese nici atunci, afară din „Hoof and Horn”. Se gândi că rămăsese acolo să privească în urma ei la fel de mult cât ar fi stat pe un taur înainte de a fi doborât.

Trebuia să o lase pe ea să decidă; mai bine să se termine acum, înainte de a începe. La naiba, ar fi trebuit să o lase să plece de prima oară când o

întâlnise, înainte de a cădea în capcana dragostei.

Ce ştia despre ea acum? Că lucra pentru o reţea de televiziune din Seattle, iar acum se afla pe teren cu un cameraman independent ce părea a fi foarte priceput în munca sa.

Zâmbi amar. Ea îşi construise propria carieră. Dar acea expresie de acum zece minute din privirile ei nu era din interes profesional.

Simţi în interior şi în alte părţi ale corpului său că el nu va renunţa.

Luminile pâlpâiau slab în arenă când jumătate din mulţime reuşise să se strecoare afară din Reno Events Center. Julie luă camera video închisă şi îl ascultă pe Nick cum înjură printre dinţi.

— Nu puteau să lase luminile aprinse până termina şi presa de împachetat instrumentele? protestă el trăgând cu ochiul peste umăr la masa arbitrului.

Julie zâmbi:

— Este rodeo, Nick. Şi ei nu sunt prea încântaţi de presă.

— Nu? Nu e destul de rău că toate aparatele video sunt pline de praf?

— Totuşi am făcut un film bun în seara asta. El tăcu un moment, iar ea privi în spate spre el.

— Nu a mai fost nimic în genul căzăturii lui Danielson de la Rosenburg, comentă el atunci când îi întâlni privirea.

Julie privi în altă parte, simţind cum i se înroşesc obrajii, dar probabil că nu se observa la această lumină slabă, se gândi ea.

— Mă întrebam când vei aduce în discuţie acest subiect.

— Trebuie să mergi cu el în altă seară? cercetă el.

Ea puse carcasa aparatului jos în rumeguş lângă camera video a lui Nick şi luă un trepied. *Adevărata întrebare era cât de departe va merge Tanner cu ea.*

— Nu, după cum stau lucrurile, spuse ea. Nu e interesat să dea interviuri.

— N-ai înregistrat nimic?

— Am o casetă, spuse rece Julie. Dar nu e nimic interesant pe ea.

Nick dădu din umeri şi, fără să facă vreun gest de a o ajuta, o privi cum strânge trepiedul.

— Poate că o să ai mai mult noroc data viitoare.

— Sper, spuse ea scurt. Dar mai bine să ne gândim, că s-ar putea să nu coopereze niciodată prea mult, Nick.

— Va coopera cu siguranţă, mormăi cameramanul, vesel.

— Eu nu sunt atât de sigură, stărui ea. Nu-l interesează deloc să vorbească cu reporterii.

Zumzetul mulţimii care se îndepărta se auzea tot mai încet, fiind întrerupt din când în când de vreun muget al unei vite sau de strigătele îngrijitorilor. Julie strânse picioarele trepiedului şi în sfârşit întâlni privirea plină de interes a lui Nick.

— Ciudat, vorbi el tărăgănat, neluând în seamă echipamentele, cu mine a vorbit.

— Când? întrebă ea.

— Azi după amiază, răspunse Nick cu nonşalanţă. După ce ne-am montat instrumentele şi tu erai în faţă la cabina crainicului.

Simţi cum începe să se enerveze şi încercă să se calmeze. Dar nu reuşi. Nick era bucuros că se poate mândri cu acest lucru.

— L-ai căutat tu în această după amiază?

Nick scuturǎ din cap.

— El m-a găsit. Am avut sentimentul că era interesat să afle dacă eu am vreo… pretenţie, să i-o spun.

— O pretenţie?

Nick îi zâmbi satisfăcut şi viclean, iscodind cu privirile reacţia ei.

Ea se încruntă.

— Trebuie să fi fost o scurtă discuţie amicală.

— I-am spus că n-am, răspunse Nick calm.

Julie lăsă coarda, după ce o învârtise până sus în jurul trepiedului.

— Ce te face să crezi că ai dreptul să-i spui orice? La ce te-ai gândit când ai discutat ceva în lipsa mea şi acum încerci să-mi justifici acest lucru, Nick?

Nick îşi ridică sprâncenele.

— Am atins un punct sensibil?

— Nu vreau să fie un interviu ostil, Nick.

— Atunci lămureşte-mă şi pe mine şi nu o să mai fiu ostil.

— Asupra cărui lucru să te lămuresc?

El îndreptă degetul arătător spre ea:

— În privinţa implicării tale emoţionale în acest proiect. De aceea te afli aici, nu-i aşa?

— Sunt aici să fac un documentar, se răsti ea. Şi m-am implicat în acest proiect profesional, comercial, obiectiv, şi – şi –

— Şi mai cum? Detaşată?

Îl privi fix.

El făcu un pas spre ea-şi luă de pe jos coarda pe care ea o lăsase să cadă.

— Lasă-mă să-ţi spun ceva, fetiţo. Niciodată un documentar în care autorul e implicat emoţional n-a valorat mare lucru, aşa că alege ori una, ori alta.

Ea luă de jos trepiedul şi un reflector.

— Le duc la furgonetă, apoi mai am ceva treburi de făcut. Voi lua un taxi.

— Să-ti spun ceva, continuă Nick de parcă ea n-ar fi spus nimic. De fapt nu prea ai ce alege, niciuna din variante nu valorează cât o viaţă.

Tulburată, Julie duse cele două instrumente la furgonetă apoi îşi puse geanta pe umăr.

Nu se vedea niciun taxi.

Întrebându-se de când fuseseră interzise taxiurile în Reno, cinci minute mai târziu ea se întoarse în Evants Center pentru a evita să-l întâlnească pe Nick, când acesta va apărea cu restul echipamentului.

Se luptă să-şi facă drum prin mulţimea de pe alei şi păşi pe pajiştea ceva mai liberă din spatele jgheaburilor.

Mirosul de rumeguş şi bălegar se simţea în aer şi acum era mult mai bine la lumina slabă din spatele arenei, decât în reflectoarele din zona presei. Câţiva îngrijitori alergau pe lângă ea cărând lopeţi sau găleţi cu cereale, grăbiţi să-şi termine treaba şi să meargă la o bere. Cei mai mulţi din cowboy plecaseră, fără îndoială cu aceeaşi intenţie. Julie se opri înăuntru învăluită de ambianţă şi de vechi amintiri. Nu mai fusese în spatele ţarcurilor de treisprezece ani. Locul îi amintea de alte lucruri şi o emoţionară neaşteptat de repede, ceea ce nu prea îi plăcea.

Se încruntă, supărată, gândindu-se din nou la vorbele lui Nick. Ea ştia cum era viaţa la rodeo. Ea voia doar să o filmeze, nu să o trăiască din nou. Dorea să facă faţă vechilor greşeli şi să le privească din altă perspectivă, nu să le repete la infinit.

Scrâşni din dinţi, negând în minte că Nick ar fi atins vreo coardă sensibilă. Tanner făcea parte din trecutul ei şi era una din puţinele greşeli pe care nu le

făcuse. Şi nu avea de gând să greşească acum.

Unul din îngrijitorii care trecu pe lângă ea zâmbi cuiva peste umărul ei şi strigă:

— Hei, cowboy, ai fost tare bun azi după amiază.

Ea privi în jur, apoi închise ochii, blestemând ghinionul care părea că o urmăreşte. Când îi deschise văzu că norocul chiar o părăsise.

— Tanner, spuse ea.

El îşi atinse pălăria.

— Julie.

Era îmbrăcat de călărie, cu jeanşi, ghete, o cămaşă albastră din piele de antilopă şi o pereche de franjuri prinse de şolduri şi tăiate la genunchi. În jurul taliei avea răsucit un lasou.

Îşi împinse pălăria la loc pe frunte:

— Ce cauţi aici?

Ea oftă. O făcuse din nou. O privire de a lui şi ea se pierdu.

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru, spuse ea. Nu credeam că o să fii pe listă în seara aceasta.

— Nu am fost. Ochii lui albaştri o studiară un moment. Unul din cowboy-i cu lasou m-a rugat să călăresc cu el, dar nu a avut noroc, aşa că nu am prins nimic.

— Oh, încuviinţă ea înainte de a-şi coborî privirile. Buck niciodată n-ar fi călărit pe un cal necunoscut. Se ţinea la distanţă de cei cu lasoul care călătoreau cu caii şi nu se puteau menţine în acel circuit groaznic în care se aflau cei mai buni călăreţi. Felicitări pentru cursa ta de azi, spuse ea un pic cam grăbită. Ai câştigat multe puncte.

— Da, ştii şi tu cum este. Jumătate din merit aparţine calului.

Ştia. Ascultase destule plângeri despre un scor

slab. Îşi scoase mâinile din buzunarele puloverului şi le încrucişă peste piept într-un gest protector.

— Chiar şi pe un cal nărăvaş şi tot rezişti, Tanner.

Un colt al gurii i se ridică într-un zâmbet dar nu putea să accepte adevărul spuselor ei. Modestia lui de cowboy nu-i dădea voie să asculte complimente.

Ea îşi coborî din nou ochii privind la costumul de rodeo al lui Tanner. Pantalonii din piele îi accentuau şoldurile înguste şi poziţia leneşă. Cămaşa lui de lucru, decolorată şi roasă pe la coate, nu se ridica la standardele rodeo-ului, dar el nu mai avea nevoie de nicio podoabă pe lângă ţinuta dreaptă, echilibrul şi graţia sa din arenă şi acei ochi albaştri care o priveau cu aceeaşi intensitate ca şi noaptea trecută.

„Am sentimentul că era interesat să afle dacă eu am vreo pretenţie”, spusese Nick. Simţi cum răspunde privirii fierbinţi şi albastre, în timp ce în minte îi răsări din nou un val de supărare. Nu voia să simtă acest lucru. Nu acum când Tanner Danielson o privea în ochi.

O vită mugi în unul din ţarcurile din apropiere şi ea sări de parcă ar fi atins-o Tanner, apoi se ruşină că îşi trădase astfel tensiunea în care se afla.

Privirea lui Tanner se opri pe faţa ei. Se lăsă o tăcere lungă, întreruptă doar de scârţâitul îndepărtat al unei porţi deschise, de clipocitul apei într-o troacă, de murmurul vocilor unor bărbaţi – toate aceste sunete le păreau familiare atât lor, cât şi celorlalţi care mai trăiseră pe lângă rodeo-uri.

Această familiaritate contrasta cu starea de spirit a Juliei şi Tanner observă acest lucru. Ea stătea perfect nemişcată, dar dincolo de expresia de inteligenţă rece de pe faţa ei, el îşi dădu seama că de fapt era emoţionată. Purta o rochie albă şi largă din

bumbac ce se mula pe corp, lăsând să se ghicească formele de sub ea, iar ochii îi trădau presiunea pe care încerca să o ascundă. El oftă adânc.

— Ai urmărit cursele rodeo toţi aceşti ani?

Ea scutură din umeri.

— Le-am privit la televizor. Cred… cred că îţi intră în sânge sau cam aşa ceva.

Ochii lui scânteiară.

— Te-am văzut în spatele balustradelor după ce am terminat concursul. Şi acum ştii cum să urmăreşti o cursă.

— Da, răspunse ea, apărându-se, aceasta este meseria mea.

— Corect. Meseria ta. Un colţ al gurii i se ridică. De aceea te-ai întors acum?

— O poţi lua şi aşa. Arătă spre ţarcuri cu un gest scurt şi conştient, apoi îşi duse mâna la gât. Eram… absorbită de atmosferă. Îmi aduceam aminte cum a fost.

— Unde e cameramanul tău?

Îl privi aşa de încruntată, încât îl făcu să se întrebe dacă într-adevăr ea avea vreo legătură cu Nick. „Cameramanul a negat”, îşi aminti el şi crezuse că Nick fusese sincer. Poate fusese orb, dar sincer.

Ea ridică din umeri:

— Strânge instrumentele.

— Deci împachetează şi tu admiri peisajul.

— Mă gândeam că poate vom filma şi aici. În spatele arenei de rodeo. Îngrijitorii, animalele.

— Da, răspunse Tanner cu o notă ironică. Pune totul pe casetă.

— Ce vezi rău în acest lucru?

— Nimic deosebit. Nu e nimic altceva decât o substituire a unui lucru real.

— Este o meserie, da? spuse ea iritată,

gesticulând cu o mână. Este ceea ce fac eu ca să supravieţuiesc. Nu vreau să mă implic emoţional pentru a face un documentar despre rodeo.

El se întrebă ce o enervase atât de mult. Ea se linişti după această ieşire, dar el putea să vadă cum îi bătea pulsul în gât. *Oare te-ai implica emoţional, iubito, dacă m-aş apropia de tine atât cât să-ţi simt cum aleargă sângele pe sub pielea asta mătăsoasă?* Acest gând făcu să-i alerge lui sângele fierbinte, iute şi îl ameţi pentru totdeauna.

— Îmi pare rău, murmură ea, încercând să îndrepte greşeala. A fost o zi lungă.

Tanner luă în palmă lasoul, îl strânse cu degetele verificându-i greutatea, apoi o privi pe Julie.

— Da, ştiu cum sunt zilele lungi. În rodeo sunt numai astfel de zile.

— Nu, nu cred că sunt numai aşa.

Îşi legă lasoul din nou de mijloc.

— Totuşi, întotdeauna te-ai descurcat bine, după câte îmi amintesc. Mai conduci sau îl laşi şi pe ursul acela civilizat să o facă?

Un zâmbet maliţios îi apăru pe faţă atunci când îi auzi scuzele ei:

— Lui Nick îi place să conducă. Face şi el un lucru bun.

— Ţie nu ţi-a plăcut niciodată. Dar ai condus, spuse el încet. Faci şi tu un lucru bun.

— Cineva trebuie să o facă.

— Camioneta voastră, cherry, se zguduie şi se aude ca un tanc pe un teren minat. Merge tot atât de prost pe cât o arată zgomotul ei?

— Da, mă tem că merge prost, spuse ea.

El n-ar fi trebuit să aducă în discuţie acest subiect, dar îi răsărise în minte ca un mărăcine apărut în preerie, după ploaie. Într-o dimineaţă, Tanner o

găsise dormind în acea maşină, după ce ea condusese toată noaptea pentru ca Buck să participe a doua zi la rodeo. El îi adusese o ceaşcă de carton cu cafea şi o trezise fără să vrea, cerându-şi scuze. Şi el condusese toată noaptea, dar nu-i păsa de oboseală. Ea îl privise, pe jumătate adormită, cu cearcăne la ochi, iar el, într-un moment de nebunie, se aplecase pe fereastră şi aproape că o sărutase. Ea nu se mişcase, nu se trăsese înapoi atunci când simţise că-i atinge buzele.

El lăsă cafeaua pe bord, se întoarse înapoi la ţarcuri pentru a-şi lua calul şi nu mai pomeni niciun cuvânt despre întâmplarea cu sărutul. Aproape că îşi dorea să-l întâlnească pe Buck pentru a se bate cu el.

— O ceaşcă de cafea, Jule? spuse el acum. Ochii li se întâlniră, iar privirea ei se mută repede, încât el se întrebă dacă şi ea îşi amintise aceeaşi întâmplare.

— Haide. Putem să mâncăm ceva. Ne mai dezmorţim un pic. Ia şi tu o pauză.

— Nu vreau… să iau o pauză, Tanner. Sunt aici să-mi fac meseria. Nu am nevoie să mă dezmorţesc. Trebuie să-mi fac meseria. Nu făcu niciun gest că ar vrea să meargă.

El se apropie cu un pas, întinse mâna şi îşi prinse lasoul de o poartă îndoită, apoi îşi agăţă degetul mare de o gaică a pantalonilor.

— Da, meseria ta. Obişnuiam să te urmăresc din când în când la televizor, spuse el blând de parcă nu s-ar fi contrazis niciodată în ceea ce priveşte meseria ei, atunci când erai corespondent şi transmiteai ştiri.

Ea ridică ochii pentru a-i întâlni privirea, renunţând la discuţii şi dori să-şi potolească valul de emoţii pe care i le provoca el ori de câte ori începea să vorbească.

— Era foarte ciudat să te văd acolo pe ecran.

Întotdeauna m-am întrebat unde mergi, cu cine te întâlneşti, ce faci în viaţa particulară atunci când nu munceşti.

— Eu… n-am ştiut că m-ai văzut vreodată. Nu am fost reporter prea multă vreme…

El dădu din cap, tăcut, aşteptând-o să completeze răspunsurile la aceste întrebări puse pe jumătate.

Dar răspunsurile n-apărură pe buzele ei. Skye – motivul acelei munci cu abnegaţie, îi umplea toată viaţa particulară – era amănuntul despre care ar trebui să-i spună acum, dar încă mai simţea acele constrângeri pe care le avusese atunci afară lângă barul din Rosenburg. Şi nu voia să încurajeze această întâmplare ce plutea în jurul lor ca o ceaţă, transformând grădina semipublică din spatele ţarcurilor într-un loc privat, încărcat de amintiri personale împărtăşite.

— Tanner, nu vreau… Nu ştia ce voia să spună, lăsă să-i scape cuvintele cu respiraţia tăiată.

— Nu vrei, repetă el încet, oprindu-se brusc. Îi atinse părul, îl îndepărtă de pe umeri pe spate, apoi urmărind cu un deget linia obrazului, o mângâie cu un deget uşor, finuţ, aproape fără să simtă.

Julie simţi un gol în stomac. Apoi simţi o apăsare pe piept, o greutate în partea de sus a corpului, care o ţintui în ciuda dorinţei de a se îndepărta de el.

— Tanner, viaţa mea e foarte diferită acum. Sunt implicată…

În ochii ei apăru o licărire şi el îşi opri degetul.

— Implicată în…? întrebă el, aşteptându-i răspunsul.

— Munca mea, şi… şi viaţa mea din Seattle… postul de televiziune…

— Da, ai mai spus. Şi aparatul de filmat.

— Da. Aparatul de filmat.

Degetele lui îi mângâiară încet ceafa.

— Poate că ar trebui să încerci un lucru real, Jule, murmură el.

Încercă să se mute de lângă el, dar cu o strângere uşoară, el o trase înapoi.

— Am încercat un lucru adevărat, Tanner şi nu vreau să-l mai încerc.

— Fă abstracţie de Buck, o avertiză el cu o voce răguşită. Locul lui nu este aici.

— Nici al meu.

Degetele lui îi mângâiau gâtul.

— Probabil că ai dreptate. Dar nu încerca să-mi spui mie că nu te-ai gândit niciodată la cum ar putea fi. Că nu ţi-ai imaginat niciodată ce s-ar fi întâmplat…

Îşi închise ochii fără să se poată mişca de parcă el ar fi ţinut-o captivă. El mirosea a săpun, a piele şi a pădure veşnic verde. Când deschise ochii, faţa lui era puţin mai aproape. Se bărbierise de curând. Trebuia s-o fi făcut după ce terminase cursa. Când îl cunoscuse, întotdeauna se bărbierea înainte de a ieşi undeva seara.

Odată de mult, găsea irezistibil de sexy această preocupare a cowboyului.

Îşi dădu seama că şi acum avea aceeaşi părere şi era de acord cu acest lucru de parcă s-ar scufunda într-o ceaţă adâncă şi senzuală fără limite.

Da, se întrebase. De fiecare dată când recitise scrisorile lui. De câte ori urmărise concursuri rodeo la televizor. Încercase să nu se gândească la acest lucru. Îşi tot repetase sieşi că era doar o curiozitate firească, o fantasmă rămasă din adolescenţă, un fel de dorinţă pe care nu o băgase în seamă niciodată. Dar, se întrebă ea, chiar şi atunci când dansaseră, dorinţa de a

afla ce s-ar putea întâmpla fusese atât de puternică, încât gâtul i se uscase şi inima îi bătea nebuneşte peste tot pe unde îşi simţea pulsul.

El îi cuprinse umerii cu mâinile, pe care le lăsă în jos pe braţele ei, apoi o apucă de încheieturile mâinilor şi îi puse degetele pe mijlocul lui.

Căldura, zgomotele surde din ţarcuri, se estompară atunci când el îşi lăsă capul în jos spre ea, umbrind cu borul pălăriei luminile agăţate deasupra capetelor.

— Tanner… nu.

— Am petrecut ceva timp gândindu-mă unde este locul tău, Julie, spuse el aspru.

Îşi îndesă degetele prin părul ei şi îşi lăsă capul în jos, aproape o îmbrăţişă uşor în timp ce gura lui o atinse pe a ei şi buzele lui mângâiau buzele ei fără grabă.

Ea închise ochii, simţind fiori reci pe spate. Tanner îi mângâie gâtul, apoi coborî încet mâna pe spatele ei, trăgând-o puţin mai aproape de el.

Rezistenţa ei se trezi în timpul sărutului fierbinte şi ea se întinse spre el punându-şi palmele după gâtul lui.

El prinse mâinile ei în ale lui, apropiindu-şi corpurile atât de mult, încât toate locurile sensibile erau strâns lipite. Ea simţea cum vârful limbii lui fierbinte şi umed aluneca pe buzele ei… vrând să le deschidă, mângâind, convingând şi alungând vocea slabă ce încă mai avertiza în şoaptă în conştiinţa ei.

Buzele ei se despărţiră şi limba lui alunecoasă fierbinte, înceată, căută intimitatea gurii.

Ea i-o oferi, limba ei o întâlni pe a lui, îşi răsturnă capul sub apăsarea palmei lui, unindu-şi gurile într-un sărut cercetător, arzător care îi purtă într-o altă lume şi le răvăşi trupurile ca un foc

mistuitor..

După ce Tanner îşi luă gura de pe a ei pentru o clipă, fu conştientă doar de un sentiment de abandon, apoi un fluierat surprinzător venit dinspre ţarcuri îi trezi la nedorita realitate şi îi aduse la locul unde se aflau de fapt.

— Călăreşte-i cowboy, murmură îngrijitorul, râzând la ei şi făcând un semn cu mâna înainte de a da coltul la ţarcuri.

Pe Julie o trecu un val de căldură, care-i confirmă ce făcuse şi unde o adusese acel sărut.

Ochii lui Tanner, de un albastru intens o priveau serios. Nu prea îl luă în seamă pe bărbatul al cărui comentariu o adusese pe Julie cu picioarele pe pământ.

— Din nou, Julie, spuse el zâmbind. Se apropie de ea din nou, dar o parte din raţiunea ei se trezise. Îi îndepărtă mâinile şi făcu câţiva paşi înapoi.

— Nu.

Pentru o clipă o apucă strâns de umeri, dar când în cele din urmă îşi dădu seama că nu sunt într-un loc ascuns privirilor, se uită în jur şi îi dădu drumul.

Ochii lui se întunecară un moment, apoi scoase un oftat, zâmbi din colţul gurii şi spuse:

— Cred că am fi putut găsi un loc mai bun.

— Nu, e… nu e aceasta problema.

El se apropie de obrazul ei, dar ea îşi trase capul înapoi.

— Nu mă interesează o legătură pe marginea drumului.

— Poate că nici pe mine nu mă interesează o astfel de relaţie, spuse el. Te-ai gândit vreodată să întrebi? La aceste vorbe simţi fiori reci pe spate.

— Dar tu nu-mi poţi oferi altceva, gesticulă cu mâinile ca şi cum şi-ar fi dat braţele la o parte din nou. Asta-i problema, Tanner. Tu *trăieşti* pe drum şi eu ştiu

cum arată acest lucru. Îşi încercui mâinile în jurul ei strângându-şi coatele lângă corp într-un gest protector. Ştiu de la început cum va fi.

Se întoarse pe călcâie şi plecă spre uşă.

— Julie –

Ea nu răspunse împingând uşa. Tanner făcu doi paşi după ea, dar se opri în prag. „Nu va duce la nimic bun dacă o urmăresc” îşi spuse Tanner. Nu se putea certa cu ea.

Dezamăgit dădu cu piciorul în uşă şi o propti deschisă cu călcâiul ghetei apoi privi cum în mulţimea de pe coridor, Julie se grăbea să scape de el aproape alergând la fiecare trei – patru paşi. Era conştient că era o prostie să stea şi să o lase să plece din nou.

Mai târziu Julie Fielding se opri din mers. Agitaţia corpului ei era vizibilă în fiecare moment.

Ea simţise acel sărut la fel de mult ca şi el. Nu se putea supăra pentru acest lucru.

Şi la urma urmei ce legătură aveau cuvintele cu asta?

Capitolul 4

Praful de pe carcasa camerei video era destul de gros pentru a se putea scrie în el numerele postului de televiziune şi Nick renunţă să mai bombăne despre acest lucru. Ei făcuseră trei rodeo-uri şi cinci sute de mile în două zile. Ritmul fusese extenuant, dar numai aşa puteau rezista, dacă voiau să facă documentarul de şase săptămâni despre primii şase cowboy din clasament. Dar la fel de istovitor fusese şi pentru

cowboy. Câştigurile în bani erau acumulate concurs după concurs şi concurenţii îşi programau cât mai multe rodeo-uri posibile în circuitul pe care îl urmau.

Îl filmaseră pe Tanner numai de două ori. Julie nu-l mai văzuse în afara arenei, dar indiferent dacă lucra sau mergea între filmări să ciugulească un hamburger şi să bea o apă minerală. Auzea mereu numele lui rostit. „Trebuia să mă aştept la aşa ceva” îşi spuse în sinea ei. Doar erau într-un circuit rodeo. Dar ultima întrevedere cu Tanner o tulburase destul cât să se enerveze de câte ori era menţionat numele lui.

Joi dimineaţă Nick făcuse din preocuparea ei o glumă bună şi după micul dejun, trase spre el agenda ei pentru a citi notiţele, dar negăsind nimic îi zâmbi maliţios şi murmură:

— La ce rodeo-uri mai mergem, fetiţo?

— La finalele de la Reno de poimâine, se răsti Julie la el. Apoi vom merge în Colorado şi joi începem filmările la Greely Stampede. Până mâine seară vom sta în Lehi. Hotchkins este al cincilea pe listă şi călăreşte pe Piece O’Cake. Trebuie să fie o cursă bună dacă o ţine tot aşa.

Nick îi zâmbi, făcând semn ospătarului din cafenea să-i umple din nou ceaşca, după care mai privi o dată pe agenda ei.

— Ar trebui să fie o cursă bună, nu?

— Exact. Dacă vei avea un film decent, spuse ea potrivindu-şi tonul, va putea merge la KBZF în Salt Lake City.

— Postul de televiziune local?

Ea dădu din cap.

— Ei sunt interesaţi de Hotchkins pentru că este de prin partea locului. L-am programat pentru un interviu mâine dimineaţă. Va trebui să ne trezim devreme.

Sprâncenele lui Nick se ridicară.

— Suntem ocupaţi, nu-i aşa?

Ospătarul cu o panglică la pălărie pe care scria „Iubesc concursurile de rodeo”, apăru la masa lor, le turnă cafea, apoi zâmbi vesel.

— Mai vreţi ceva, băieţi?

— Asta e tot, îi spuse Nick. Ea semnă cecul lor şi îl lăsă pe masă. Nick o privi, apoi îşi luă cafeaua şi sorbi, studiind-o pe Julie peste rama ochelarilor, fără să discute cu ea.

— Este bună o publicitate anticipată pentru documentar, spuse Julie cu răceală. Şi ceva bani pentru colaborare.

— Acest lucru pentru a demonstra calităţile tale ca viitor director de programe, nu-i aşa?

Julie îşi ridică faţa.

— Da, vreau această slujbă.

El o studie pentru o clipă, apoi spuse pe neaşteptate:

— Tu eşti mai bună decât asta. Îţi vei pierde vremea în birou.

— Cel puţin voi fi acasă în fiecare noapte.

— Mda, spuse Nick precaut. Şi Skye se va purta ca o adolescentă, fetiţo. Toţi se comportă la fel.

— Vreau să fiu acolo când se va întâmpla, spuse ea pe un ton un pic tăios, apoi se strâmbă şi aruncă o scuză pentru tonul ei aspru. Telefonul era ocupat ultimele trei sau cinci dăţi când am încercat să obţin legătura. Rosa spune că pe Skye o sună un băiat de vreo şaisprezece ani de care n-am auzit niciodată. Rosa spune că singurul lucru pe care-l ştie despre el este că are propria maşină şi –

— Şi ce? întrebă Nick când Julie se opri brusc şi privi în jos spre masă, în timp ce cu degetele îşi apăsa puntea nasului.

Umerii lui Julie se lăsară tot mai jos şi căzură resemnaţi.

— Şi poartă o pălărie de cowboy. Nick exclamă un „Hm!” filosofic.

— O să o caute din nou?

— De unde să ştiu? izbucni Julie. Eu nu sunt acolo.

— Rosa va avea grijă. Nu ai de ce să te îngrijorezi.

— Este uşor pentru tine să spui asta. Cei doi copii ai tăi sunt mari. Ca să fim drepţi ei au doi părinţi care să le poarte de grijă.

— Da, toţi copiii au doi părinţi. O privi şi ochii i se micşorară, iar mintea lui ageră era preocupată de mai multe idei. Ai vorbit vreodată cu Skye despre tatăl ei?

— Ce vrei să spui? se aşeză puţin mai sus în scaun şi trase agenda spre ea într-un gest de apărare. Nu şi-a văzut niciodată tatăl.

— Şi ce dacă? Asta înseamnă că nu s-a gândit niciodată la el?

Fără să zică nimic, Julie îl privi cu o expresie ascunsă şi de apărare.

— Nu cred că eşti un expert în acest subiect, Nick.

Nick îşi strânse buzele şi scoase un oftat lung, dădu din cap şi se întinse după cec.

— Dar Danielson? întrebă el brusc.

Julie clipi la schimbarea subiectului.

— Ce-i cu el?

— Când mai concurează?

Ea privi la întâmplare o pagină din agendă, prefăcându-se că se uită după numele călăreţului. Dar această falsă indiferenţă probabil că nu-l păcălise pe Nick.

— Al cincisprezecelea.

— O să trimitem înregistrări video cu el?

Ea evită să-i întâlnească privirea.

— Nu. El nu este… de prin partea locului.

— Şi ce-i cu asta? Pun pariu ca acest cowboy cu ochi albaştri din Montana este favoritul pe aici. Anul trecut el şi-a riscat gâtul, când reuşise să călărească fără probleme un taur, dar şi-a prins mâna în lasou. Ar trebui să faci cercetări în acest sens. El a fost un erou prin tot statul Utah.

— Ştiu, spuse Julie.

— Deci?

Ea îl privi precaută.

— Vrei să aranjez un interviu cu el?

Ea lăsă pagina jos.

— El nu a dat un interviu în cincisprezece ani, Nick. Lui nu-i place presa. Nu prea e o idee bună să mergem la el direct şi să-i cerem un interviu.

— Ce-ar fi să te apropii tu în vârful picioarelor de el? spuse Nick. Ţi-ai făcut o faimă din acest lucru. Ce-ar fi să foloseşti câte ceva din această metodă faimoasă?

Ea îl privi, simţind cum tremură de nervi, dar nu vru să-i arate partenerului nepoliticos ce limbă ascuţită are ea.

— Am învăţat cum să-mi folosesc această metodă cu ani în urmă, Nick. Şi am mai învăţat că este pierdere de vreme să aştepţi miracole. Noi nu avem timp liber şi pentru acest lucru.

— De Danielson trebuie să ne ocupăm în primul rând, nu în timpul liber, spuse implacabil cameramanul.

Ea gesticula nerăbdătoare.

— O să lucrez la acest interviu. Dar programul lui este şi mai nebunesc decât al nostru. După Reno

zboară spre Alberta şi înapoi să-şi ridice rulota şi să meargă la Greeley. Nu e prea plăcut să alergi după el şi să-l prinzi afară dintr-o cafenea.

— Atunci prinde-l între curse, sugeră Nick. Cumpără-i o bere. Bagă-l într-un colţ, între jgheaburi şi ţarcuri într-o noapte după concurs.

Spre disperarea ei, Julie simţi cum un val de căldură i se ridică până la cap. Nu putu să se uite în ochii lui. Căută refugiu în ceaşca de cafea, îşi fripse limba şi blestemă atunci când lichidul fierbinte i se vărsă pe mână.

Nick privi la ea surprins, apoi cercetă în linişte. Când ea puse ceaşca jos, el o lăsă pe a lui pe masă şi se întinse pe spate în scaun.

— Ce se întâmplă cu tine, Fielding?

Ea ridică privirea spre el.

— Dacă ai o legătură cu un cowboy, cu atât mai bine. O să-l fac eu să vrea să discute mai mult cu tine.

— Nu am nicio legătură.

— De ce nu?

— Pentru că nu-mi stă în caracter, spuse ea printre dinţi.

El se înfurie.

— O să-ţi spun eu, fetiţo, ce nu-ţi stă în caracter – să te întorci la lucru. O ocazie pentru discuţii, un tip care n-a dat niciun interviu în cincisprezece ani – Julie Fielding pe care o cunosc va considera acest lucru o schimbare în bine.

Ea oftă.

Nick se aplecă peste masă, sprijinindu-şi braţele puternice de marginea ei.

— Am sentimentul că acest cowboy va cuceri titlul în acest an. Dacă vom avea o casetă atunci când va avea loc evenimentul, poţi să-ţi numeşti următoarea slujbă: Julie – director de programe sau

orice altceva îţi doreşti în drumul spre postul de manager al staţiei de televiziune.

Julie respira greu şi privea fix la cană.

— Îl pot filma în ring, dar tu trebuie să-l prinzi afară. Dacă nu vrea să fie filmat, ia microfoanele şi înregistrează-l audio. Vom face un reportaj audio. Dar avem nevoie de un interviu. Ce crede el dacă învinge, dacă pierde, despre timpul lui liber. Obţine interviul!

— Fă-l să vorbească despre cum îşi petrece timpul liber, se auzi ecoul Juliei. Nici nu ceri prea mult, nu-i aşa?

Se lăsă un moment de tăcere.

Julie întâlni privirea hotărâtă a lui Nick, apoi dădu din cap o dată şi privi spre masă.

— N-ai nimic de obiectat? întrebă el.

— N-am niciun motiv să mă cert când ai dreptate, spuse ea.

El se retrase de lângă masă şi îi zâmbi satisfăcut.

— Deşteaptă femeie. Deci îi vei lua interviul!

Ea scutură din cap şi îşi dădu cu mâna prin păr.

— Bineînţeles că îl voi lua, spuse ea. Face parte din meserie, nu-i aşa?

După o ceaţă şi o ploaie scurtă, razele soarelui întârziat străluciră pe terenurile de rodeo aproape goale. Julie stătea pe o bancă la umbra cabinei crainicului şi-l privea pe Tanner Danielson pe un cal bălţat. El călări spre centrul ringului, apoi coborî şi făcu un semn unui băiat, care nu putea avea mai mult de cincisprezece ani. Tânărul fusese trântit la pământ de trei ori. Dar de fiecare dată se ridicase şi se întorsese şchiopătând la balustrade, unde îl aşteptase pe Tanner să mai facă o tură şi să ducă în ţarc calul. De data

aceasta Tanner făcu semn băiatului, îl apostrofă, apoi îi dădu tânărului călăreţ o palmă prietenească pe umăr şi zâmbi la un bărbat în vârstă, probabil tatăl băiatului care stătea pe gardul ţarcului.

Julie privi cum pentru mai multă siguranţă băiatul îşi îndeasă pe cap pălăria şi îi face semn lui Tanner cu degetele mari de la mâini. Cincisprezece ani. Putea să fie tânărul cowboy care o căuta pe Skye. Gura Juliei se uscă. De când se preocupa Skye de cowboy? Sau era interesată să aibă un prieten?

Nu putea discuta acest subiect până nu termina documentarul.

Julie fusese atrasă de băieţi până să împlinească... oare cât? Cincisprezece ani? Paisprezece ani?

Alungă acest gând, sări de pe bancă şi se căţără pe ţarcul gri decolorat din faţa ei pentru a se sprijini cu coatele de el. Căţăratul pe ţarcuri era un îndemn adolescentin, pe care şi-l permitea orice puşti care avea norocul să fie oprit la timp din motive de siguranţă. Ei îi oferi o bucurie copilărească şi nevinovată. Genunchii i se loviră de o balustrada mai joasă şi Julie îşi trecu un picior peste ea, iar pe celălalt îl lăsă să se legene în spatele gardului.

Chiar şi peste întinderea arenei, Tanner reuşi să-i întâlnească privirea şi se mută pe şa.

Dădu din cap spre omul cu care vorbise şi călări spre ea.

Ea se întoarse pentru a se căţăra pe gard, luptându-se cu o bucurie curioasă ce-i adusese înapoi jumătate de viaţă şi anume: „cowboyul care vine spre tine în timp ce tu îţi pui mâinile pe lângă şolduri, pe balustradă şi încerci să priveşti total dezinteresată”.

Îi era imposibil să uite că el o sărutase ultima oară când se întâlniseră. Imposibil să nu-şi aducă

aminte tremuratul umerilor, fierbinţeala trupului, felul în care răspunsese sărutului. Imposibil să nu dorească să-i fi răspuns.

El se opri în faţa ei, trăgând calul de căpăstru şi ţinându-şi mâinile pe şa. Era clar că nu mai călărise un cal sălbatic până acum. El arăta rece, distant aşa cum stătea în şa, graţios ca un călăreţ înnăscut. Salută uşor din cap, ducându-şi două degete la pălărie.

Un zâmbet uşor şi amuzant apăru pe buzele lui.

— Nu am ştiut că priveşti – spuse el.

— Nu am ştiut că dai lecţii.

Tanner dădu din umeri, apoi privi înapoi spre ţarcuri.

— Nu a fost chiar o lecţie, îi spuse. Doar câteva îndrumări pentru fiul unui vechi prieten. Este un copil drăguţ.

Pe sub borul pălăriei ochii lui rătăciră pe faţa ei, oprindu-se pentru o clipă pe gura ei. Simţi un val de furnicături pe tot corpul. Îşi ridică umerii, simţind căldura soarelui pe spatele ei, îşi lăsă toată greutatea pe mână şi spuse:

— Va călări după amiază?

— Nu. Nu este pregătit. Totuşi s-ar putea să fie bun într-o bună zi. Ce părere ai?

„Nu era vorba despre ce gândesc eu în această privinţă”, reflectă Julie precaută. Era vorba despre ce simţise ea şi ceea ce îi făcuse Tanner încât cu greu îşi tot reamintea că era acolo pentru a face un documentar.

— Cred că ar fi fost bine dacă Nick ar fi filmat întreaga secvenţă. Aş fi vrut să fie aici.

Tanner îşi lăsă capul în jos, zâmbind ascuns sub pălărie.

— Nu sunt sigur că John s-ar fi bucurat de acest lucru.

— De ce nu? îl cercetă ea. Nimeni nu se urcă pe cal şi rezistă acolo de prima oară. Nu e de văzut nimic rău în căzătura lui. De ce ar obiecta cineva care ar privi acest lucru?

— Nu ştiu, Julie. El se aplecă în faţă. Nu este nimic rău cu o mulţime de lucruri pe care nu vrei să le faci în public. Mi se pare că tu ai o experienţă personală în acest sens.

Era o aluzie evidentă la sărutul din spatele ţarcurilor şi ea nu se putea preface că nu înţelege. Dar era o aluzie pe care nu avea de gând s-o ia în seamă. „Mă aflu aici să iau un interviu”, îşi reaminti ea. „Să fac un documentar”.

— Documentarul la care lucrăm acum se va centra în jurul câtorva călăreţi din clasament, spuse ea rece. Vom alege trei sau patru din ei, în cele din urmă şi apoi îi vom urmări de-a lungul săptămânilor cât suntem în circuit. Va fi mai mult biografic decât orice altceva – cum locuiesc, ce gândesc, ce au de spus. Deci nu numai cum călăresc.

El îşi aranjă pălăria.

— Da, murmură el neutru.

— Şi aceasta este despre rodeo, Tanner. Oamenii care participă. Nu sunt numai câteva victorii pe o casetă video.

Privirea lui urcă de la ghetele ei spre chip zăbovind o clipă pe vestă şi apoi pe faţă.

— Cred că ştii despre acest lucru la fel de mult cât ştiu şi eu, Julie.

Ea oftă, exasperată de faptul că el nu voia să participe la această discuţie despre afaceri.

— Dar nimeni nu vrea să audă ce ştie un reporter din Seattle despre acest lucru. Ei vor să audă de la un cowboy.

— Oare? zâmbi Tanner şi Julie se mustră în

gând pentru felul în care se exprimase. Este valabil şi pentru tine? întrebă el.

Tonul vocii neruşinat, ironic şi arogant o făcu să simtă cum o emoţie uşoară îi urcă de la genunchi în vârful capului. Nu mai avea încredere în această emoţie, aşa cum nu se mai încredea nici în Tanner. Privirea lui stăruitoare ţintea gura ei, iar răspunsul la întrebarea lui plutea în aer, între ei, la fel ca fumul unei ţigări.

Ei îi veni să râdă ca şi când nu prinsese aluzia.

— Oricine s-ar strădui din toate puterile să umble după tine pentru ca tu să vorbeşti, Tanner. Câte curse ai avut în ultimele două zile?

— Diseară nu voi călări, spuse el. Colţurile gurii îi coborâră într-o expresie serioasă.

— Nu? întrebarea şoptită nu prea reuşi să acopere emoţia din vocea ei.

— Pot să te invit la cină?

Ea clătină din cap.

— Masa o plăteşte compania, Tanner.

— Nu şi acolo unde vreau să te duc.

Ea n-ar fi trebuit să accepte, ştia, dar se auzi întrebând:

— Unde?

— La mine acasă.

Intimităţile şi propriile gânduri formau un amalgam urmărit de avertismente, înalt îşi strânse mâinile în jurul balustradei de parcă ar fi putut să ţină singură pământul.

— Am… un partener pe care trebuie să-l întreb, Tanner. Eu muncesc. Noi trebuie să mergem la un rodeo diseară.

— Spune-i că îmi iei un interviu. Adu-ţi şi reportofonul.

Ea îl privi, întrebându-se despre ce poate fi

vorba; onestitatea lui sau o aluzie ironică?

— Ce să fac? Să-ţi iau un interviu?

El o studie o clipă, apoi dădu din cap afirmativ, fără să zâmbească şi cu o expresie ştrengărească în priviri.

— Vrei un interviu de la un cowboy, Julie, şi eu consider că îl poţi avea.

Ea de abia respira, neputând să rostească un cuvânt, aşa că dădu din cap.

— A treia rulotă de la capăt, în partea de sud a terenului de parcare, spuse Tanner. Îşi puse pălăria din nou, trase de hăţuri şi îşi înghionti calul într-un galop uşor spre ţarcuri, lăsând-o pe Julie să se întrebe dacă tocmai dăduse lovitura profesională sau reacţionase aşa sub influenta emoţiilor.

Se decise să privească totul ca pe o lovitură profesională în drum spre rulota lui Tanner în lumina descrescândă a amurgului ce se revărsa pe suprafaţa parcării. Sări peste o instalaţie electrică improvizată temporar, se opri o clipă lângă a treia rulotă de la capăt şi îşi scutură umerii pe sub tricoul alb şi puloverul cu model imprimat..

Nick fusese de acord ca ea să vină şi să ia un interviu despre timpul liber al lui Tanner Să-l înregistreze pe casetă. Respiră adânc şi bătu la uşa metalică.

Clanţa se întoarse şi uşa se deschise înspre ea.

— Bună, spuse Tanner din pragul uşii.

— Bună, uite că te-am găsit.

— Da, văd.

Cămaşa lui de un galben pal cu reflexe argintii şi blue-jeanşii aproape noi îl făceau să arate ca un cowboy curtenitor ce aşteaptă în faţa ei, ţinând uşa şi

invitând-o să intre înaintea lui. Conştientă că se află în spatele ei, Julie urcă cele două trepte şi intră în căsuţa pătrată a lui Tanner. Rulota reflecta, într-un mod pe care ea-l recunoscu imediat, viaţa fără rădăcini, dar glorioasă a lui Tanner – de la batista decolorată ce spânzura de oglindă, până la trofeele argintii strânse la un loc, ilustrând victoriile lui şi la şaua lăsată pe spătarul scaunului.

Mirosul de ardei iute şi ceapă care se răspândeau dintr-o oală ce bolborosea pe plita cu două ochiuri şi fotografiile care acopereau pereţii cu lambriuri de lemn – erau semne portabile ale permanentei, care era un standard al vieţii de rodeo. Ea nu văzuse niciodată o casă de cowboy fără aceste semne. „Şi locuinţa face parte din documentar”, îşi dădu ea seama privind-o pentru un moment prin ochii unui operator care face un film. Nick avea dreptate. Ei aveau nevoie de asta: mediul, atmosfera şi de Tanner. Pe casetă. Discutând cu ea.

Se întoarse cu o expresie însufleţită pe faţă şi îl văzu examinând-o de la pulover, tricou şi sandale până la faţă, cu un interes fără grabă ce se transformă într-un zâmbet uşor care nu avea nimic de a face cu documentarul. Comentariul de pe buzele Juliei dispăru înainte de a fi rostit şi fu înlocuit de un oftat pe care Nick nu l-ar fi aprobat.

— Mă întrebam dacă ai renunţa să porţi jeanşii, această vestă demodată şi aceste ghete vechi, spuse Tanner.

Privirea lui o supără.

— Nu este demodată.

El zâmbi.

— Când te-am văzut în tribune de dimineaţă, arătai exact ca atunci când erai o rebelă înflăcărată de optsprezece ani.

— Nu ai fost destul de aproape de dimineaţă, ca să-ţi dai seama dacă arătam sau nu de optsprezece ani.

Tanner privea melancolic, fără să mai zâmbească, iar expresia chipului i se schimbă intim, fără grabă.

— Oricum, arăţi mai bine acum Julie, spuse el ca pe o statistică. Cu sau fără vestă.

O clipă privirea Juliei o învălui pe a lui, apoi coborî spre anchiorul cămăşii lui Tanner. Aşa deci. Nu spuse acest lucru, dar cuvintele ar fi ieşit uşor dacă le-ar fi dat drumul. Părul lui negru ce-i cădea pe frunte era puţin mai scurt decât în fotografii, umerii erau puţin mai laţi, dar felul în care îşi mişca trupul era acelaşi – un echilibru şi o graţie de atlet, o sugestie a senzualităţii masculine ce o făcea să-şi dea seama că simplul mod de a se mişca al lui Tanner l-ar fi putut identifica cu al ei.

Îşi dădu seama că avea umerii ridicaţi şi pumnii îi stăteau strânşi în buzunare, iar gândurile îi rătăceau la fel ca atunci, în spatele ţarcurilor. Îşi relaxă muşchii umerilor. Tanner Danielson era o atracţie periculoasă pentru ea. Nu putea nega acest lucru. Dar la urma urmelor ea se afla aici pentru a-şi face meseria, să împlinească speranţele lui Nick – şi ale ei.

— Tanner, am adus reportofonul, spuse ea. Eu… poate ar trebui să-l scot şi să începem cu nişte întrebări.

El nu se împotrivi şi Julie nu lăsă să-i scape ocazia. Se duse la bancheta tapiţată unde îşi lăsase geanta şi scoase reportofonul şi un microfon. Masa era deja aşezată pentru doi, cu farfurii albe şi grele ce arătau de parcă nu fuseseră transportate pe un drum prost, linguri de plastic şi şervetele de culori diferite. „Am fost invitată la cină”, îşi aminti ea – şi la orice

altceva se aştepta Tanner după ultima lor întâlnire. La acest gând simţi o căldură ce urca şi îi încălzea tot corpul în ciuda rezistenţei ei.

Mută unul din scaune pentru a-şi aranja echipamentul, punând în priză firul reportofonului şi apăsând pe butonul de înregistrare, apoi privi în sus la fotografiile de pe pereţi şi îngheţă în urma unui şoc scurt provocat de amintiri.

— Ia uită-te – spuse ea cu un zâmbet care dispăru repede – aceasta sunt… eu.

Într-o fotografie alb-negru, prinsă deasupra mesei, stătea în tribune zâmbind la aparat, arătând mai nepăsătoare şi detaşată decât îşi amintea să se fi simţit vreodată până atunci.

Lângă această fotografie erau altele de la culesul viei: Buck şi Tanner. Buck ţinând un trofeu şi din nou Julie în ghetele pe care le purtase dimineaţă, stând pe o şa pusă pe o capră de tăiat lemne. Râdea de faţa mohorâtă a lui Buck, care pierduse, după ce ameninţase că ocupă el locul. Tanner îl prinsese în poză când Buck se încrunta.

— Mda. Se ridică în spatele ei în spaţiul mic al rulotei.

Julie îl privi peste umăr, apoi arătă din nou spre fotografie, încercând să explice ispita ce o simţea faţă de amintirile pe care le credea pe deplin nedorite.

— Vreau să spun că toate acestea de la… de acum mulţi ani. Eu. Buck. Noi toţi. Modul de a reveni în trecut.

— Credeai că nu mai am pozele?

— Eu… Dădu din umeri neconvinsă.

— Fiecare cowboy care l-a cunoscut pe Buck are o poză cu el, Julie. Cowboy-ii ţin minte multă vreme o persoană care… a avut ghinion. Aproape toţi călăreţii, îngrijitorii, crainicii – îşi amintesc despre el. Şi tu.

— Eu? simţi că ar răspunde sceptic la acest lucru, dar tresări la gândul că omul care-i văzuse sărutându-se ar fi putut vorbi despre ei.

Stingherită de amintire îşi împinse mâinile adânc în buzunare şi tremură de parcă încă mai purta vesta care-i lăsase umerii şi braţele goale.

— Poate că am putea... începe cu nişte întrebări, Tanner, murmură ea, mutându-se cu un pas mai departe de el, întorcându-se astfel încât să nu blocheze microfonul.

Tanner privi clipind microfonul, apoi se întoarse spre Julie. Sprâncenele lui ridicate, pe jumătate din resemnare şi jumătate din amuzament o făcură să înţeleagă că el era conştient de stinghereala ei.

Îşi scoase mâinile din buzunare şi se relaxă. Adunându-şi gândurile, constată că interviul ar trebui să fie mai uşor decât era. „Putea foarte bine să înceapă cu mijlocul”, se decise ea ironic. Aici părea să se găsească întotdeauna de câte ori era cu Tanner.

— Spune-mi ce crezi despre faptul, că s-ar putea să fii „Cowboy-ul anului”, spuse ea în cele din urmă. Despre câştigarea titlului.

— Ar fi bine pentru mine să câştig, Julie. Se aplecă, deschise uşa frigiderului, apoi aduse două cutii cu bere şi pocni capacul uneia din ele. Vrei o bere?

Ea luă una din beri.

— Vrei şi un pahar?

— Nu, mulţumesc, spuse ea. Crezi că o să se întâmple?

— Ce anume?

— Să câştigi titlul.

— Nu pot spune acest lucru.

Julie îşi duse mâna la ceafa privindu-l pe Tanner cum ia o înghiţitură de bere şi gândindu-se cum să abordeze acest interviu. Îşi făcea probleme în privinţa

pregătirii lui şi a subiectelor pe care trebuia să le discute. Era preocupată de aceste două lucruri.

— Dar ţii la lucrul acesta? îl întrebă încet.

— Mda. El bău din cutia lui, iar ea îl privi cu o răbdare studiată, lăsând un moment de tăcere. După o clipă el spuse:

— Este ceva vreme de când îmi pasă dacă cineva îmi urmăreşte concursurile, Julie.

Nu căzu în cursa întinsă de vorbele lui, rostite cu voce groasă. Îşi puse berea pe picior, cu grijă. Conştientă de prezenţa reportofonului şi de faptul că Nick va asculta în curând caseta, îşi potrivi vocea.

— De pe vremea când erai închis?

Privirea lui Tanner era la fel de studiată ca vocea ei.

— Nu are legătură cu acest lucru.

— Bănuiesc că n-am niciun motiv să cred că ar avea, spuse Julie sinceră. Dar cred că aş vrea să discutăm despre acest lucru, oricum. Ea îi întâlni privirea şi spuse încet: ştiu că a fost important pentru tine, că te-a schimbat. Nu poţi sta într-o închisoare fără să fii afectat de acest lucru.

— Pe vremea aceea, spuse el răutăcios, nu prea erai interesată, Julie.

Nu era interesată? Avu o imagine cu ea însărcinată stând pe pat în apartamentul ei micuţ cu una din scrisorile lui Tanner strânsă în pumn şi cu emoţiile care o năpădiseră fără îndurare. Interesată să-şi ascundă cât mai bine sentimentele. Era singură, speriată, disperată. De abia reuşi să-i răspundă:

— Sunt… interesată acum, Tanner, spuse ea în cele din urmă.

Privirea lui albastră o studie cu o intensitate atât de mare încât ea o simţi aproape ca o atingere.

— În ce?

— Despre cum a fost. Ce ai făcut tu?

— Am călărit pentru echipa închisorii şi am stat într-o celulă unde nu mă aşteptam să fiu niciodată.

— La ce se gândea un bărbat, stând într-o celulă şi neştiind la ce să se aştepte?

Zâmbetul lui fu puţin cinic.

— Bere. Femei. Libertate.

— Şi fata pentru care ai intrat în închisoare?

El privi în sus cu o expresie serioasă, ca şi cum ar fi ascuns ceva.

— Bănuiesc că nu poţi vorbi despre asta.

Privirea lui trecu pe lângă ea şi se opri pe o fotografie de pe perete, iar Julie se uită şi ea. O înfăţişa pe ea. Era o poză în care stătea căţărată pe ţarcuri.

Capitolul 5

Supărata, încurcată, cu gândurile ce se învârteau confuze în mintea ei, Julie încercă cu mare greutate să se concentreze asupra lui.

— Care era numele ei? spuse ea în cele din urmă.

Tanner se încruntă.

— Fata mexicană?

Îşi lăsă capul în jos şi îşi scărpină ceafa cu o mână.

— Nu-mi amintesc, spuse el în cele din urmă.

Nu îşi aducea aminte?

Se mută şi se întoarse spre ea. Ea recunoscu limbajul corpului care-i spunea că el nu avea de gând să continue această discuţie. Se aştepta ca el să ia

pauză făcând lucruri inutile, cum ar fi să verifice oala de pe plită, dar, din contră, el luă o centură care era agăţată într-un cui din perete.

Julie strânse cutia cu bere, gândindu-se că un interviu cu Tanner va pune întotdeauna probleme în privinţa răspunsurilor care ar trebui să fie cât mai naturale pentru orice subiect şi conştientă că această conversaţie alunecase pe altă pantă decât cea a unui interviu. Când Julie îl privi, Tanner se juca cu degetul mare pe catarama de argint a curelei. Când îşi ridică privirea spre ea, Julie simţi un gol în stomac.

— Buck a fost unul dintre cei care au primit o sentinţă, nu-i aşa? S-ar fi putut întâmpla ca Buck să fie în închisoare, iar eu pe acel taur. De obicei simţeam acest lucru când mă gândeam, în timpul liber. Regrete. Învinuiri. Vinovat că eu eram, puteam călări şi Buck era mort.

— Nu ai de ce să te simţi vinovat în această privinţă, se repezi ea, apoi se opri înainte de a spune mai multe. Era atât de aproape să spună: *Noi nu avem de ce să ne simţim vinovaţi în această privinţă.*

Gândul o şocă şi încercă să-l alunge înainte de a-l analiza. Noi. Nu fusese vorba de niciun „noi”. Ea şi cu Tanner nu-l trădaseră pe Buck niciodată mai mult decât cu o privire sau o atingere. De ce trebuiau să aibă sentimentul vinovăţiei?

El agăţă cureaua la loc în cui lângă toate celelalte fanioane de la rodeo, piese ale vieţii lui. Piese ale unui stil de viaţă pe care şi ea îi avusese odată.

Mişcarea îi întinse cămaşa peste piept. Cusăturile argintii se întinseră, apoi îşi mai reveniră când el îşi lăsă mâinile în jos. Când îi privi coastele bandajate – şi muşchii spatelui de sub bandaj – pe Julie o cuprinse un val de sentimente nedefinite: o familiaritate protectoare şi conştiinţa că nu-l văzuse

niciodată fără cămaşă; vechiul resentiment pe care-l simţea pe când se afla într-un circuit rodeo; şi o atracţie puternică, pe care o avea acest bărbat pentru ea, mai puternică chiar decât acel ameţitor tumult de emoţii care o făcuseră să-l urmeze pe Buck în viaţa nebunească şi fără rădăcini a cowboy-lor.

Aceste sentimente contradictorii o enervară. El nu se retrase după ce puse la loc cureaua. Stătea prea aproape, cu privirea plină de intenţii, în timp ce secundele treceau, iar Julie îşi simţi inima săltându-i cu putere.

S-ar fi putut să fi fost eu pe acel taur. Dar încă se mai putea acest lucru, se gândea ea, cuprinzând-o un val de panică.

Îşi puse o mână pe ceafă şi închise ochii pentru un moment.

Degetele lui îi strânseră mâna. Un val de căldura îi cuprinse toţi nervii braţului şi deschise ochii pentru a întâlni privirea albastră şi nemişcată. Degetele lui se împletiră cu ale ei, el îi strânse mâna şi cu degetul mare îi mângâia obrazul.

— Logic nu prea avem prea mult de a face cu acest lucru, Julie, spuse el. Credeam că ai ştiut acest lucru până acum. Colţurile gurii lui se ridicară şi ea privea fascinată, cu gâtul uscat şi cu un gol în stomac.

Voia ca el să o sărute. Voia să se apropie de ea, să-şi lipească buzele de ale ei, să-i dea voie să-l sărute şi ea, să exploreze gustul, forma şi căldura gurii lui.

Ea se mută din locul dintre Tanner şi masă cu un pas nehotărât, ignorând tremuratul mâinilor şi golul din stomac. Puse berea pe masă de teamă să nu o scape.

El nu veni mai aproape şi nici nu o mai mângâie. Julie se întoarse şi îl găsi stând în acelaşi loc cu degetele mari în găicile blue-jeanşilor închişi la

culoare.

— Ce spuneam?

— Nimic. Numai că – îşi scutură capul, nu m-am gândit la aceste lucruri din punctul tău de vedere – cum ar fi arătat viaţa ta, ce ai fi făcut.

El dădu din umeri.

— De ce ai fi făcut-o?

— Sunt reporter. Este ceea ce se presupune că ar trebui să fac.

— Hai, termină, Julie.

— Mi se pare că am avut momente grele făcând acest lucru cu tine. Mi se pare că am rămas undeva în 1980, că ne-am întors în timp şi nimic nu s-a întâmplat. Fără niciun avertisment ochii începură să-i ardă şi simţi un nod în gât. De abia respira şi, dezamăgită de sine, îşi acoperi ochii cu o mână.

Tanner nu se mişcă până când ea nu-şi luă mâna de la ochi. Apoi o prinse de umeri şi se aplecă spre ea.

— Nu ştiu despre 1980, Julie, nu ştiu dacă am rămas acolo sau nu. Poate că da. Poate că nu contează.

— Eu cred că da, Tanner.

Mâinile lui coborâră pe braţe, apoi alunecară pe umeri, pe sub mânecile tricoului.

— Da, poate contează, spuse el murmurând cu o voce joasă. Putem să aflăm.

Protestul ei era la fel de lipsit de sens ca şi acordul lui. O trase uşor spre el şi îi atinse gura, încet, fără grabă, de parcă era ceva firesc ca ea să-i accepte sărutul.

Dar ea o făcu firesc. Buzele ei se îndepărtară şi limba ei o căuta pe a lui cu răsuflarea tăiată.

Tanner îşi lăsă mâinile să alunece pe spatele ei pe sub tricou; palmele lui pe pielea ei fină erau la fel

de fierbinţi ca soarele pe care-l simţise de dimineaţă. Degetele lui o apăsară la baza gâtului. Ea simţi fiori pe tot spatele şi se lăsă în voia sărutului, explorându-i gura, punându-şi mâinile în jurul corpului, chiar mai jos de bandajul ce-i proteja coastele.

Degetele lui îi mângâiau capul, trăgându-l mai aproape, pentru ca buzele lor să stea mai mult lipite şi limba lui fierbinte şi umedă să exploreze gura ei, să alunece din nou înăuntru, înainte de a se retrage pentru a muşca colţul buzelor.

Ea întoarse gura spre a lui, cercetând şi cerând ca buzele lui să o sărute mai apăsat, ceea ce şi făcu Tanner cu un geamăt surd. El o avea cu totul lipită de el, în timp ce cu o mână o apucă de umăr, apoi coborî pe braţ, pe şold, pe coapsă. Îşi duse mâna mai sus împingând materialul îmbrăcăminţii, apoi palma lui cuprinse coapsa ei pe sub fustă. Îşi plimbă mâna pe sub fustă şi o apropie pe Julie de el. Era tare excitat şi ea simţea acest lucru apăsând-o pe stomac. Îi puse un picior pe lângă şoldul lui şi o ridică pentru a apropia fierbinţeala coapselor.

Pentru un timp sărutul continuă ameţitor cu Tanner lipit de ea şi Julie se descoperi răspunzându-i, cu toate că n-avusese intenţia, urmându-i şoldurile lui cu ale ei în acea mişcare fără cuvinte, veche de când lumea.

Sărutul se sfârşi cu o uşoară despărţire a gurilor după care Tanner îşi îndepărtă capul. Încet, ea deschise ochii, conştientă că are respiraţia la fel de grăbită şi de stridentă ca a lui, cu pulsul zbătându-i-se pe gât şi cu corpul lui strâns lipit de al ei.

El o strânse de umeri, apoi îşi lăsă obrazul să se odihnească pe fruntea ei în timp ce corpul lui trimitea mesaje fierbinţi pe care corpul ei era gata să le primească.

— Rămâi cu mine, Julie. Vocea lui era ca un murmur slab. Vreau să stai toată noaptea.

Ar fi fost atât de uşor să spună „Da”. Ea vru să spună, fiindcă tânjea după el cu fiecare gând care-i trecea prin minte, dar în spatele plăcerii nebuneşti şi ademenitoare, descoperi vocea sensibilă a raţiunii care îi salvase eul de-a lungul a treisprezece ani. Chiar pentru mai mult de treisprezece ani. De atunci de când descoperise că e însărcinată cu Skye.

— Nu… pot.

Îi simţi respiraţia în păr.

— De ce nu? întrebă el cu asprime.

— Pentru că…

Mâinile lui îi îmbrăţişară umerii.

— Din cauza lui Buck?

Ea scuturâ din cap. *„Din cauza lui Skye”*, răsună ecoul în mintea ei.

— Nu… pot.

— Jule… Degetele lui o mângâiau uşor făcând cerculeţe imaginare pe pielea ei fină.

Mângâierea lui era aşa de ispititoare, rezistenţa ei prea slabă, dar nu avea nicio şansă… Tensiunea dintre ei fu brusc alungată de un apel telefonic.

Tanner murmură ceva abia răsuflând fără să se mişte. La al doilea apel Julie îşi lăsă capul în jos şi spuse:

— Am lăsat acest număr la motel, Tanner. Simţi privirea lui întrebătoare, apoi el îi dădu drumul pentru a merge la telefonul aşezat între tamburetele din rulotă.

— Da, spuse el receptiv, apoi privi înapoi la Julie. Este pentru tine.

— Mulţumesc. Luă receptorul de la el.

— Doamna Fielding? întrebă o voce la telefon. Un mesaj de la Skye. Să o sunaţi.

— Mulţumesc, spuse Julie. Ce era? Dar veni tonul şi vocea impersonală dispăru.

Îngrijorarea automată pentru Skye îi acceleră bătăile inimii, chiar dacă îşi spuse că probabil nu era nimic serios, de pildă, Skye nu era în stare să-şi găsească şosetele preferate. Dar îi era imposibil să ignore mesajul. Era mama lui Skye. Dacă Skye avea nevoie de ea…

Se întoarse spre Tanner.

— Trebuie… să plec.

— Era de la televiziune? întrebă el după o clipă.

— Nu.

Ochii lui Tanner se micşorară, dar nu mai întrebă nimic.

— Doar un… lucru personal, spuse ea.

Tanner o studie pentru o clipă, apoi porni spre ea şi îşi puse mâinile pe umerii ei din nou şi o trase mai aproape. Pentru un moment stătu nemişcată, apoi mâinile îi coborâră pe spatele ei, trăgând-o din nou spre el.

— Vezi ce este şi întoarce-te, spuse el.

Ea voia să spună „Da”, să oprească lupta cu această tentaţie de nesuportat, să se lase în voia lui Tanner. Respiră cu greu şi închise strâns ochii.

Tanner oftă atât de puternic că îi suflă părul în vârful capului, apoi se îndepărtă de ea, îşi coborî mâinile pe braţele ei şi o lăsă să plece.

— Să te întorci, spuse el din nou.

Pentru o clipă simţi imboldul de a se arunca în braţele lui, dar vocea raţiunii o reţinu de la acest lucru. Se uită la reportofonul care mai mergea, apoi îl luă şi îl opri. Se întoarse cu spatele la el pentru a-şi lua geanta şi reportofonul.

— Poţi lăsa totul aici, spuse el.

Ea ezită, se uită înapoi la el, apoi privi repede în

altă parte.

— Mai bine îl iau. Nu-mi… place să las echipamentul.

Simţi o nervozitate şi o supărare, nu putea spune dacă pe ea sau pe Tanner. Când îşi luă geanta şi se întoarse, faţa lui era impasibilă.

El apucă bretelele de la geantă şi i le puse pe umăr. Degetele lui mai zăboviră puţin, apoi îşi trase mâna înapoi, merse la uşă şi o deschise pentru ea.

Trecu pe lângă el fără să zică nimic altceva, rugându-se în tăcere ca el să nu îi ceară să se întoarcă înapoi.

Dar el nu o făcu.

Mulţumită de răgaz, Julie coborî în parcare şi se îndepărtă de el, conştientă că era a treia oară când făcea acest lucru.

De fiecare dată îi fusese din ce în ce mai greu.

— Alo?

Vocea de la telefon era veselă, degajată şi avea o notă sofisticată ce o făcea să sune cel puţin cu trei ani mai matură decât vocea lui Skye.

Răspunsul lui Julie veni greu după o clipă de îngrijorare.

— Oh, mamă, răspunse Skye. Am încercat să vorbesc cu tine.

— Am primit mesajul, spuse Julie. Este totul în regulă, Skye? S-a întâmplat ceva?

— Oh, nu, mamă. Nu e vorba de asta.

Julie îşi lăsă umerii în jos uşurată.

— Este doar… se opri Skye. Uite ce e, nu pot să aştept până te întorci tu. Când mergem la cumpărături să-mi iau ceva de mătase neagră?

„Întrebarea e mai mult o diversiune tactică,

decât o îngrijorare reală”, se gândi Julie, dar îi răsări sentimentul vinovăţiei de a se afla departe de Skye.

— Ceva de mătase neagră?

— Am nevoie şi de altceva în afară de tricouri, mamă. Nu am nimic să port… de exemplu… atunci când voi cina cu sora Rosei.

— Ei bine, poţi să împrumuţi una din eşarfele mele, îi spuse Julie.

— Mm.

— De ce m-ai sunat de fapt, Skye?

— Ei bine… am avut un fel… de ceartă cu Rosa, admise Skye. Este vorba de o petrecere, mamă, la care vreau să mă duc şi Rosa spune că nu am voie. Dar ştiu că dacă te întreb pe tine, o să spui că totul e în regulă şi nu este cinstit ca Rosa să spună „nu” fără să te întrebe pe tine! Aşa că i-am spus că o să te sun şi ea a spus…

— Skye, spuse Julie, am vorbit despre autoritatea Rosei atunci când sunt eu plecată. Nu este cinstit faţă de mine sau faţă de Rosa şi tu ştii acest lucru. Am fost de acord cu asta.

— Dar Rosa nu-mi dă voie să fac nimic.

— Cum ar fi această petrecere, spuse Julie încruntându-se.

— Mda.

— Ce fel de petrecere?

— Ei bine, este un fel de petrecere după orele de curs. Este acasă la Megan, fata aceea nouă care-mi este bună prietenă şi Rosa spune că nu-i cunoaşte dar, of, mamă dacă i-ai cunoaşte, sigur ţi-ar plăcea. Sunt cu adevărat drăguţi şi aşa de…

— Skye, o întrerupse Julie. Nu mergi la petreceri acolo unde nu cunosc părinţii.

— Dar, mamă…

— Merge la petrecere şi băiatul care te-a sunat?

întrebă Julie suspicioasă.

Urmă o pauză de gândire. Tăcerea lui Skye însemna că e vinovată, dar fiica ei îşi reveni aproape imediat.

— Tu ai spus că nu am voie la întâlnire, mamă. Dar nu ai spus că nu am voie să merg la petreceri.

— Câţi ani are fata care dă petrecerea?

— Şaisprezece.

În timp ce auzi această informaţie, simţi un gol în stomac.

— Şi ceilalţi copii câţi ani au?

— Vrei să spui că sunt prea mari pentru mine? strigă Skye revoltată.

— Da.

— Vrei să spui că Gary e prea mare pentru mine?

— Da. Este.

— Bine, dar poate el nu gândeşte aşa.

— Atunci discernământul lui este discutabil, se răsti Julie.

Vocea Skyei se ridică cu o rebeliune adolescentină.

— Îmi distrugi viaţa! Tu eşti plecată. Nu e vina mea! Nu înţeleg de ce trebuie să fiu *îngrădită* doar pentru că tu trebuie să stai departe şi să faci documentar!

— Nu eşti îngrădită, îi spuse Julie. Deşi tu continui să crezi acest lucru. Fără petreceri. Şi timpul rezervat convorbirilor să nu dureze mai mult de jumătate de oră pe zi. Fiecare telefon să dureze zece minute. E clar? Skye?

— În regulă, spuse Skye cu o voce supărată şi nefericită.

Julie închise ochii din nou, simţind cum emoţiile lui Skye se aseamănă perfect cu ale ei.

— Voi veni acasă pentru o săptămână şi jumătate, Skye.

— Bine.

— Şi vom merge la cumpărături, bine?

— Bine, mamă, mai spuse Skye, înainte de a-i da telefonul Rosei.

Julie închise telefonul cinci minute mai târziu, încercând să nu se simtă slăbită şi spunându-şi că revolta lui Skye fusese normală. Dar încă mai privi fix la telefon, după ce îl închise.

Vezi ce este şi întoarce-te.

Nici nu se punea problema să facă acest lucru. Atunci de unde acest sentiment amar de dezamăgire?

Îşi închise ochii strâns şi îşi puse o mână pe gură, îndemnându-se să privească lucrurile în perspectivă. Peste mai mult de o săptămână va fi acasă cu Skye, se va reîntoarce la viaţa normală.

Tanner Danielson va fi doar o amintire. O greşeală pe care nu o făcuse.

Căldura care îi cuprinsese pe amândoi, acum îi revenise prin tot corpul şi o ardea ca soarele de amiază, ameţind-o şi ispitind-o, dar Julie o alungă cu o disciplină pe care şi-o impusese mereu, spunându-şi că această senzaţie de singurătate amară era doar momentană.

Cel puţin nu-i spusese lui Tanner despre fiica ei. Graba lui Skye de a fi adolescentă era destul de tumultoasă. Pentru a o îngrijora şi a o reţine de la o relaţie cu un bărbat.

Un cowboy. Julie îşi lăsă capul să cadă Cine era ea să-i spună lui Skye să fie sensibilă să o ia încetişor, să fie atentă să nu-şi piardă capul din cauza imboldurilor adolescentine şi a creşterii hormonilor?

Un cowboy. Tanner Danielson era în această privinţă la fel de periculos ca animalul pe care-l

călărea. Mai bine să fi avut de-a face cu unul din cai.

*
* *

— Hei, Danielson, îl strigă îngrijitorul. Prietena ta este jos, aici şi împărtăşeşte secretele voastre celui mai nărăvaş cal pe care îl avem.

În după-amiaza ceţoasă şi întunecată Tanner privi încruntându-se spre locul de unde se auzea vocea.

— Nu mi-aş face probleme, totuşi, strigă bărbatul râzând pe înfundate. Se pare că Piece O'Cake e indiferent la blonde.

Tanner înjură, întorcându-se pe călcâie şi mergând cu paşi mari pe alee, blestemându-se că nu o apucase pe alt drum. Ea spusese că nu o interesează viaţa pe drum. Nu voia să aibă de-a face personal nici cu cineva, nici cu ceva din rodeo. Plecase de lângă el aseară, lăsându-l excitat la maxim şi cu o dorinţă de a ieşi să se îmbete criţă, dar nu o făcuse pentru că fusese atât de prost încât să-şi închipuie că ea se va întoarce.

Şi acum ce făcea, învârtindu-se pe lângă ţarcul unui cal sălbatic care era în stare să arunce jos jumătate din Texas?

— E nebună. Îngrijitorul zâmbi maliţios la Tanner şi dădu colţul. Nu vei mai călări niciodată acest cal sălbatic, cowboy. Râse către tovarăşul său, care îşi duse mâna la pălărie şi mormăi ceva indescifrabil.

Tanner ignoră gluma şi mormăitul şi împinse încet pe un om de lângă el, care îşi ţinea mâna pe umărul lui şi plecă spre Julie de parcă ar fi stabilit dinainte o întâlnire la ţarcul lui Piece O'Cake. Ea nu părea cu nimic mai prietenoasă decât calul sălbatic.

— Julie, spuse el, ducând două degete la pălărie.

— Tanner, îl privi ea perfect nemişcată, cu un picior pe partea de jos a gardului şi cu talia rezemată de şipca de sus.

— Mă căutai pe mine?

— Nu. Căutam calul, spuse ea.

Mai făcu un pas până la ea, îi puse mâna în jurul taliei şi o atinse uşor pe spate, dând-o jos de pe gard cu un gest care spera să fie curtenitor şi să nu o supere. Ea se mută, fără să se supere.

El zâmbi spre doi îngrijitori.

— Scuzaţi-ne, băieţi.

Un bărbat dădu din cap către Julie.

— Ne cerem scuze pentru ce aţi auzit, doamnă. N-am ştiut că eraţi aici. Mai strigă *„Nu a fost intenţionat”* privind spre Tanner.

Celălalt bărbat se scuză şi el.

— A fost o problemă în privinţa rămăşagului. Cowboyii pariază pe orice, ştii doar. Zâmbi din nou.

Ei se retraseră zâmbind ruşinaţi, iar Julie îi îndepărtă mâna lui Tanner şi îi aruncă o privire ce exprima *umilinţă şi furie* în acelaşi timp. Se urcă din nou în vârful gardului.

Tanner o prinse de talie înainte ca ea să atingă gardul.

— Fereşte-te de acest cal, pentru Dumnezeu! Muşcă.

Îi îndepărtă mâinile de pe talie.

— Încă nu m-a muşcat.

— Ăsta nu-i un motiv pentru a încerca din nou.

— Lasă-mă în pace, Tanner.

Luptându-se cu un instinct, care-l uimi prin intensitatea lui, el îi lăsă talia şi îşi băgă mâinile în buzunare. Ea se întoarse şi îl privi. După o clipă el oftă.

— Poate că ai avut o zi grea, Julie, dar nu va deveni cu nimic mai bună, dacă te porţi aşa răutăcios.

— Nu am avut o zi proastă până să intru în compania celor ce se învârtesc pe aici.

Tanner se gândi că ar fi în stare să-i sugrume pe cei doi îngrijitori. Ştia pe ce puseseră ei pariu, îi ajunseseră la urechi zvonurile care circulau despre el şi Julie.

— Atunci ce faci aici? întrebă el sever.

— Stau pe gard şi vorbesc cu acest cal sălbatic.

Mintea lui se întunecă pentru o clipă.

— Stai pe gardul ţarcului şi vorbeşti cu calul, spuse el cu o faţă imobilă. Cine ţi-a sugerat ideea asta minunată?

— Tu, spuse ea nepoliticoasă. Îşi încrucişă mâinile pe piept şi îşi lăsă greutatea pe un şold în timp ce îl privea. Şi comentariul tău referitor la succesul care se datorează pe jumătate calului. Poate că unul din caii care aduc bani merită să-l pozez din profil.

Tanner zâmbi arătându-şi dinţii.

— Şi tu vrei să faci o poză, având la dispoziţie un cal zgomotos care nu a auzit niciodată de maniere.

— Manierele calului nu sunt problema mea aici.

— Mda, bine, spuse el cu voce tărăgănată, dacă ai de gând să-ţi pierzi vremea prin spatele ţarcurilor…

— Să nu începi să-mi vorbeşti ca un vechi călăreţ care nu înţelege ce caută femeile în spatele ţarcurilor. Sunt reporteră. Am o treabă de făcut şi nu am nevoie de părerea ta sau a altcuiva.

El simţi cum se enervează şi încercă să se calmeze când ea se întoarse cu un umăr spre el. Ea avea dreptate, pentru că enervarea lui nu avea prea mult de a face cu problema femeilor lângă ţarcuri. Dar avea de a face cu meseriile pe care le aleseseră ei.

— Nu mă interesează absolut deloc meseria ta,

spuse Tanner degajat.

Ea oftă adânc, îşi înălţă capul şi privi fix la un zid aflat la distantă.

— Nu mă aştept să te interesezi de meseria mea, spuse ea cu o răceală care îl făcu să se apropie de ea destul de mult, cât să-i vadă cum i se zbate pulsul pe gât. Dar eu o voi practica. Riscă să-l privească.

— Unde ai fost noaptea trecută? întrebă el încet.

Înainte ca ea să-şi lase privirile în jos, Tanner citi în ochii ei o teamă care străbătuse tot corpul ei ca un tremurat uşor.

— A… trebuit să fac ceva, spuse ea neconvingătoare.

Se uită fix la ea, în timp ce privirile acuzatoare de la început, o dată cu trecerea secundelor se transformaseră în priviri sceptice, când văzu că ea nu avea de gând să spună adevărul.

— A fost atât de important, încât nu te-ai mai putut întoarce? spuse el în cele din urmă, cu o nuanţă ironică în voce.

Ea închise ochii şi îşi trecu degetele prin păr, strângându-l la baza gâtului.

— Destul de important. După un minut îl privi din nou. Nu m-am întors pentru că nu era o idee prea bună, Tanner.

— Numai tu puteai să spui aşa ceva.

— Nu era nevoie să o spun, se înflăcără ea. O ştii şi tu. Ştiai că nu mă mai întorc. În regulă, ar fi trebuit să te sun, dar…

— Nu ai putut să scapi? întrebă el scurt. De ce? De cine?

— Îmi pare rău, spuse ea sfidător. Ar fi trebuit să te sun, da? Nu m-am gândit că un telefon va aduce

vreo schimbare.

Tanner scoase un oftat de resemnare, în timp ce un colţ al gurii i se ridică într-o expresie tristă.

— Nu, cred că nu. Dacă poţi crede că ceea ce am vrut eu să fac aseară se rezolva cu un telefon, înseamnă că ai o imaginaţie mai bună ca a mea, iubito.

Ea se întoarse cu spatele, atinse lemnul de sus al gardului şi îşi lăsă fruntea pe el.

Tanner o cuprinse de umeri şi o zgâlţâi. O secundă mai târziu stinghiile metalice zdrăngăniră, lovind lanţul de care erau prinse, aşa cum sunau de obicei când Piece O'Cake lovea poarta cu copita.

Tanner o ţinea cu o mână după umeri şi cu cealaltă în jurul taliei, strângând-o lângă el. Gura lui se afla lângă urechea ei şi el îi spuse:

— Stai departe de ţarcuri, lady. Ce afacere crezi că o să faci aici?

Inima Juliei bătea cu putere şi de abia putea respira. Întrebarea încă mai plutea în aer, plină de ironie şi de umor forţat. *Ce afacere credea că face ea aici?* Lipită de corpul lui Tanner, în acest contact intim, ea răspunsese zgomotos cu o noapte înainte, avea unele mici îndoieli cu privire la ce va face; un bărbat sănătos, plin de dorinţe, viril, care nu mai făcea niciun secret din ceea ce dorea, la avansurile căruia ea răspunsese cu pasiune, dar îi evitase patul fără scuze sau motive.

Pentru că nici scuzele şi nici motivele nu ar fi ţinut-o departe de tentaţia de a se întoarce.

— Bine, spuse ea cu o voce răstită. Voi sta departe de ţarcuri.

Simţi respiraţia lui pe ceafă, apoi nu o mai îmbrăţişă aşa tare, îi mângâie braţele urcându-şi mâinile pe umerii ei, ţinând-o strâns.

— Ar trebui să ştii mai bine decât mine, Julie,

spuse el cu o voce aspră, chinuindu-se să vorbească pe un ton firesc. Ai petrecut destui ani la rodeo pentru a începe să te porţi aşa ca tine şi să ai încredere în toţi oamenii din circuit.

— Nu am petrecut la rodeo toţi aceşti ani, spuse ea încercând să ignore aluzia lui.

El nu răspunse pentru o clipă şi ea îl simţi cum se străduie să aibă o voce naturală. Când vorbi, bătălia era câştigată. Cuvintele lui sunară liniştite şi confidenţiale.

— Mai ţii minte când tu şi cu prietena aceea zăpăcită, Rita, aţi ieşit din ţarc şi aţi avut de gând să călăriţi pe unul din cai?

Umerii ei tremurară uşor la această amintire. Da, sigur îşi aducea aminte. Buck fusese furios că soţia lui încălcase regula strictă: nicio femeie nu are voie să călărească un cal sălbatic.

— Ai fi făcut-o, nu-i aşa? spuse Tanner cuprinzându-i umerii cu braţele lui.

— Poate, murmură Julie. Un zâmbet apăru pe buzele ei. Dar când cearta mea cu Buck era pe sfârşite, tu deja puseseşi lasoul în jurul celui mai periculos cal.

— Nu am vrut să văd cum îţi rupi gâtul.

Pentru moment, tăcerea pluti în aer, apoi Tanner oftă conştient de duritatea comentariului.

— Rita a fost îndrăgostită de tine, spuse ea, vrând să-i risipească neliniştea lui Tanner cu o aluzie nevinovată la moartea lui Buck.

— Rita s-a îndrăgostit de toţi cowboyii care au câştigat.

— Poate că şi ea voia să călărească.

— Poate. Am urmărit o dată toate femeile de la rodeo. Nu sunt nepricepute. Mâinile lui îi mângâiau umerii şi ea se simţi electrizată de vocea lui şoptită: dacă le luam în considerare.

— Acesta este un răspuns tipic pentru toţi cowboyii. Ce vedeţi rău în prezenţa femeilor la un rodeo?

— Nu am spus că văd ceva rău în acest lucru. Atunci ce e rău cu cowboyii?

— Nimic. Ea dădu din umeri. Nimic… dar…

— De ce?

„Dar sunt nişte taţi groaznici”. Îşi muşcă buzele pentru a nu rosti gândul ce-i trecuse prin minte şi care îi readuse un mare număr de amintiri: disperare pe care o simţise când se văzuse singură şi însărcinată; preţul cu care trebuise să se ferească să ceară ajutor cuiva pentru că nu putea suporta să audă într-una: „Ţi-am spus eu!”; învinuirile amare pe care şi le aducea fiindcă era răspunzătoare de greşelile şi de eşecurile ei.

Tanner îşi trecu degetele prin părul ei şi o trase spre el. Simţi o aluzie provocatoare şi o senzualitate aproape neastâmpărată.

— Atunci ar trebui să uiţi.

— Nu pot.

— Aseară ai putut, continuă el. Cuvintele lui erau sugestive şi necruţătoare. S-ar fi putut întâmpla în urmă cu treisprezece ani, dacă ai fi vrut.

Ea îi împinse mâinile la o parte şi îl privi în fată:

— Dar nu am vrut, nu-i aşa? Nu eram liberă să o fac şi nu am făcut-o.

— Nu atunci. Privirea lui era rece şi nemişcată, dar ritmul crescând al respiraţiei îl trădă şi acest lucru îi emoţiona pe amândoi. Îşi băgă degetele mari după curea şi cum stătea cu picioarele puţin depărtate, cu umerii laţi, această poziţie arăta că el nu va renunţa niciodată, indiferent ce s-ar întâmpla între ei.

Prevenită de adevărul spuselor lui şi de sentimentul ei, Julie se înfioră:

— Gândeşti aşa pentru că Buck este mort şi nu mai este nimic care să ne oprească să fim împreună în pat ori de câte ori suntem tentaţi să o facem.

Pe faţă i se citiră mai multe sentimente: scepticism, consternare, un licăr de dorinţă.

— Nici nu m-am gândit să sper aşa ceva, se încruntă el. Nu ştiu cum ai plănuit tu să ajungi acolo.

Ea scoase un sunet plin de dispreţ şi vru să se îndepărteze. El o prinse de mână pentru a o opri.

— În regulă, spuse el fără sarcasm. Poate că am gândit aşa în urmă cu treisprezece ani. Poate mă aşteptam la acest lucru, atunci. Nu e niciun secret în privinţa intenţiilor mele din prima seară de la bar. Dar voiai şi tu atunci. La fel de mult cum ai fi vrut şi aseară. Făcu o pauză. Şi ce vezi rău în acest lucru?

— Nu vreau să mă ghidez după instinctele sexuale de moment, Tanner.

— Treisprezece ani nu reprezintă un simplu moment.

— Da, aşa este – se opri brusc, trăgându-şi mâna.

— Atunci care este problema?

Buzele ei se strânseră într-o linie fermă.

— Nu trebuie să-ţi explic.

— Nu, bineînţeles că nu. De fiecare dată m-ai lăsat să înţeleg că îţi place să te ating. De câte ori am făcut acest lucru te-ai aprins ca un foc de artificii. Apoi te-ai retras şi ai fugit ca arsă. Şi l-ai luat pe Buck drept motiv de parcă n-ai fi sigură că a murit.

— Nu a murit chiar de tot, Tanner. Îl privea supărată şi era pe punctul de a vorbi de acea parte a ei şi a lui Buck şi a mariajului lor, care era atât de vie, dar privirea rece a lui Tanner o făcu să-şi lase capul în jos. Privirea lui alunecă pe şolduri, apoi se opri asupra mâinii ei stângi.

— Nu mai porţi inelul, Julie şi nu ştiu dacă l-ai mai fi purtat dacă el ar fi fost în viaţă. Dacă vrei să fii sinceră în privinţa asta, trebuie să fii de acord cu acest lucru. Tu şi cu Buck oricum nu aveaţi nicio şansă să fiţi fericiţi şi nu contează ce tertipuri foloseai tu ca să ascunzi acest fapt.

Rănită de această acuzaţie, care îi atinsese o coardă sensibilă, Julie se înroşi.

— Nu te-a interesat să vezi şi dacă am locuit împreună?

Vocea lui Tanner era fermă.

— Şi vrei ca eu să admit una ca asta? Bine, mda, te-am vrut acum treisprezece ani. Oh, da, erau vremuri, când îmi doream ca Buck să iasă din cadru. Nu aşa cum s-a întâmplat, dar îmi doream. Dacă asta e o crimă, am plătit deja pentru ea.

— Deci, ce vrei să fac? Să iau totul în considerare – spuse ea răspicat, rămânând pe poziţie şi supărată pentru că îi era teamă de tentaţia care o simţise potrivindu-se cu sinceritatea lui, că renunţase la mândria ei şi – Dumnezeu să o ajute – să nu se îndrăgostească de el la fel cum făcuse odată cu Buck.

El îi dădu drumul mâinii.

— Poate că sunt un simplu cowboy, Julie, dar nu pot schimba trecutul. Nu sunt singurul care am intrat vesel în acel bar în urmă cu două săptămâni căutând o conversaţie scurtă şi plăcută despre vremurile de demult, pentru a le înregistra pe o casetă şi a impresiona un cameraman care crede că a dat lovitura. Aşa că cine trebuie să ia în considerare vechile datorii, lady?

Parcă ascultându-le convorbirea şi vrând să sublinieze ultimul cuvânt, calul din ţarc lovi cu picioarele gardul din spatele Juliei.

Tanner îşi mută privirea spre ţarc şi îşi stăpâni

primul impuls de a o lua de lângă gard. O privi controlându-şi nervii, iar vocea lui deveni puternică şi încordată.

— Ţi-aş fi recunoscător, *doamnă*, dacă ai pleca de aici şi i-ai lăsa pe cowboy să-şi facă treaba. Îşi trase pălăria pe ochi. Aşa că, să te conduc.

— Plec şi singură, murmură ea, dar Tanner se apropie de ea şi îşi puse mâna pe spatele ei. Cu capul ridicat, cu fălcile încleştate, ea se simţea ca un prizonier care mergea păzit.

Omul care trebăluia pe lângă ţarcuri îi făcu loc să treacă, dar Julie se îndoi că fuseseră scutiţi de privirile lui indiscrete şi de comentariile privind cine s-a culcat cu cine şi de ce.

Capitolul 6

Nick o privea de parcă ea tocmai încercase să-i vândă Podul Brooklyn.

— Stai să-mi revin, fetiţo. Vrei să-l înlocuieşti pe Tanner cu un cal?

Toate persoanele din zona destinată presei îşi întoarseră capetele spre ei. Julie îi ignoră pe ceilalţi discutând cu Nick.

— Ştiu că urmărirea unui cal sălbatic este un fapt ciudat, Nick, dar mă las condusă de ideea că jumătate din succes se datorează performantelor lui, şi…

— Nu prea cred că ideea aparţine calului, fetiţo. Vrei să scapi de Danielson. Dacă îţi închipui că poţi veni la mine cu asemenea mofturi…

— Am ştiut întotdeauna că filmăm câţiva cowboy din clasament, Nick. Şi el nu este singurul cowboy căruia să-i luăm un interviu.

Nick se întoarse cu totul, îndreptând camera video spre ea cu lentila ca un al treilea ochi acuzator.

— Dar este unul din candidaţii la titlu.

— Nu ai de unde să ştii acest lucru! Aici suntem la rodeo. Îşi poate rupe un picior mâine.

— Da, şi dacă îşi rupe un picior la finalele de la Reno, noi îl avem pe casetă. Şi această înregistrare va contribui la vânzarea documentarului – cowboyul care ar fi putut câştiga. Danielson rămâne. Este cel mai bun subiect pe care-l avem şi tu ştii acest lucru.

— De când? De când un subiect ostil este cea mai bună modalitate de a face un documentar?

— Ostil? Sprâncenele lui Nick se ridicară.

— Nu vrea să i se ia interviu.

— Ostil, vai de mine, murmură Nick. El trase o casetă din carcasa de lângă el şi o flutură prin faţa ei. Această marfă e dinamită. Când o să-l faci să vorbească despre cum a fost în închisoare, va fi superb. Chiar poate începe din acest punct. Partea referitoare la Buck –

Cu un zgomot puternic se dădură la o parte grilele metalice ale ţarcului şi în arenă ţâşni un călăreţ. Nick se opri în mijlocul propoziţiei şi privi la cowboyul de pe taur, ducându-şi o mână spre camera video. După ce îl identifică pe cowboy renunţă şi se întoarse spre ea de parcă nu se oprise din vorbit. Şi rulota lui trebuie să fie o bijuterie. Ne trebuie rulota lui pe casetă.

— Nu pot să fac aşa ceva, Nick, spuse ea încordată.

— Taurul.

În ring câştigase taurul. Cowboyul fusese trântit

în noroi, se învârti şi se căţără pentru a fi în siguranţă, distrăgând atenţia furiosului animal şi fugind din calea lui.

Julie oftă, închizând ochii.

— Avem un motiv, Nick.

Tăcu pentru o vreme căutând un răspuns şi când deschise ochii îi întâlni privirea. Pe faţa lui Nick se citea un zâmbet amuzant.

— Cred că trebuie să existe câteva urme pe acolo, în legătură cu Danielson, spuse el.

Crainicul anunţă chiar numele pe care-l rostise Nick, completând pe tabela de marcaj de pe arenă timpul recordurilor pe care le deţinea Tanner, stilul lui şi poziţia lui în clasament pentru finalele din Reno.

Julie clipi din pleoape ca o reacţie la rostirea numelui, apoi se întoarse spre Nick.

— Este mult mai complicat decât acele urme, spuse ea. El crede că… vreau să plătesc vechi datorii. Clipi din nou şi izbucni: Nu pot să mă folosesc de oameni, Nick. Nu este cinstit. Cum să discut cu fiica mea, dacă eu nu pot justifica –

— Deci aşa? întrebă Nick. Cum să discuţi cu Skye şi să-i spui că a fost ceva între tine şi Danielson?

Julie făcu ochii mari.

— Nu am vrut să spun aşa ceva.

— Dar aşa ai gândit, continuă Nick. Crezi că Skye nu se poate descurca? Pufni pe nas. Să-ţi spun ceva, fetiţo. Skye creşte mare acum. O cunosc de doi ani. Este un pic precoce, dar pun pariu că o să se descurce de minune. Ochii i se micşorară, apoi el se întoarse, dădu din cap şi o privi cercetător. Totuşi am îndoieli în privinţa mamei.

Julie simţi cum roşeşte.

— Ce vrei să spui?

— Vreu să spun că nu te poţi descurca cu

Danielson pentru că te porţi ca o femeie care se simte atrasă de un bărbat şi acest lucru te sperie la fel ca un drog. Skye are treisprezece ani dar poate foarte bine să-ţi spună ce este rău în acest lucru.

Ea se îmbujoră şi îşi simţi pieptul cuprins de încordare. A durat un moment până să-şi recapete vocea:

— Fiica mea nu se pricepe la bărbaţi, spuse ea printre dinţi. Cum tu nu te pricepi să-mi vezi adevărata comportare, Nick.

Poarta ţarcului se deschise din nou şi Tanner Danielson, pe spatele unui taur, ţâşni în ring: cu pălăria zburând, cu o mână mişcându-se de parcă ar fi ţinut ceva în ea, iar cu cealaltă ţinând lasoul în jurul animalului.

Privirea Juliei se lipi de bărbatul de pe taur, iar inima începu să-i bată atât de tare încât acoperea zgomotul mulţimii, vocea crainicului şi zumzăitul camerei video a lui Nick. Îşi strânse pumnii cu putere, unghiile îi intrară în palme, în efortul de a stăpâni goana adrenalinei care o lăsase fără respiraţie şi îi adusese inima în gât. Soneria se auzi după opt secunde, mulţimea aprobă gălăgios, iar îngrijitorul se îndreptă spre Tanner zâmbind, el îşi legănă un picior pe lângă taur şi sări singur până să vină alţi călăreţi să îl ajute.

Julie respiră adânc din nou ca şi cum îi fusese luată o greutate de pe cap, îşi relaxă muşchii, sări în sus de bucurie, alături de mulţimea veselă şi simţi o mândrie nestăpânită, când văzu reuşita lui Tanner.

Când se întoarse spre Nick, îl văzu că o privea cu o sprânceană ridicată, în timp ce îi veniseră nişte idei inteligente.

Nu se deranjă să i le spună.

Tanner se întoarse în parcarea de la Greeley Saddlery şi Supply, căutând intrarea magazinului, depăşi două locuri de parcare şi se opri cu privirile lipite de scările din faţă.

Julie Fielding stătea la intrare.

În ghete, cu o rochie galbenă înfloratăşi cu obrazul sprijinit în palmă, ea stătea puţin aplecată în faţă şi o bretea a rochiei îi alunecase într-o parte, dezgolind un umăr moale şi fin. În părul ei blond se adunaseră toate razele soarelui puternic al după amiezii clare din Montana şi se reflectară în străluciri fine şi seducătoare atunci când ea întoarse capul spre camioneta sa.

Ea se îndreptă încet, privindu-l. Fusta galbenă i se mişcă pe lângă coapse când îşi duse mâinile la spate.

Tanner se simţi ispitit nebuneşte să-i netezească fusta, să-i îndrepte breteaua pe umăr şi să o ducă într-un loc destul de ascuns privirilor ca să îi dea rochia jos şi să o mângâie pe tot corpul. Reacţia îl enervă şi temperatura îi urcă puţin.

El nu putea înţelege ce căuta ea acolo.

Se dădu jos din camionetă, trânti uşa destul de tare cât să încuie cabina şi continuă să o privească în timp ce ajunse la locul din faţă având pe cap pălăria Stetson, acum turtită şi lovită. Se afla la jumătatea parcării când îi trecu prin minte că Nick îl trimisese acolo.

Nick îi trimisese acolo pe amândoi.

Ea nu se mişcă atunci când el se apropie, dar faţa ei exprima, mai clar decât cuvintele, că nu-l aştepta.

— Să nu-mi spui! începu el. Îl aştepţi pe cameramanul tău, da?

Ochii ei se îngustară.

— Da. Privi în jos spre ceas, apoi se încruntă la Tanner. Trebuia să vină să ne întâlnim aici acum jumătate de oră şi să aducă echipamentul pentru a filma puţin magazinul.

Tanner râse doar o dată şi îşi aruncă Stetson-ul distrus în uşa de lângă Julie.

— Şi a pus un picior al trepiedului pe pălăria mea, îi spuse el. Apoi a insistat să aranjeze cu Saddlery pentru a-mi lua alta. Şi a ştiut că acesta e singurul moment când pot ajunge aici.

Pentru o clipă ea privi pălăria distrusă, apoi umerii îi deveniră rigizi şi scrâşni din dinţi, de parcă acum înţelegea ce îi spunea el. Îl privi pe Tanner şi rosti un cuvânt explicit, succint pe care el nu l-ar fi repetat în prezenţa ei.

El lovi cu genunchiul un ghiveci cu pietriş.

— Ai un partener afurisit, lady. Ce idee sucită mai e şi asta? A pariat toţi banii pe ea sau ce s-a întâmplat?

Julie îşi închise ochii pentru o clipă, respiră adânc, apoi îşi lăsă umerii să-i cadă. Rochia ei mai coborî puţin.

În spatele ei, un cowboy ieşi din magazin şi traversă veranda, privind-o pe Julie. Chiar şi atunci când coborî scările, privi peste umăr la ea. Privirea ageră a lui Tanner îl urmări în parcare, dar Julie nu-l observă.

Ea îl privi nevinovat pe Tanner.

— Nu. A pariat pe tactica profesională, spuse ea repede. Vrea să mă determine să te înregistrez pe casetă.

Mâna lui Tanner se lăsă în jos.

— Video, spuse ea, încercând să-şi controleze vocea. Vrea să accepţi să fii filmat şi să spui toate

detaliile privind viaţa ta din închisoare. Crede că te pot convinge să o faci. Presupune că trebuie să-mi folosesc metoda mea faimoasă ori farmecele sau orice altceva care te-ar determina să vorbeşti. Îl privi dezamăgită. I-am spus că nu o să meargă, dar se pare că nu m-a crezut.

Tanner îi studie faţa oftând. „Nu va merge. Şi Nick Johnson, nenorocitul, ştia acest lucru.”

— Te-a făcut să vii aici în speranţa că eu voi accepta să fiu filmat?

— Oh, e mai rău decât atât. A trimis pe cineva să mă conducă aici. Nu am cu ce să mă întorc. Şi-a închipuit că o să te oferi să mă conduci.

Tanner se stăpâni să nu înjure.

— Ei bine, îmi pare rău, da? Nu este vina mea. Nu aş fi fost de acord cu el, dacă aş fi ştiut ce are de gând. Ştiu că tu nu… îmi datorezi nimic. La ultimele cuvinte rostite, vocea ei ajunsese aproape un murmur resemnat, apoi îşi puse coatele pe genunchi şi îşi cuprinse fruntea în mâini.

Părul ei blond căzu într-o parte, dezvelind gâtul ei – moale, fin, într-un fel vulnerabil.

În el se dădu o luptă, ştiind înainte de a începe, ce se va întâmpla. Era stupid şi el ştia acest lucru. O singură atingere şi el ar fi apărat-o ca un adevărat protector.

„Dar când o să vrei să faci acest gest, ea o să se ridice şi o să plece, cowboy”, îşi reaminti el, cu fălcile încleştate. Dar sinceritatea ei în privinţa planului lui Nick învinse rezistenţa lui, înainte ca aceasta să apară.

„Nick Johnson va primi o lovitură de picior în cameră pentru această glumă”, îşi promise Tanner în gând. „Şi va mai primi una şi pentru comportamentul lui faţă de Julie”.

— Vino, spuse el aspru.

Ea îşi înălţă capul.

— Nu e nevoie, Tanner.

— Vino. Îşi luă de jos pălăria mototolită şi puse o mână sub cotul Juliei, pentru a o ajuta să se ridice.

Ea se ridică în picioare. Rochia galbenă flutura deasupra vârfurilor de la ghete. Privind în jos spre ea, el văzu umbra dintre sânii ei.

— Hai să mergem.

Ea se împotrivi mângâierii de pe cot.

— Uite, nu vrei să-ţi iei pălărie? Cred că Nick îţi datorează acest lucru.

— Mai am şi alte pălării, bombăni el.

Julie îl privi în linişte cum se încruntă. Îşi ridică geanta pe umăr şi se îndreptă spre magazin, neştiind ce să facă: să meargă sau să rămână.

Proprietarul magazinului, căruia îi curgea prin vine şi sânge negru, cu un păr grizonat, zbârlit, apăru în prag, privind schimbul ce avea loc pe veranda lui şi dădu din cap spre ei. Privirea lui se plimba de la Julie la Tanner, dar în voce se simţi o notă de dezaprobare, atunci când rosti:

— Pe acest cowboy l-ai aşteptat mai bine de jumătate de oră?

— Nu, spuse Julie, repede de parcă s-ar fi apărat de el.

Tanner îşi trase mai în jos pălăria pe frunte şi nu comentă.

Omul dădu din cap, iar privirile i se mutară pe Stetson-ul stricat.

— Ai venit după altă pălărie? Am o întreagă colecţie înăuntru.

— Voi vedea altă dată, îi spuse Tanner.

— Avem o mulţime de pălării, sugeră proprietarul. Privirea i se opri pe părul Juliei.

Tanner îl observă.

— Doamna nu poartă pălării, spuse el, când văzu că Julie nu răspunde. Nu călăreşte.

Ochii căprui, puţin speriaţi, se întoarseră încet spre ai lui şi, când el o apăsă pe cot, ea merse alături de el spre camionetă.

El deschise uşa, o ajută să urce şi închise fară să vorbească.

Pe la jumătatea drumului spre oraş, Tanner îşi luă mâinile de pe volan pentru a alunga un fel de încordare pe care o simţea în ceafă. Nu schimbase niciun cuvânt cu Julie, de când plecaseră din parcare. Tanner nu prea avea încredere în ce vorbea. Of, nu prea avea încredere în nimic în privinţa lui, când se afla în preajma Juliei şi faptul că Nick pusese pariu – probabil doar verbal – că partenera lui va coopera la planul lui, îl înfuriase.

Îşi puse mâna pe volan. *„Glumeşti, Danielson? Eşti înfuriat că ea nu vrea. Dar te înfurii şi atunci când vrea. Chiar şi atunci când ea este destul de aproape de tine pentru a-i auzi pulsul alergând pe sub pielea ei minunată”.*

„Fir-ar să fie de furtişaguri şi scuze pe care le tot improvizează acest reporter de condiţie joasă!”.

În faţa lui, pe o bucată de drum, se aflau împrăştiate bucăţi de lemn şi aşchii de-a lungul unui râu.

Tanner întoarse, micşorând viteza şi apoi luă curba.

Julie nu rupse tăcerea dintre ei, dar ochii ei erau întrebători atunci când îi întâlniră pe ai lui.

— Te superi dacă ne întoarcem? întrebă el. Dacă mă duc la Nick Johnson chiar acum, mai târziu voi regreta ce i-am făcut.

Ea îşi strânse buzele, apoi le îndreptă.

— Nu sunt în postura de a obiecta, Tanner.

Nu specifică dacă obiecta împotriva ocolului sau a planurilor lui Nick, dar sângele lui se înfierbântă la ideea că Julie Fielding era singură cu el şi fără obiecţii. Faţa ei era întoarsă spre pietrişul de pe partea opusă a râului. Îşi puse un cot pe rama geamului şi scoase mâna pe geamul deschis.

Acest lucru îl dorea el? să fie cu Julie Fielding singur, într-un loc de unde ea nu avea cum să plece?

O şuviţă de păr zbură pe faţa ei şi îi acoperi buzele. Ea o aşeză la loc, cu un gest seducător.

El de abia îşi luă privirile.

— Ai avut în program să călăreşti azi după amiază? îl întrebă Julie, întrerupându-şi gândurile insignifiante.

— Da, răspunse el.

Cauciucurile maşinii scârţâiră pe terenul plin de gropi, de la albia râului.

— Ce se întâmpla dacă nu călăreai?

Se strădui să nu o privească din nou.

— Nu m-ar fi lăsat să mai particip anul viitor – şi aş fi dat premiul din acest an, altcuiva. Nu e lipsă de cowboy la rodeo.

— Chiar îţi pasă dacă vei câştiga, nu-i aşa? întrebă ea după un moment.

Rostind aceste cuvinte ea îl atinse în sinceritatea lui şi… în intimitatea lui. Se uită la ea, apoi îşi mută privirile în faţă. *„Poate că este chiar ceea ce vrei să auzi, Tanner.”*

— Este un simplu rodeo, spuse el aspru. Nu e capătul lumii dacă nu concurez.

Ea nu spuse nimic. Dar era conştientă de cât de mult dorea el să-i audă vocea, să-i spună adevărul, orice avea legătură cu ea.

„De ce nu spui ceva civilizat?” se mustră el în

gând.

Pe de altă parte, vocea interioară îl îndemna de la spate, poate că nu era nicio diferenţă. Poate că ea nu dorea să fie aici. Poate că ea dorea să fie înapoi la serviciu, să lucreze cu trişorul Nick şi să spună cuvinte alese în microfon.

Oftă, alegând posibilitatea că a sta la serviciu este mai important pentru Julie decât să meargă spre răscrucea sudică a drumului Beaver Creek în timp ce el se conducea pe sine în această afacere.

Merse spre o parcare din prundişul râului privind în oglinda retrovizoare drumul îngust şi evaluându-şi fără tragere de inimă gândurile nobile.

Dacă el ar fi cotit la drumul şaptesprezece şi ar fi gândit problema cu creierul, nu cu jeanşii, ar fi fost acum cu rulota în faţa oraşului.

— Cred că unii oameni ţin foarte mult să câştige, Tanner, spuse ea în cele din urmă cu o voce răguşită, înceată, care făcu să vibreze fiecare nerv masculin din corpul lui.

O privi.

— Nick ţine foarte mult. Acest documentar înseamnă totul pentru el.

— Da, spuse el. Sună sarcastic. Resentimentul său fată de Nick Johnson era real, dar era o mică parte din ceea ce era real cu adevărat în mintea lui.

— Cred că şi mie mi-a păsat foarte mult să câştig, spuse ea pe neaşteptate cu o voce joasă dar cu o convingere care îi captă atenţia şi concentrarea. Mă refer la documentar. Ea oftă uşor, abia perceptibil. Privea în jos spre genunchi, iar pe chip i se citea melancolia reţinută cu greu.

— Este greu să menţii acest lucru în perspectivă, spuse ea. Tot ce am făcut a fost pentru un fel de siguranţă. Zâmbi uşor, dar fără să-l privească.

Nu este acel lucru la care probabil că te gândeşti aşa mult. Dar… am nevoie de această siguranţă, Tanner. Încă am nevoie de ea. Încă… Ochii căprui îi întâlniră pe ai lui, simplu, candid, cu un impact pe care el îl simţi direct. Dar nu îmi dă dreptul să iau în calcul vechile datorii. Aşa că îmi pare rău. Nu am să mai fac acest lucru, indiferent de ce va crede Nick despre împotrivirea mea.

Când, la sfârşitul acestei propoziţii se auzi un oftat adânc, din cauza încordării, Tanner strânse puternic volanul şi abia respira. Fiecare simţ îl îndemna să o atingă, să o ia în braţe, să-i spună că putea să ia în calcul orice datorie dorea ea, atât timp cât erau bărbat sau femeie dincolo de cuvinte. Dar ştia că dacă ar atinge-o de această dată, nu va avea ocazia să o mai vadă. Cu greu îşi putea stăpâni dorinţa pe care o simţea străbătându-i corpul. Îşi ţinea capul întors privind în oglindă pentru a nu vedea curba dulce şi vulnerabilă a obrazului ei, mâna care-i alunecase sub păr atunci când se simţise nesigură, sclipirea de sinceritate din ochii ei.

Când ea deschise portiera, el încă o mai privea. Coborî din camionetă cu geanta pe umăr, cu spatele îndreptat cu mândrie şi cu faţa întoarsă invers.

„O să creadă că nu i-am acceptat scuzele” îşi dădu el seama deodată. Înjurându-se, sări afară din camionetă, se apropie cu paşi mari de ea, oprindu-se la doi paşi distantă.

— Julie.

Stătea cu mâinile adânc băgate în buzunare şi cu umerii încovoiaţi.

— Este frumos aici, spuse ea ridicându-şi ochii spre îndepărtaţii munţi. Acum în lumina după-amiezii târzii ochii ei aveau reflexe gri-albastre.

— Da, spuse el după un moment încercând să

pară cât mai firesc pentru a ascunde dorinţa care se strecura chiar şi în acest singur cuvânt.

— Am uitat. Nu te-ai gândit că poate fi uşor să uiţi, nu-i aşa?

— Mda, ei bine, memoria este un lucru amuzant. Şi tu nu eşti de pe aici.

— Da, aşa este. El prinse nuanţa ironică a unui zâmbet. Eu nu călăresc. Soarele după amiezii cobora din munţi în părul ei, făcându-l de un auriu strălucitor şi îi lumina obrazul. Am încercat timp de treisprezece ani să dovedesc acest lucru, spuse ea. Şi de-a lungul acestui proces am uitat lucrurile bune din această viaţă. Adevărul e că… ea ezită, doare când îţi aduci aminte.

— Ştiu, spuse Tanner. În cuvintele lui se citea o mare emoţie şi ea se întoarse surprinsă spre el cu buzele îndepărtate, de parcă el nu ar fi răspuns ceea ce se aştepta ea.

— Da, îmi închipui că ştii, spuse ea. Buck a fost un prieten de-al nostru.

— La fel ai fost şi tu.

Ea se întoarse puţin spre el, într-o mişcare lentă, plină de tentaţii.

— Tanner… dădu din cap uşor şi scutură din umeri. Breteaua rochiei îi alunecă şi ea o puse la loc cu un deget, apoi făcu un gest spre el.

Privirile lor se întâlniră şi expresia unei izbucniri violente o opri acolo unde se afla.

— Nu face asta, Jule, murmură el şi cuvintele sunară ca un avertisment obraznic. Nu, dacă ai de gând să fugi din nou.

Ea stătu nemişcată o clipă apoi îşi puse o mână după gâtul lui şi îl privi în ochi.

— Nu cred că voi face aşa ceva, spuse ea.

Capitolul 7

Cu ochii mari, Julie îl văzu pe Tanner, cum se îndreaptă spre ea cu un pas încet, dar sigur. Duse o mână la părul ei, îi puse la loc o şuviţă rebelă şi apoi o mângâie pe umăr, trăgând în jos breteaua rochiei.

— Aşa te îmbraci tu de obicei? spuse el gâfâind, ridicându-şi colturile gurii.

Un tremurat uşor îi străbătu tot corpul. Îi urmări privirea lui, care era fixată pe sutienul rochiei întins bine pe sâni. El îşi ridică ochii spre umerii ei, spre mâna ei, apoi o mângâie pe obraz, pe faţă.

— Mă pricep să iau interviuri, spuse ea. Se presupune să arăt bine şi să fiu în aer liber. Propoziţia îi stătuse pe buze şi o rostise cu o emoţie puternică, care nu avea nicio legătură cu aceste cuvinte. Tanner încetă să mai zâmbească şi îi mângâie sânii.

— Ai o piele cum nu am mai întâlnit la nicio fată. Ca şi cum soarele nu te-a atins niciodată. Îşi ridică un deget spre faţa ei şi apoi îi mângâie obrazul. Cu coada ochiului ea văzu umbra mâinii lui, inundată de o rază de soare, care se juca pe faţa şi pe umerii ei ca o probă contrarie a vorbelor lui.

Privirile lui le părăsiră pe ale ei şi se opriră pentru o clipă pe umărul ei. Apoi se aplecă spre ea, îi dădu pe spate o şuviţă de păr şi o sărută în acel loc.

Sărutul îi atinse o coardă sensibilă a fiinţei ei. Tanner îi prinse umerii cu mâinile lui puternice şi fierbinţi, o trase mai aproape de el, iar Julie îşi puse mâinile pe coatele lui.

El mirosea a săpun, a piele şi avea o urmă de

praf din arenă. Acest amalgam de miresme vesteau un cămin, amintiri, dragoste, căutări.

Se întoarse să-şi pună buzele pe gâtul ei, iar Julie îi murmură numele întinzându-şi gâtul şi lăsându-l să-i atingă toate locurile sensibile. Când îşi luă buzele de pe ea, Julie închise ochii, întrebându-se dacă el îi aude pulsul, care bătea atât de insistent.

— Julie, spuse el.

Dorind să fie sărutată, ea îşi deschise încet ochii şi-i ridică spre el şovăind.

El încă nu se apropiase de ea.

— Avem de făcut un drum lung până în oraş.

Dură o clipă ca să observe simţurile ei amorţite şi-i oferi o ultimă scăpare cu acel cavalerism care îi ascundea intenţia.

Ea îşi puse braţele în jurul lui, îşi duse o mână la gât şi întinse buzele spre ale lui.

Gura lui fierbinte coborî spre a ei cu putere, cu satisfacţie, cerându-i buzele, invadându-i intimitatea cu limba cercetătoare şi penetrându-i cercul gurii cu o pasiune arzătoare.

Julie îi primi sărutarea. Simţi în corpul ei o plăcere puternică, iar, când Tanner se opri, ea tremura. Respiraţia lui se auzea greoaie pe obrazul ei. El îşi trecu degetele prin părul ei, aducându-i capul pe umărul lui şi îmbrăţişând-o strâns pentru o clipă. Îşi dădu seama cu uimire că şi el încercase să-şi păstreze controlul.

Pentru prima oară, de când se întorsese la el, Julie simţi că fiinţa ei îl făcea pe acest bărbat să tremure de dorinţă. Îşi înălţă capul spre el şi-şi apăsă buzele pe obrazul lui.

Tanner gemu. Buzele ei coborâră pe ale lui într-un sărut pătimaş. Limbile lor cercetau flămânde intimitatea gurii. El o îmbrăţişă apoi îşi lăsă mâinile să-i

alunece pe spatele ei, pe talia ei şi să-i mângâie linia şoldurilor. Julie se topi în îmbrăţişare când mâinile lui se lipiră de liniile ei feminine. Fusta ei foşni, când el i-o ridică în jurul şoldurilor. Apoi îi cuprinse coapsele şi o trase spre el.

Era foarte excitat şi o ţinea lipită de el pentru ca ea să-şi dea seama de dorinţa lui.

Ea surâse uşor.

— Nu mai plec, Tanner, murmură ea cu o voce joasă şi răguşită.

— Bine. Pentru că nu mai sunt în stare să te urmăresc.

Se bucură nespus în sinea ei şi simţi cum o cuprinde emoţia provocată de vorbele rostite de Tanner.

— Eşti un călăreţ, nu un om cu lasoul, cowboy.

Zâmbind, continuând să o sărute şi să o îmbrăţişeze, el făcu doi paşi înapoi, după care se aplecă să deschidă uşa camionetei. Luă ceva dinăuntru, trânti uşa la loc şi o sărută din nou. El lăsă să-i alunece din mâini o pătură grea şi moale şi o luă pe Julie în braţe.

Oasele ei erau mici şi ţinea genunchii îndoiţi ca faldurile păturii, care căzuse lângă picioarele ei. Tanner făcu un pas înapoi trăgând-o după el pe Julie, care se împiedica la fiecare pas prin pietriş. Cu o mişcare bruscă, el o îmbrăţişă şi o ridică pe sus, îndreptându-se spre o pajişte de lângă râu.

— Tanner…

Călcâiul lui alunecă pe o piatră rătăcită şi el o strânse în braţe, tăindu-i respiraţia. Ea protestă, râzând pe înfundate:

— Ce crezi… că faci?

— Ştiu ce fac. Zâmbi vesel spre ea şi lovi pătura cu piciorul. Ai încredere în mine.

Aproape de albia râului, el alunecă din nou, prinse pătura de un colţ, dar totuşi căzu pe spate, râzând şi trăgând-o în jos şi pe ea. Se agăţară amândoi de pătura mototolită. El se întinse într-un cot, punându-şi un braţ după gâtul ei, pentru a o aduce lângă el.

Îl îmbrăţişă şi ea, punându-şi mâinile pe pieptul lui puternic. Ochii ei erau inundaţi de imaginea feţei lui pe jumătate ascunsă sub pălăria pe care el o purta întotdeauna şi care acum abia mai stătea pe cap.

— Să am încredere în tine? îl tachină ea cu voce şoptită.

Zâmbetul lui Tanner dispăru, când ea îi cercetă faţa. Foşnetul pădurilor de deasupra lor se alătură zgomotului făcut de râu şi cuvintele ironice pluteau între ei. Deodată îşi dădu seama cât de puţin se tachinaseră unul pe celălalt şi cât de uşor apăreau pe buzele lor cuvinte de încredere.

„Ai încredere în mine.” El nu mai repetase aceste cuvinte, dar ele încă mai aveau un ecou abia şoptit în gândurile Juliei. Să aibă încredere atât cât să-şi pună inima în mâinile unui cowboy… sau, dacă nu inima, corpul.

Mâinile cowboyului îi mângâiau coapsele, încet, dar intenţionat el îi desfăcu sutienul şi-i cuprinse sânii în palme, iar degetele mari se opriră în scobitura dintre ei.

Ea închise ochii şi buzele i se deschiseră, când el îi cuprinse sânii. El avea respiraţia greoaie şi îşi plimbă degetul mare pe linia sânilor. Apoi se opri o clipă, după care o mângâie uşor, cu o dorinţă arzătoare, care îi alungă ei orice îndoială.

Neavând răbdare să descheie nasturii, ea îşi băgă mâinile pe sub cămaşa lui şi-i mângâie muşchii puternici, părul mătăsos şi pielea fierbinte.

Cu un geamăt nearticulat, Tanner îi mângâie sânii, împingându-i în sus pentru a-şi pune gura pe ei. Pălăria îi alunecă şi limba lui flămândă umbla pe golul dintre sâni în timp ce mâinile o mângâiau pe sub rochia şifonată.

— Am vrut să-ţi scot rochia din prima clipă în care te-am văzut, murmură el.

— Îţi ia totuşi destul timp să o faci, tremură ea sub sărutările lui pătimaşe.

— Am aşteptat prea mult ca să mă grăbesc acum. El îşi ridică mâinile încet peste sânii ei şi-i cuprinse umerii cu degetele. Îşi prinse degetele mari în bretelele rochiei, pe care le trase uşor în jos până la coate, dezgolind-o astfel până la sutienul fără bretele.

Cu degetele sale lungi, Tanner îi mângâie coatele, făcând-o să tremure sub mâinile lui. Privirile lui coborâră de pe faţa ei îmbujorată pe umerii goi şi apoi pe marginea sutienului.

Julie mângâie părul mătăsos de pe pieptul lui, coborându-şi mâinile până jos la jeanşi şi trăgând de curea. Îşi eliberă mâinile de sub bretele pentru a le mişca mai bine. Rochia înflorată mai coborî puţin. Tanner descheie nasturii de la spatele rochiei. Ea se ridică în genunchi şi vru să o scoată. Tanner îi apucă rochia şi o trase peste cap, după care o aruncă lângă ea. O prinse de mijloc şi o lipi de coapsele lui.

Tanner îi cuprinse cu mâinile spatele, apoi cu degetele mari încet de tot îi mângâie pielea fină, abia atingându-i sânii prin sutienul mătăsos. Un val de senzualitate îi cuprinse tot trupul şi ea se lăsă în voia dorinţei alungând toate îndoielile, care o reţinuseră până atunci. Acoperi mâinile lui Tanner cu ale ei şi le apăsă pe sâni, lăsându-şi capul pe spate privind cerul albastru pătat de umbrele verzi în formă de inimă ale frunzelor ce tremurau. Închise ochii într-o agonie dulce,

când Tanner îi frământă sânii şi îi atinse uşor sfârcurile.

O luă în braţe şi o sui pe el cu sânii în dreptul gurii lui. În timp ce o îmbrăţişă urmări cu limba marginea sutienului apoi îşi puse gura umedă şi fierbinte pe sfârcurile ei.

Respiraţia Juliei deveni un geamăt de senzaţii plăcute. Mâinile ei se încleştară spasmodic pe umerii lui şi gemu de dorinţă. Tanner prinse cu dinţii partea de sus a sutienului şi-l trase de pe sânii ei. Un aer rece îi atinse sânii, înainte ca gura fierbinte a lui Tanner să coboare pe ei. Un nou val de dorinţă îi străbătu tot trupul. Se îmbrăţişară strâns, legănându-se în acel ritm ameţitor.

Cu o mişcare abilă, el o întoarse şi-şi lăsă capul în jos pe sânii ei, acum eliberaţi de strânsoarea sutienului, explorându-i cu mâinile şi cu gura, de parcă ar fi simţit în aceste momente de pasiune toată aşteptarea lui de treisprezece ani.

Mâinile Juliei alunecară prin cămaşa deschisă, căutându-i căldura trupului cu un gest, care trăda că şi ea a aşteptat ani de zile să facă acest lucru. Acum această emoţie, negată atâta vreme, îi aduse numele lui pe buze:

— Tanner… Tanner… şopti ea. A fost atât de… atât de lungă aşteptarea…

Picioarele lui alunecară între ale ei apăsându-i punctul sensibil învelit în mătase galbenă.

— A meritat să aştepţi, Julie, murmură el deodată. Este mai bine decât mi-am închipuit vreodată. Limba lui se opri din nou în golul dintre sâni. Dumnezeule, Julie, pielea ta e de catifea. Mai fină decât catifeaua…

Gura lui Tanner urmări pielea ei fină până la buricul ei încordat, în timp ce-i mângâia şoldurile, coapsele şi genunchii. El se opri la vârful ghetelor, care

cuprindeau gambele ei, privind la partea de jos a corpului ei acoperită acum cu un triunghi de mătase galbenă şi ghete de cowboy. El se retrase cu un zâmbet pe faţă, apoi luă un picior în palmă. Ea îl privea proptită într-un cot şi cu părul încurcat şi răvăşit pe faţă.

Zâmbetul lui se accentuă.

— Întotdeauna m-am întrebat dacă ai făcut dragoste încălţată cu ghete, iubito. Îi scoase o gheată şi o aruncă lângă ea, apoi îi luă în palmă celălalt picior.

Zâmbind el îi legănă piciorul încălţat.

— O aruncăm şi gata?

Trase gheata din picior şi o aruncă peste umăr spre râu, oprindu-se lângă apă. Julie protestă amuzată.

— Sunt aceleaşi ghete pe care le purtai şi acum treisprezece ani?

— Da.

— Nu le-ai purtat prea mult – pentru o fată de la rodeo.

— Nu am făcut o mulţime de lucruri.

Faţa zâmbitoare a lui Tanner se transformă într-una întrebătoare şi ochii lui se opriră pe chipul ei. Deodată Julie se ridică şi se îndreptă spre el cercetătoare.

— Acum e rândul tău.

Ea desfăcu repede catarama de argint viu colorată, pe care era gravat un cowboy lângă calul său, apoi desfăcu nasturele de la jeanşi. Degetele ei îl mângâiau încet pe sub pantaloni, căutându-i bărbăţia.

Mâinile lui Tanner le acoperiră pe ale ei şi le apăsă pe bărbăţia lui. Tanner închise ochii şi gemu de plăcere. Când întâlni focul privirilor ei, oftă şi vorbi cu o voce gâtuită de emoţie:

— Cu ghete sau fără, te doresc, Jule. Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut şi n-am

încetat niciodată să te vreau. Când ai intrat în barul acela, Jule am jurat că am din nou douăzeci şi doi de ani.

Simţi tăria bărbăţiei lui, iar cuvintele lui îi dogoriră trupul. Descoperi că dorinţa ei, înăbuşită atâta vreme, acum o arde şi nu înţelese cum a reuşit să se stăpânească în tot acest timp.

— Atinge-mă acum Tanner, şopti ea.

Mâna ei rătăcea pe muşchii pieptului şi-i împinse cămaşa pe umăr. Gura lui se ascunse în ceafa ei şi scoase o mână din cămaşă, ca să-şi plimbe degetele prin părul ei... Îşi apropie capul de gura lui cercetătoare.

Când îşi apăsă mâna de jeanşii lui căutându-i bărbăţia, el gemu, se încordă pentru o clipă, apoi îi dădu uşor mâna la o parte.

— Nu, numai pentru un minut, Jule. Te vreau atât de mult.

Scoase cămaşa aruncând-o nepăsător pe pământ şi-i surprinse privirile uimite ale Juliei care erau fixate pe pieptul lui. Ochii ei urmăriră dâra de păr negru şi mătăsos, care se îngusta aproape de pantalonii nedescheiaţi. Scoase o gheată, o aruncă, apoi o luă pe cealaltă cu o mişcare lentă. Mâinile lui se opriră şi o expresie de nedumerire apăru pe faţa lui.

— Eşti nespus de frumoasă Jule, aşa cum... mă priveşti. Obişnuiam să te visez uitându-te la mine.

— Te-am privit întotdeauna, recunoscu ea grăbită. Îşi puse palmele în iarbă şi continuă să-l privească. Chiar şi atunci când ştiam că n-ar trebui...

Tanner aruncă şi cealaltă gheată şi dintr-o singură mişcare se aşează pe ea şi o întinse pe pătură.

— Mai spune o dată, se rugă el cu gura aproape de a ei.

— Te-am privit întotdeauna, Tanner.

O sărută în colţul gurii.

— Mai spune o dată.

— Te-am privit –

Limba lui alunecă printre buzele ei îndepărtate, dezmierdându-i interiorul gurii, apoi îi tăie respiraţia cu un sărut sălbatic, dar electrizant, care nu poate fi descris în cuvinte. Mâinile lui coborâră de pe gât pe sâni, apoi urmări cu gura pielea ei fină sub, care ardea un foc mistuitor şi se opri să-i dezmierde sânii. Îşi coborî gura tot mai jos şi cu mâinile lui puternice îi traseră mătasea galbenă din jurul şoldurilor iar ea se ridică lăsându-l să o dezbrace. Ea gemu de dorinţă şi se zvârcolea sub el.

Gura lui o atinse pe a ei într-un sărut fierbinte, care o făcu să scoată un suspin. El se opri şi privi în sus spre ea cu respiraţia greoaie, apropiată de feminitatea ei.

— Tanner… te rog… vreau – se opri brusc, scoţând sunete nearticulate din cauza pasiunii pe care i-o trezise el.

Degetele lui mângâiau intimitatea ei.

— Lasă-mă să te iubesc Jule. Lasă-mă să te fac să mă doreşti aşa cum vreau eu, să te fac să mori de dorinţă.

Oftă, după ce rosti aceste cuvinte. Julie nu mai avea răbdare. Plină de dorinţă îşi încleştă mâinile în pătură şi rosti numele lui. Îl îmbrăţişă şi îi strigă numele, excitată la maxim. El se ridică în genunchi şi se aşeză peste ea, descheindu-şi fermoarul şi aruncându-şi jeanşii cu o mişcare bruscă. Îngenunche deasupra ei din nou cu o privire plină de dorinţă. Faţa ei se îmbujoră. Tremurând, dar reuşind să se controleze, o privi, până când ochii căprui se întoarseră spre el şi mâinile lui le căutară pe ale ei. O ridică apoi, ţinând-o de talie, se lăsă cu ea pe spate în iarbă. Ea se

aplecă deasupra lui punându-şi mâinile sub capul lui. El îşi căută pe bâjbâite jeanşii şi scoase ceva dintr-un buzunar. Julie se dădu puţin la o parte pentru a-i face loc. După câteva minute degetele lui căutară coapsele ei şi o trase spre el uşor să-i simtă căldura pielii de catifea. Ei i se opri respiraţia şi-şi înfipse mâinile în umerii lui. El stătea nemişcat, iar pe faţă i se citea o întrebare. Drept răspuns ea gemu şi se urcă pe el.

Îşi ondulară corpurile în mişcarea plină de plăceri. Julie tremura toată. El se mişca într-un ritm lent, care le uni corpurile şi sufletele.

Julie era pierdută în plăcere, în vântul care-i atingea pielea, în valurile de dorinţe care căzeau năvalnic peste ea.

Tanner se întoarse spre ea, îi cuprinse şoldurile şi o strânse cu putere. Ea îi primi bucuroasă îmbrăţişarea. Ea îl conducea cu o nepăsare inconştientă, pe care o avea şi el când se afla în arenă. Se simţea pierdută într-un amalgam de gânduri şi sentimente, dar păstra acel ritm rar care făcu să-i pulseze sângele şi o purtă spre o plăcere dulce… până când respiraţia greoaie a lui Tanner deveni un geamăt, care prevestea apropierea punctului culminant. Ea se aplecă deasupra lui pentru ca amândoi să cunoască acea plăcere maximă în acelaşi timp.

El strigă numele ei şi îi mişcă cu putere trupul în timp ce un val de extaz îi năvăli Juliei în tot corpul, făcând-o să tremure. Când simţi acea plăcere fierbinte în adâncul trupului, ea se dădu bătută, gemând.

În acel moment culminant, Julie îşi dădu seama că redescoperise ceva ce pierduse cu mult timp în urmă.

Se lăsă pe pieptul lui, cu obrazul pe umărul lui, cu mâinile în părul ei încurcat. Închise ochii atunci când el o mângâie pe spate şi-şi mişcă picioarele într-

un spasm de plăcere.

Mirosul ierbii de lângă umerii lui ajunse la nările ei. Julie îi mângâie mâna urmărindu-i forma în iarbă. Zâmbi şi murmură:

— Ai adus pătura până aici, jos, degeaba Tanner?

— Da, aşa e. O mângâie pe spate.

— Poate ar trebui să-i găsim o folosinţă.

Ea chicoti:

— Eu nu pot.

— Nici eu.

O mângâie în continuare pe spate, apoi o trase uşor de păr lângă el. Îi dispăru zâmbetul de pe buze, când îi spuse.

— Nu ai mai făcut acest lucru de mult, nu-i aşa?

De fapt era o concluzie, nu o întrebare.

— Da, răspunse ea după o clipă.

— De când?

Ea îşi înălţă capul privindu-i faţa şi dându-şi seama că întrebarea era mai mult decât o aluzie la trecutul ei îndepărtat.

Mai fuseseră doi bărbaţi în afară de Buck – alegeri sigure, care nu o încântaseră prea mult încât să continue relaţia. Fuseseră amândoi inteligenţi, plini de succes, sensibili. Dar niciunul dintre ei nu o întrebase de când nu a mai făcut dragoste cu un bărbat.

Dar Tanner nu procedase ca ei.

Ştia de el că fusese cu o femeie, viaţa lui Tanner agitase opinia publică, aşa că aflase acest lucru fără să facă vreun efort. Fusese o relaţie de lungă durată cu o femeie divorţată care avea doi băieţi.

Acest gând îi trezi gelozia. Oare locuise cu ea? Călătorise cu ea? Fusese un tată temporar pentru cei doi copii?

Aceste amintiri o supărară atât de mult, încât

aproape că uită de momentele frumoase pe care le trăiseră împreună. Îşi apăsă buzele pe umărul lui Tanner mirosind praful pielii lui. Senzualitatea lui naturală o sustrase gândurilor negre şi o făcu să-i revină buna dispoziţie.

— De mult timp, murmură ea, punându-şi obrazul pe umărul lui. Nu a mai fost nimeni altcineva pe care să… ea se opri brusc ca să nu continue „Să fie iubit”.

Îl iubise pe Buck demult.

Şi plătise scump pentru acel ecou palid al focului pe care îl aprinsese Tanner.

— Sărută-mă, Tanner, îi şopti ea în ureche.

Dacă va trebui să plătească din nou, nu va mai regreta niciun moment.

Capitolul 8

— Îmi pare rău.

Julie îl privi pe Nick Johnson cum se scuză. O simplă scuză nu era de ajuns pentru şiretlicul lui, iar atitudinea degajată a cameramanului era mai semnificativă decât cuvintele şi ea îşi dădu seama că nu va mai auzi nicio justificare.

El scoase o casetă şi-i verifică banda, îşi pipăi buzunarul de la spate apoi se întoarse spre ea.

— Nu ai văzut cumva pe aici marcatorul roşu?

Din obişnuinţă, ea începu să caute prin dezordinea din camera de motel. Găsi marcatorul pe perna lui şi îl luă.

— Deci, spuse el radios, ce se aude cu interviul

cu Danielson? Ai reuşit să-l faci să fie de acord?

Temperatura Juliei crescu. Aruncă marcatorul în pieptul lui Nick şi simţi o poftă de răzbunare şi o satisfacţie copilărească atunci când îl văzu cum jonglează cu caseta şi aparatul de filmat, care erau gata să-i cadă din mână.

— Nu, spuse ea apăsat. Nu l-am convins să fie de acord cu interviul.

— Glumeşti. Pe chipul lui Nick se citi o nedumerire, de parcă era în faţa unei enigme, prea simplă pentru a fi reală. Dar ai stat toată după amiaza cu el, fetiţo. Nici măcar nu l-ai întrebat?

— Nu am de gând să-l întreb, Nick. Vocea ei era calmă, ceea ce îl făcu pe Nick să se încrunte. Şi mai ales nu am de gând să discut despre cum mi-am petrecut toată după amiaza. Se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre uşă, lăsându-l pe Nick să se gândească în linişte.

— Oh, spuse Nick înainte ca ea să atingă clanţa. A sunat Skye.

Ea se întoarse surprinsă:

— A sunat Skye? Aici?

— De fapt nu te-a găsit la tine în cameră şi credea că eşti aici, aşa că a cerut să-i facă legătura. Ce copil întreprinzător!

— Ce voia?

Nick dădu din umeri.

— Nimic important. Cred că voia să se ducă la o petrecere, cam aşa ceva. Voia să-ţi ceară voie.

Julie oftă enervată şi-şi pierdu răbdarea.

— Nu vrea să renunţe, nu-i aşa?

Nick arătă spre telefon.

— Era nerăbdătoare să-i dai telefon. Spunea că nu poate să se ducă, până nu o suni tu din nou.

Julie îşi dădu jos geanta de pe umăr, o puse pe

cel mai apropiat pat şi se îndreptă spre telefon.

— Oricum, de data aceasta are dreptate.

Skye răspunse imediat, cu siguranţă că aştepta lângă telefon. Vorbi veselă, dar cam încet.

— Oh! Bună, mămico. Cum merg lucrurile pe acolo? Aceste întrebări rostite pe un ton de o politeţe exagerată erau cu siguranţă urmarea unei discuţii anterioare.

— Totul e bine, Skye, spuse Julie. Dar, dacă ai sunat în legătură cu acea petrecere cu tinerii de şaisprezece ani, răspunsul este nu.

Skye făcu o pauză după care spuse:

— Am aproape paisprezece ani! Nu poţi să mă tratezi de parcă aş avea zece!

— Skye, nu este adevărat şi nu e drept şi – începu Julie, dar fiica ei o opri înainte de a termina propoziţia.

— Tu faci tot ce doreşti când nu eşti acasă. Ai fost plecată toată după amiaza.

Julie îşi muşcă buzele, o cuprinse un val de vinovăţie şi se părea că Skye ştia cum să speculeze această situaţie.

— Îmi pare rău că nu eram aici, când ai încercat să mă găseşti, dar Skye, oricum nu ar fi contat. Nu sunt întotdeauna –

— Nick spunea că te-ai dus să te întâlneşti cu un cowboy, se auzi o întrerupere acuzatoare.

Julie privi spre cameraman.

— Ţi-a spus Nick că am o întâlnire cu un cowboy?

— Bine, poate nu a spus exact acest lucru, se predă fiica ei, dar aluzia lui Skye privind cuvântul „spus” era clară.

Julie se enervă de-a binelea.

— Indiferent ce ţi-a spus Nick, nu cred că ar fi

cazul să discutăm acum.

— Oh, bine. Este bine pentru tine, dar eu, când vreau să mă duc singură –

— Ce te face să crezi, domnişoară, că poţi să discuţi cu Nick despre viaţa mea şi apoi să foloseşti acest lucru în favoarea ta? spuse Julie tăios.

Se lăsă o tăcere adâncă, iar Skye îşi dădu seama că mama ei se enervase rău de tot.

— Nu am discutat –

— Gata, nu mai comenta, am spus o dată „nu”.

Când Julie închise telefonul şi întâlni ochii lui Nick, expresia de pe faţa lui era a unui om resemnat şi spăşit.

— Skye a întrebat unde eşti. Dădu din umeri. I-am spus că iei un interviu.

— I-ai spus că iau un interviu unui cowboy.

— Ştie destule despre cowboy, fetiţo. Şi tatăl ei a fost cowboy, îţi aminteşti? Aşa că a tras singură concluziile în privinţa lipsei tale.

— Nu mă interesează părerea ta despre Skye. Şi despre unde am fost eu, spuse Julie scrâşnind din dinţi. Am fost la Greeley Sadlery, pentru că tu m-ai lăsat acolo. Am observat că ai uitat să-i spui acest lucru şi fiicei mele.

— Nu ai fost obligată să rămâi. Îţi aranjasem să călăreşti.

— A, da. Numai că ai omis să-i spui lui Tanner Danielson că ai ceva şi pentru el. Nick zâmbi.

— Ţi-ar trebui o lecţie pentru aroganţa ta, Nick, se răsti ea. Crezi că mă poţi manipula pe mine şi pe Tanner Danielson şi pe oricine altcineva, de care ai nevoie, pentru a-ţi atinge scopurile? Cine crezi că eşti?

El îi zâmbi maliţios.

— John Huston. Sună ca o piesă. Bogey şi Hepburn, *Regina africană*. Dragoste în ciuda tuturor

piedicilor.

În ciuda indignării sale evidente, Julie simţi că roşeşte. Deschise gura apoi, incapabilă să găsească un răspuns care să încheie discuţia în favoarea demnităţii ei, se resemnă furioasă şi îşi agăţă geanta pe umăr.

Nick închise marcatorul şi îi zâmbi din nou.

— Este ceva vreme de când n-ai mai fost îndrăgostită, fetiţo. Mă întrebam când o să se întâmple.

— Continuă să te întrebi.

Îşi puse marcatorul în buzunar şi o privi.

— Nu te-ai fi culcat cu el, dacă nu ai fi fost îndrăgostită. Ştiu eu.

Ea îşi lăsă geanta jos şi începu să se învârtă de colo colo.

— Eşti mult mai arogant, maliţios, acaparant, îţi bagi nasul peste tot –

— Dar am dreptate, nu-i aşa?

Julie îl privi fix, frustrată, supărată şi indignată de-a dreptul de lipsa lui totală de discreţie.

— Ai auzit vreodată de principiul discreţiei?

— Când te afli mereu pe teren aşa cum sunt eu…

Ea îl fulgeră cu privirea, el lăsă capul în jos şi scutură din umeri drept scuză.

— Da, spuse el, cred că nu e pentru prima oară, când te afli pe teren.

Nu, nu era prima oară când ea se afla pe teren.

— Atunci ştii ce vreau să spun despre convieţuirea în comun, Julie. Nu poţi să faci excepţie. Şi prima dată, când ai întâlnit ochii lui Danielson –

— Nu vreau să aud mai mult.

Nick îşi ridică mâinile într-un gest care însemna că se dă bătut. Dar o făcu numai pe jumătate.

— Nu poţi să negi, fetiţo. Ai destul farmec cât să

cucereşti pe cineva. Şi mai ales o persoană care nu a mai fost văzută cu o femeie în ultimii doi ani.

— Scuteşte-mă de astfel de comentarii, Nick.

— Eu vorbesc serios. Deşi personal cred că e momentul să-ţi treacă şi ţie prin minte astfel de lucruri. Eu vorbesc de implicarea emoţională. Vorbesc de –

— În regulă. Am înţeles. Implicarea emoţională. Materialul care face un documentar bun.

— Materialul care face o –

— O viaţă, îl repezi Julie. Am auzit această idee filosofică. Oftă, închise ochii şi se adânci în pat. Îl privi acru pe Nick, analizând în tăcere adevărul rostit de el. Avea treizeci şi unu de ani, o experienţă destul de amară din anii trecuţi, cât să o determine să renunţe să se mai lege de cineva, dar Tanner Danielson o atinsese şi ea descoperise că încă se mai emoţionează la fel ca la şaptesprezece ani.

— În regulă, îmi pasă de acest proiect şi de oamenii din el. Poate că sunt puţin…

— Îndrăgostită, termină Nick în locul ei.

— Nu am spus aşa ceva.

— Nu era nevoie. Crezi că poţi umbla pe aici, aşa îndrăgostită şi nimeni să nu observe?

Julie îl privi mirată, dându-şi seama brusc că şi ea ar fi gândit exact la fel. Dacă s-ar fi gândit. Fiindcă nu mai raţionase, după ce Tanner se aşezase lângă ea pe scările magazinului şi îi atinsese cotul, iar ea se topise ca mierea la soare.

— Ce să observe? spuse ea apărându-se. Nu am şaptesprezece ani. Nu am de gând să-mi răvăşesc viaţa, datorită unei dorinţe de moment pe care să o regret mai târziu.

— Dorinţă întâmplătoare? întrebă sarcastic Nick. Cum ar fi…?

— Cum ar fi lucrurile care tocmai s-au întâmplat

pe drum, departe de casă, departe de – arătă cu mâna spre telefon – responsabilităţile fireşti. Ar trebui să ştiu acest lucru. Se mai întâmplă, când lucrezi pe teren. O idilă la rodeo. Cowboy-ii sunt faimoşi pentru cuceririle lor. Ştiu cum va decurge acest lucru. Şi cel puţin voi avea o viaţă la care să mă întorc, când totul se va termina. Acesta este cel mai important lucru.

— Chiar este?

Ea se încruntă la el.

— Nu este o glumă, îi spuse Nick zâmbind. Este doar o întrebare.

*

* *

Tanner îşi făcea drum printre reporterii şi fotografii care continuau să fotografieze chiar şi acum noaptea. Când îi zări spatele Juliei, se opri şi o privi pentru o clipă, simţind un val de căldură dulce. Ea purta o cămaşă albă, blue-jeanşi care i se mulau pe coapse şi ghetele pe care i le scosese din picioare în urmă cu patru ore. Dorinţa de a i le scoate din nou, împreună cu jeanşii, cămaşa şi lenjeria de corp pe care o purta ea acum, îl făcu să respire mai iute.

Un blitz îi lumină faţa şi el se întoarse spre fotograful care reuşise să-l ia atât de aproape. Bărbatul îngână un „mulţumesc” apoi urmă şi el privirea lui Tanner îndreptată spre Julie. Tanner îşi opri un sentiment de gelozie primitivă şi astfel reuşi să murmure ceva politicos. Era o emoţie pe care nu o mai simţise cu atâta intensitate în ultimii treisprezece ani, era o dorinţă sexuală care nu avea nicio legătură cu maturitatea.

Ca de obicei.

Julie îşi mişcă corpul într-un mod care-l făcu să

o dorească. Ei făcuseră dragoste din nou pe pătură şi acesta fusese singurul răspuns pe care i-l oferise ea în privinţa legăturilor sentimentale dinaintea lui.

Nu fusese un răspuns care să-l mulţumească. Voia mai mult de la ea. Voia atât de mult de la ea acum la maturitate. O după amiază nu fusese de ajuns. Acum nu mai putea să o lase să plece.

Julie se întoarse ţinând microfonul în mână şi îl văzu că se îndreaptă spre ea murmurându-i numele.

— Tanner, replică ea.

Ea îşi făcuse duş şi se machiase din nou, dar părul ei moale şi galben era încurcat şi rujul ei nu putea să ascundă buzele ei senzuale. Pe gât, deasupra gulerului, încă mai avea o pată mică roz, pe care i-o făcuse el când barba lui îi mângâiase gâtul.

Tanner simţi un amalgam de sentimente: satisfacţie, posesie, tentaţia de a-i urmări cu degetele gâtul pe sub gulerul cămăşii, de a-şi pune gura pe gât.

— Felicitări, spuse ea încet, politicos şi privind spre ziarişti din jur. O altă victorie.

— Mda.

De parcă n-ar fi făcut dragoste toată după amiaza. Privirile lui Tanner coborâră întrebătoare de pe faţa ei pe corpul ei şi înapoi. O surprinse cu privirile aţintite spre noua lui curea de piele, de care era agăţată catarama, pe care o cucerise el la Reno. Faţa ei era întrebătoare.

Purtase întotdeauna cataramele pe care le câştigase Buck, atunci când era soţia lui. Când devenise reporter se îmbrăcase în haine de oraş. Iar în acea după amiază purtase un combinezon galben.

Luă cureaua în mână şi-i spuse:

— Dacă vrei să te îmbraci ca o fată de la rodeo, vei avea nevoie de asta.

Puţin neîncrezătoare ea îl privi, simţind că

roşeşte. În ochii ei, el citi că ea se mai afla sub influenţa celor întâmplate după amiază.

Nu făcu nicio mişcare să ia cureaua.

El se apropie, îi puse cureaua pe umăr. Degetele lui întârziară puţin pe gâtul ei şi ea simţi acea căldură provocată de această atingere.

Nick îi privea amabil şi Tanner îşi întoarse privirile. Furia lui pe cameraman mai trecuse, dar încă nu-l putea considera un prieten.

— Ai terminat ce aveai de făcut aici? o întrebă Tanner pe Julie.

Nick îi privi din nou şi făcu un gest cu mâna.

— Hai, plecaţi. Strâng eu aici. Oricum, terminasem.

Julie îl fulgeră pe Nick cu o privire pe care Tanner nu o observă, iar Nick dădu din umeri ignorând biocurenţii negativi dintre ei trei. Julie ezită un moment, ţinându-şi mâna pe curea, apoi îşi culese de pe jos geanta din paie şi se întoarse să plece cu ea. El îi cuprinse umerii cu braţul, lipind-o de coapsa lui şi încercară să-şi facă loc printre ziarişti.

— Unde mergem? întrebă ea privind lung uşa deschisă a arenei.

— La mine acasă.

— La tine acasă?

— Mda, dădu el din cap. Am o tigaie cu resturi de ardei americani, care trebuiesc mâncate.

De uimire sprâncenele ei se ridicară puţin.

— Şi tu crezi că eu am poftă de ardei americani la unsprezece noaptea?

El zâmbi.

— Te fac eu să ai poftă.

— Cred că ai o mulţime, nu-i aşa?

Zâmbetul lui dispăru, atunci când privi în jos spre ea.

— Nu, spuse el. Dar cred că sunt buni.

Ea îşi încetini mersul pe trotuarul larg şi Tanner se opri lângă ea, lăsând-o să-i înţeleagă intenţiile din priviri. Îl privi serioasă şi puţin nehotărâtă.

El se întoarse spre ea punându-şi mâinile pentru o clipă pe umerii ei. Luminile reflectoarelor de la intrarea clădirii se jucau pe faţa ei.

Multă lume deja plecase. Câţiva întârziaţi treceau pe lângă Julie şi Tanner, privindu-i în fugă. Aerul nopţii era rece şi aspru. O simţi cum tremură sub mâinile lui, o strânse în braţe, o trase spre el şi-şi coborî gura pe a ei. Sărutul era fierbinte, nerăbdător, întrebător şi, când Julie îşi depărtă buzele, limba lui pătrunse flămândă şi doritoare. O lipi strâns de pieptul lui, făcând-o să se ridice în vârful picioarelor. Gurile lor se întâlniră într-un sărut lung.

— M-am gândit la acest lucru şi încă la „ceva” timp de patru ore, Jule.

— Şi eu, răspunse ea încet.

Cu respiraţia greoaie, strânse din pumni pe spatele ei. Acest sărut dovedea cât de mult o doreşte. Nu conta, că se aflau într-un loc public. El zâmbi şi spuse:

— Vino, Jule. Dacă vom discuta în felul acesta trebuie să ne ascundem privirilor.

Camioneta lui se afla la două blocuri mai încolo. Se plimbau în linişte, şold în şold, cu cureaua agăţată pe umărul Juliei şi cu catarama, care se lovea de ea şi zdrăngănea la fiecare pas.

La uşa rulotei, Tanner îi dădu drumul, ca să caute cheile, să descuie, apoi o conduse în interiorul intim şi întunecos.

Ea stătea în beznă, simţindu-l în spatele ei, anticipând apropierea mâinilor lui pe umerii ei şi simţindu-şi inima bătându-i nebuneşte la această

atingere aşteptată. El îşi puse palmele fierbinţi pe umerii ei, apoi o întoarse cu o respiraţie greoaie, punându-i mâinile pe pieptul lui. Respiraţiile lor erau grăbite şi stridente. El îşi coborî mâinile pe mijlocul ei. Fermoarul pantalonilor lui apăsa uşor stomacul ei. Plăcerea şi dorinţa îi cuprinseră tot corpul la gândul că el o dorise atât de mult, încât o căutase şi o rugase să poarte trofeul câştigat de el. Ea zâmbi mângâindu-i pieptul, simţind că această atingere este mult mai senzuală în întuneric.

— Şi ce se întâmplă acum, când suntem ascunşi de priviri indiscrete? şopti ea.

Îi simţi buzele pe obrazul ei.

— Trebuie să ne facem poftă de mâncare, spuse el. Ea simţi cuvintele vibrând în ceafa ei. Pentru ardei.

Ea îşi înclină capul, lăsând ca gura lui fierbinte să-i umble pe corp, uimindu-se că intimitatea pe care o împărtăşiseră după amiază se întorsese cu atâta uşurinţă.

Cred că trebuia să avem grijă de asta. Ea zâmbi. În această după amiază.

— Nu. Nu încă, Jule. El făcu un pas înapoi trăgând-o şi pe ea de mijloc şi căzând amândoi pe o canapea tapisată. Ea auzi cum scârţâie arcurile patului sub greutatea lor. Am aşteptat treisprezece ani, dar a meritat, spuse el în timp ce cu degetele îi descheia bluza. O dezbrăcă încet, uşor, tandru şi o sărută în întuneric până când ea îi spuse că îl doreşte şi îi trase pantalonii.

Auzi zgomotul fermoarului deschis cu nerăbdare şi îi simţi pe el urcându-se pe ea şi apoi în ea. Simţi o dorinţă arzătoare, care o făcu să tremure şi apoi pentru a doua oară în acea zi o cuprinse o moleşeală fierbinte.

— Vino cu mine, Jule, murmură el excitat,

umblându-i cu mâinile prin păr. Am nevoie să fii cu mine. Ea respira greoi murmurându-i numele, când îl simţi în ea şi când împărtăşiră acel extaz al corpurilor neseparate.

Când terminară, el o cuprinse strâns în braţe, o lipi de el şi se rostogoliră. Julie îşi lăsă capul să cadă pe braţul lui Tanner şi zâmbi.

— Oh, Tanner, murmură ea, cât *mi-am dorit* acest lucru. Cât *mi-am dorit*...

— Pe mine? întrebă el încet.

— Da. Pe tine.

— Sunt aici ca să mă ai, spuse el încet.

Ochii ei erau închişi în întuneric şi ea era foarte fericită, lipită de el în patul strâmt.

— Ştiu. Acum eşti. Vreau să spun că azi după amiază trebuia să fie doar... o întâmplare, un lucru de moment. Ea făcu o pauză, căutând cuvintele ca să descrie mirarea ei, că se înţeleseseră atât de bine.

El întinse o mână peste ea, atinse întrerupătorul şi aprinse o lampă ce împrăştie o lumină galbenă, difuză, în camera micuţă. În lumina slabă îşi studiară feţele o clipă, ea avea o expresie serioasă, iar el una mulţumită şi aproape zâmbitoare.

— Ţi-am spus, Jule, spuse el încet. Nu putea să se întâmple numai o singură dată. Nu cu noi. Simţi cum inima îi bate de o emoţie pe care nu o putea stăpâni în ciuda tuturor avertismentelor care îi treceau prin minte şi ea ştia că trebuie să răspundă pentru faptele ei mai târziu sau mai devreme.

Dar nu acum. Nu aici cu Tanner lângă ea. Îşi propti capul în mână privind în cameră.

— Ăsta-i motivul. Nu modul în care ne gândim noi să trăim.

— Şi cum ai vrea să fie altfel?

— Oh, un Cadillac, camere de hotel categoria

întâi. Ea zâmbi. Raiul pe pământ.

El se juca cu degetele prin părul ei.

— Raiul pe pământ, repetă el zâmbind.

— Şi concursuri câştigate, adăugă ea. Mâna lui Tanner coborî de pe umăr pe curba taliei şi apoi pe şoldul ei. O privi lacom.

— Unii călăreţi sunt învingători. Ea îi îndepărtă mâna.

— Iar unii cowboy ar trebui să-mi facă poftă de ardei.

— Ţi-e foame, nu-i aşa?

— Ai pregătit ardeii? se interesă ea. Sunt lihnită de foame.

El zâmbi, apoi se rostogoli, puse un picior jos din pat şi trase uşa frigiderului micuţ. Dezbrăcat, dar nepăsător, luă o tigaie şi o aşeză pe plită în timp ce Julie îi privea muşchii foarte puternici şi graţia mersului. El se aplecă din nou spre frigider.

— Vrei bere? o întrebă el.

Gestul îi trezi amintiri dureroase: Buck care îşi păstra de obicei şase beri sub pat şi le bea calde, dacă nu existau condiţii să le păstreze reci. Ea clătină din cap.

— Atunci apă minerală?

— Da, bineînţeles. Se ridică să ia cana cu apă, apoi, tremurând puţin de frig din cauza aerului rece de munte, se aplecă după bluza trântită într-un morman de haine şi o puse pe ea Cureaua cu catarama aurie rămase jos cu jeanşii. Ea ridică de pe podea catarama şi mângâie cu degetele modelul ei.

Mâncarea se încălzea pe plită. Privi în sus spre Tanner, care stătea aplecat pe masă, cu braţele încrucişate pe piept şi o studia zâmbind.

— Ai de gând să o porţi? întrebă el.

Ea îi zâmbi răutăcios şi îşi agăţă cureaua peste

şoldurile goale.

— Nu eram sigur care e stilul tău de viaţă, comentă Tanner. Dar observ că ţi se potriveşte perfect. Înaintă spre ea, îşi puse un genunchi pe pat şi îşi lăsă degetele să alunece pe sub centură lângă stomacul ei. Arăţi foarte… sexy… aşa ca o fată de la rodeo. Degetele lui o mângâiară pe abdomen.

— De aceea mi-ai dat-o? întrebă ea.

Colţurile gurii lui se lăsară în jos.

— Ţi-am dat-o, dar nu trebuie să o porţi, daca nu vrei. O privi în ochi un moment apoi se dădu jos din pat şi-şi puse blue-jeanşii. Le trase fermoarul, fără să-şi mai pună curea, apoi se întoarse spre tigaia de pe plită.

Julie sorbi din apă urmărindu-i mişcările şi privindu-i corpul pe jumătate dezbrăcat, în timp ce o năpădiră amintirile care o emoţionară.

— Obişnuiam să port trofeele lui Buck din acest motiv, spuse ea încet.

Tanner o privi.

— Trebuia să-i aminteşti şi lui acest lucru. Zâmbi ciudat şi apoi urmă: Nu cred că a ţinut întotdeauna.

Tanner nu spuse nimic şi, când el se întoarse spre plită, Julie se întrebă dacă această tăcere se lăsase din cauza comentariului referitor la Buck.

Ea îşi dădu seama că unele reguli vechi încă mai existau. Tanner nu spusese nimic neloial la adresa lui Buck, exact cum nu o atinsese când ea era soţia lui Buck. El nu băgă în seamă aluzia ei, pentru a nu se certa.

Ea se încruntă. Cât de puţin îl cunoştea.

— Cui dădeai trofeele tale atunci, Tanner?

— Nimănui.

— Dar trebuie să fi dat –

— Nimănui ca tine, spuse el. Îi studie faţa pentru o clipă, apoi îşi coborî privirile pe catarama de pe mijlocul ei, iar ea simţi privirea lui fierbinte de parcă ar fi atins-o.

Nesigură de sentimentele ei, ea privi în altă parte.

— Poate că ar trebui să te ocupi şi de ardei, cowboy. E destul de târziu şi amândoi avem de făcut un drum lung mâine.

— Voi conduce eu, începu el. Tu poţi să dormi în spate.

— Bine – ea se opri brusc privind în spatele rulotei, absorbită de ideea că Tanner voia să o ia cu el a doua zi. Dar cu Nick ce facem?

El luă un castron şi puse ardei în el.

— Poţi să-l suni mâine dimineaţă şi să-i spui că nu mergi cu el. Am sentimentul că Nick o să se acomodeze.

Julie îl privi cum pune ardeii pe masă, cum scoate furculiţe şi un pachet cu turtă de mălai, cum face aceste lucruri casnice pe care Buck le considerase întotdeauna sub demnitatea lui. Dar Tanner era genul omului care nu conta ce face: ori că punea masa, ori că participa la concursuri sau se înfrunta cu adversarii.

Când se întoarse spre ea, zâmbi şi murmură;

— Mai îţi este foame?

Îi mai era foame şi nu numai de ardei. Era dornică să călătorească cu el, să-i înveţe obiceiurile şi defectele şi să-i asculte gândurile. Se certase cu el, se amuzaseră împreună, făcuseră dragoste şi el devenise mai mult decât o amintire din trecutul ei.

Implicarea emoţională. Închise ochii şi păstră imaginea lui sub pleoapele închise. Nick avea dreptate. Era implicată emoţional. Cu proiectul, cu viaţa temporară pe teren şi cu Tanner danielson. El devenise

o legătură irezistibilă în prezent, iar emoţiile ei –

Se opri o clipă să-şi asculte inima. Se întrebă dacă el o să facă parte din viitorul ei şi, dacă trebuie, să ia în considerare acest lucru.

Capitolul 9

În zilele care urmară, Tanner şi Julie petrecură mult timp împreună la rodeo şi învăţară multe lucruri noi unul despre celălalt. Programul lui Tanner coincidea cu al ei de la Greeley, Colorado, Cody, Wyoming, Red, Lodge, Montana la Toppenish, Washington.

Ţinându-se de cuvânt, Tanner condusese tot drumul de la Greeley la Cody fără ajutorul Juliei, dar, când ajunseră în munţi, era atât de obosit încât se opri să doarmă. În timp ce mergeau pe serpentine spre vârfurile acoperite cu zăpadă sau când coborau în văile verzi cu plopi cu frunze argintii tremurătoare, Julie stătea lângă el în cabină. Mâna lui Tanner o prinse protector de umeri când coborâră pe pantă şi când văzură Shoshone Valley deschizându-se sub ei şi râul care alerga prin ea. Această atingere îi dădea o linişte şi o siguranţă pentru psihicul ei.

Când ajunseră în Cody sări jos din camionetă, amorţită din cauza drumului lung şi se remontă cu o cafea şi cu câteva sandwich-uri cumpărate cu două ore mai devreme. Îşi duse palmele la ceafă, apoi îşi trecu degetele prin păr, simţind mâinile lui Tanner pe umerii ei, masându-i cu mişcări experte muşchii înţepeniţi din cauza călătoriei.

— Mmm… Acesta-i raiul. Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii, nesuportând lumina cerului albastru.

— Tu cu Nick aveţi nevoie de o mână de ajutor cu echipamentul? se oferi Tanner.

Ea îşi apăsă ceafa cu degetele mari şi zâmbi.

— Nu ştiu. Trebuie să-ţi car şaua, când ne întoarcem?

El scutură din umeri şi murmură:

— Nu. O să călăreşti mai târziu. Şi nu vei avea nevoie de şa.

În acea seară la sfârşitul rodeo-ului, Julie observă că e privită de unul din îngrijitorii care-i observase pe ei atunci, în spatele ţarcurilor în Lehi. Omul o privea zâmbind vesel.

— Ai devenit o persoană familiară pe aici, comentă Tanner, care ajunsese la jumătatea omletei.

— Nu prea îmi vine să cred că a câştigat douăzeci şi cinci de dolari pariind pe noi.

Tanner sorbi din cafea şi murmură:

— Şi ce-i cu asta?

— Nu prea îmi vine să cred că a făcut lucrul acesta.

El zâmbi îngâmfat, ascunzându-se după ceaşcă.

— Oricum am câştigat ceva mai mult decât de obicei.

Neştiind dacă să se supere sau să zâmbească, ea îşi ridică sprâncenele, întrebându-se dacă el glumeşte sau nu.

— Am de gând să câştig dublu sau nimic. Hai să vedem, comentă el cu inocentă. Este miercuri. De câte ori noi…? Ochii lui sclipiră poznaş. De două ori mai mult şi eu –

— Încetează să mai fii îngâmfat, cowboy, îl

apostrofă ea. Sau vei calcula pierderile noastre.

Zâmbetul lui superior nu dispăru, dar nici nu pierdură nimic în acea noapte.

Dimineaţa următoare Julie pregăti micul dejun pentru el. Făcu clătite în bucătăria micuţă şi zâmbi, gândindu-se că Tanner trăia înconjurat de aceste lucruri în miniatură.

— Arată ca o casă pentru păpuşi, şopti ea. Cuvintele „Lui Skye sigur i-ar fi plăcut aici” îi stăteau pe vârful limbii, dar privirea lui răutăcioasă o opri să-i facă destăinuirea.

— Vino, păpuşo, îi spuse el în ureche. Hai să verificăm duşul.

Dar duşul se dovedi a fi prea mic chiar şi pentru tehnica asta înaintată, aşa că sfârşiră a se arunca pe pat, cu hainele trântite pe masă, lângă cafeaua de la micul dejun din care rămăsese numai zaţul.

Două zile mai târziu, în timp ce verifica ţarcurile pentru Piece O’Cake, Julie fu întreruptă de glasul îngrijitorului:

— Spune-i lui Tanner că s-a amânat cursa lui, şi se grăbi spre ţarcuri.

Abia acum realiză că ei deveniseră un cuplu stabil. Totul se întâmplase inevitabil, parcă urmărise un scenariu bun al unui film şi intimitatea dintre ei nu dispăruse. Julie ştia acest lucru. Dar mai ştia că dincolo de dragostea lor puternică existau obstacole neaşteptate pe care nu aveau cum să le evite.

Partenerul ei de lucru nu făcuse niciun comentariu privind atitudinea lor şi păru foarte tolerant, dar lipsa lui de tact o făcu pe Julie să-l suspecteze. Iar în Red Lodge, când Nick o întrebase întâmplător, dacă ea are nevoie de o casetă bună pentru înregistrarea din acea seară suspiciunile ei se accentuară.

— Nu, spuse ea repezit. Era evident că Nick încă mai aştepta interviul cu Tanner, aşa că ea se enervă şi nu mai spuse nimic, lucru care-l observă şi Tanner. Se întinse pe spate în scaun, privind-o cum pune pizza pe care o comandaseră pentru cină. Îşi duse mâinile pe ceafă şi o contemplă.

— Ţi-a dat Nick de lucru? întrebă el din senin.

Faptul că el ghicise o făcu să-l privească cu un aer de vinovăţie, deşi maşinaţiile lui Nick n-ar fi trebuit să o facă să se simtă vinovată. Dar Tanner ghicise mult mai mult decât se aştepta ea, ceea ce o făcu să simtă un gol în stomac şi să o mustre conştiinţa că încă nu-i spusese despre fiica ei pe care o va vedea peste câteva zile.

Se hotărî să fie cinstită măcar cu Nick, aşa că-l privi şi-i spuse:

— El încă mai aşteaptă să-ţi ia un interviu, Tanner. Asta-i tot ce vrea. Să te vadă pe casetă, răspunzând la toate întrebările – şi nu mă crede că n-am reuşit să te conving.

— Vrei şi tu acest lucru? o întrebă Tanner.

Ea îi studie trăsătură cu trăsătură: maxilarele puternice, gura care zâmbea şi săruta cu atâta blândele, ochii serioşi, albaştri, care o fixau.

„Dacă aş spune „da”, cu siguranţă că ar fi de acord să fac interviul” se gândi ea supărată. El avea încredere în ea, în modul, în care i-ar face publică istoria vieţii lui. I-ar răspunde cinstit şi s-ar baza pe faptul că ea nu va abuza de acest lucru.

Acesta era încă un motiv pentru care el merita să fie tratat cu aceeaşi sinceritate.

„Spune-i!” o îndemnă o voce din adâncul sufletului, dar ea se gândi la cum îi va judeca el neîncrederea. Şi se mai întrebă, dacă el n-ar vedea în sinceritatea ei un răspuns la faptul că acceptase să fie

filmat.

Umerii ei tremurau, iar Julie ridică şi puse la loc de mai multe ori capacul de la cutia pizzei, privind în jos absentă.

— Nu trebuie să devii un star de televiziune de dragul meu, Tanner. Tu nu îmi… datorezi nimic.

Îşi ridică ochii spre faţa lui, după care îi lăsă din nou jos pe mâinile ei. El îi mângâie mâinile uşor.

— Te-am întrebat doar dacă vrei, Julie. Pentru că este ce pot să-ţi dau.

— Tanner, eu… simţea un nod în gât şi nu putea să vorbească.

Oferta lui o emoţionase, cum numai dragostea pentru fiica ei o făcea.

Julie privi într-o parte, sentimentul vinovăţiei făcând-o mică şi neînsemnată. Se întrebă dacă el observase acest lucru, dar el nu fusese atent. Ochii lui îi priveau faţa şi el murmură cu înţelegere:

— Nu vorbesc despre plătirea datoriilor.

— Ştiu, Tanner, eu…

— Vino aici, spuse el răguşit. O să-ţi arăt eu ce îmi datorezi.

Ea se întoarse foarte târziu în zona destinată presei.

Dar chiar şi aşa, îşi făcu timp să o sune pe Skye de la un telefon de lângă arena de rodeo.

„Nu e momentul potrivit să-i spun lui Tanner despre fiica mea” se gândi ea. Nu putea să aducă în discuţie acest subiect acum, înainte ca el să participe la concurs. „Şi mai întâi trebuie să îi spun lui Skye despre Tanner” concluzionă ea. Loialitatea familială îi cerea acest lucru.

Dar se pare că loialitatea familială lipsea de la

telefon. Rosa îi raportă că găsise în buzunarul lui Skye o fotografie, ce o înfăţişa pe Skye şi pe un cowboy adolescent, iar Julie simţi că i se face rău auzind asta.

— Şi cum arată el? o întrebă pe Rosa.

Vocea ei groasă şi posacă se auzi:

— Rezervat. Şi cu ţigări în buzunarul cămăşii.

Skye nu negase niciodată că Gary o condusese acasă de la şcoală într-o zi şi nu vedea ce era rău în acest lucru? sau mama ei acum nu o lăsa nici să *se plimbe*?

La sfârşitul convorbirii, Juliei i se ridică temperatura şi loialitatea ei era disputată de Tanner şi de fiica ei acum. Închise ochii, dorindu-şi pentru o clipă să se fi purtat sincer încă de la început. Puse receptorul în furcă şi-şi puse fruntea pe el, gândindu-se. Va ajunge acasă în câteva zile. Adevărul mai putea aştepta câteva zile, nu-i aşa?

Se pare că în viaţa lor apăru ceva care îi deranja, după ce discutaseră despre speranţele lui Nick şi neîncrederea ei era mai vizibilă acum. Julie simţea apăsarea neîncrederii, ca şi fantomele trecutului întunecat. În cele şase ore când conduseseră spre Toppenish, Tanner o privise pe Julie cu seriozitate şi nu o întrebă nimic, chiar dacă el se părea că vrea acest lucru. Privind pe fereastră, în minte i se învârteau toate răspunsurile şi încerca să le aranjeze cât mai bine.

„Tanner, înainte ca Buck să moară, eu am rămas însărcinată pentru a salva mariajul nostru, chiar dacă până atunci am considerat că acest lucru nu merita prea multă atenţie. Acum am o fiică adolescentă şi nu înţeleg, şi mi-e frică să-i vorbesc despre greşelile pe care le-am făcut, pentru a nu le

repeta şi ea.”

Privind în rulotă spre Tanner ea simţi greutatea secretului, dar totuşi păstră tăcerea.

Toppnish Pow Wow şi Rodeo se aflau pe lista lui Nick şi a Juliei pentru, „Native American Dance” şi mergeau acolo cu aceeaşi plăcere cu care se duceau şi la concursurile de cowboy. Entuziasmul lui Nick o făcu să mai uite de gândurile negre, dar totuşi o supără cu o întrebare neaşteptată.

— De ce nu o aduci pe Skye la rodeo-ul de mâine? întrebă el. Roag-o pe Rosa să o urce într-un autobuz. O putem lua noi în Yakima.

Ideea o surprinse.

— Nu, spuse ea repede, scuturând din cap. Nu vreau ca Skye…

— Ce? Să privească? La rodeo-uri?

Julie ezită, auzind absurditatea întrebărilor lui Nick şi dându-şi seama că degetele strângeau catarama pe care o purta la curea.

— Skye nu are nevoie ca viaţa ei să fie complicată, Nick, spuse ea, ştiind că de fapt acesta este un motiv neîntemeiat.

— Pentru două ore de mers cu autobuzul? O să-i placă cu siguranţă. Şi va putea să-l vadă pe Tanner, cum câştigă mâine. Îndreptă camera video pe un grup de dansatori „Native American” care se aflau în spatele terenului de rodeo, dar, când observă că Julie păstrează o tăcere lungă, se opri din filmat şi se încruntă la ea. Hai să ţi-o spun pe şleau, fetiţo. Tu nu vrei să o aduci pe Skye mâine la rodeo.

— Nick, eu –

— Sau nu vrei să-l vadă pe Tanner cum călăreşte.

Julie dădu din umeri, îşi strânse buzele şi nu spuse nimic. Dar Nick nu o lăsă în pace.

— Cu acest proiect ţi-ai petrecut şase săptămâni din viaţă. Şi am filmat mai mulţi cowboy, inclusiv pe Danielson, spuse el cu nonşalanţă. Cel mai mare talent în acest documentar este al unui tip care se presupune că e cultivat... care candidează să câştige titlul şi tu nu vrei ca Skye, care e înnebunită după cowboy, să vină să-l vadă.

— Nu îl consider cultivat, Nick, murmură ea, conştientă că cei din jur îi urmăreau.

— De ce nu? te-ai plimbat cu el şi te-a văzut toată lumea. Uite doar ce ai petrecut cu el şase ore în camioneta lui prin Washington. Noi lucrăm la un documentar aici!

— Nu m-am plimbat prin Washington ca să obţin un interviu! Dacă vrei un partener fără scrupule, atunci ar fi cazul să-ţi găseşti pe altcineva. Acest documentar nu este singurul lucru care contează pentru mine!

El privi cu ochii pe jumătate închişi.

— Nu i-ai spus nimic ei, nu-i aşa? Respiraţia ei greoaie o dădu de gol. Nu i-ai spus nimic despre tine şi Tanner.

Ea îi întâlni privirea, dar păstră aceeaşi tăcere voită.

Nick râse cinic.

— Şi îmi vorbeşti mie de scrupule? întrebă el sarcastic.

— Ţi-am spus cum am simţit în privinţa –

— Şi astea sunt drepturile tale, *colega*. Îţi minţi fiica, te minţi pe tine şi-ţi trădezi şi meseria. E prea mult pentru scrupulele tale.

Julie strânse din dinţi şi încercă să vorbească cu o voce normală:

— Fac ce cred că este cel mai bine, Nick.

— Pentru confortul tău personal.

— Ai ghicit. Viaţa mea personală este pe primul loc. Fiica mea este pe primul loc.

— Ce-o să se întâmple când o să afle? cercetă Nick. Sau ai de gând să păstrezi acest secret pentru totdeauna?

— Nu este treaba ta, Nick.

— Şi nici a lui Skye?

Julie îşi dădu părul pe spate cu un gest nervos.

— Ce folos să-i spun? izbucni ea agitată. Are ideile ei personale, fără să mai interpreteze greşit şi comportamentul mamei.

— *Să interpreteze greşit?*

— Nu-mi place să fiu aşa secretoasă! dar fac tot ce îmi stă în putinţă pentru a-mi proteja fiica. Şi n-am nevoie de sfaturile tale în legătură cu această problemă!

Nick pufni în râs, din nou, şi-şi ridică arătătorul spre faţa ei:

— Eu cred că ai nevoie de sfatul cuiva, fetiţo. Poate că nu mă pricep cum să-ţi tratez fiica, dar am ceva să-ţi spun în privinţa documentarului. Şi nu-mi place modul în care te joci cu cowboyul, ce deţine rolul important în acest documentar, Fielding.

— Am sentimentul că nici lui nu-i place.

Julie îşi promise sieşi că trebuie să-i spună lui Tanner, data viitoare, când îl va vedea, dar se pare că aceste momente de adevăr treceau pe lângă ei şi ea nu mai apuca să se disculpe.

Se pare că aceste momente se apropiau şi ea mai avea câteva zile până să termine de filmat şi să se întoarcă acasă, dar tensiunea dintre ei, provocată de tăcerea ei prelungită, crescu ca pericolul ameninţător al unui taur fioros.

Ea crezu de mai multe ori că va avea prilejul să-i scape adevărul, dar aceste momente mai mult o enervară decât să-i ridice această povară.

Câţiva dintre ziarişti aflaseră că Julie era o sursă bună de informaţii privind viaţa lui
Tanner. Când ziarul „Rodeo Times” lansă vestea despre „planurile ei pe termen lung” cu Tanner, îşi dădu seama cu groază că reporterii bârfeau relaţia lor şi făceau aluzii privind viaţa sexuală a lui Tanner cu alte femei, lucru ce o înfuria peste măsură. Toată seara se gândise la acest lucru şi pentru o clipă îşi spuse că „Rodeo Times” nu ar publica niciodată o astfel de bârfă, pe care cu siguranţă Skye ar fi citit-o a doua zi dimineaţă.

Când Tanner îi zâmbi din arenă după amiaza următoare, ea se simţi privită de toţi ochii reporterilor şi zâmbetul ei amabil îi lumină faţa. Când el sări peste balustradă la sfârşitul concursului, făcându-şi loc prin mulţimea de ziarişti pentru a ajunge la ea şi-şi puse mâinile pe talia ei, ea se scutură înfiorată şi se depărtă cu paşi mari, trăgându-l după ea afară din zona destinată presei. Tanner o prinse de umăr la mijlocul drumului spre ieşire şi o întoarse spre el.

— Ce se întâmplă? murmură el privind-o cu maxilarele încleştate.

— Reputaţia ta! spuse ea nervoasă, crezând că astfel va dispărea tensiunea dintre ei. Şi fiecare cowboy nenorocit, care se decide să parieze pe tine şi toată atitudinea de la circuitul rodeo faţă de femei, care sunt un nimic şi mai strică şi socotelile concursului.

— Şi ce are a face acest lucru cu mine?

„Nimic”, ea ştia foarte bine acest lucru. Dar ieşirea ei bruscă fusese o descărcare nervoasă, ceea ce demonstra cât era de disperată.

— Nu mă mai privi cu mutrişoara asta de câine abătut, cowboy. Ai reputaţia că obţii orice femeie îşi doreşti, atunci când câştigi.

El înjură. Julie se eliberă şi o porni spre camionetă. El îi prinse cotul şi o aduse spre el încet:

— Stai pe loc, Jule.

Ea nu avu de ales, dar fierbea de nervi.

— Doar nu o să desfiinţezi un om pentru reputaţia lui, spuse el rezonabil. Şi nu poţi acuza un om de ceva, pentru ca apoi să te întorci şi să pleci.

— Deci negi aceste zvonuri?

— Da. Le neg.

— Când te-am văzut prima seară la bar aveai agăţate de tine două femei, ca să nu mai menţionez şi alte aventuri ale tale.

— Şi ce-i cu asta? izbucni el. Am căpătat această reputaţie pentru că vorbeam cu două femei într-un bar? Sunt destul de matur pentru asta.

— Eşti destul de matur de când te ştiu eu! Şi acum treisprezece ani aveai femei pe tot drumul de la Calgary până... în Mexico! Îi îndepărtă mâna de pe şoldul ei şi plecă furioasă.

El o prinse din nou, o strânse de şold de data asta şi vocea lui încordată din cauza furiei, pe care nu şi-o arătase până acum, se auzi:

— Nu m-ai cunoscut! Nu prea ai ştiut multe lucruri despre mine atunci. Şi nici acum nu ştii prea multe. Se pare că asta-i calea pe care o urmezi. Nu-ţi pot spune de ce. Şi mă mai acuzi de o crimă, pe care eu nu ştiu să o fi comis!

— Îndrăznesc eu să-ţi spun aşa ceva? Ei bine, tu eşti cel care are reputaţia asta în arenă şi în afara ei! Şi nu-ţi pasă, nu-i aşa?

— De ce mi-ar păsa? Există o serie de lucruri, de care îmi pasă şi reputaţia nu face parte din ele.

Stăteau nas în nas, ignorând privirile curioase ale oamenilor care treceau pe lângă ei. Îmi pasă de viaţa mea, de prietenii mei. Să-mi cumpăr o bucată de pământ într-o bună zi. O eliberă din strânsoare. Îmi pasă de tine. Nu poţi să spui că nu ştii acest lucru.

Supărarea ei dispăru ca apa dintr-un pahar spart. Lăsând în urmă numai tensiunea şi intensitatea emoţiilor, care o cuprinseseră la început.

— Poate că ai fi dorit să fiu altfel decât sunt, Jule, spuse el mai mult şoptit. Dar trebuie să ştii că sunt îndrăgostit de tine. Nu ştiu absolut nimic din ceea ce s-a întâmplat de la moartea lui Buck. Nu ştiu de ce nu mi-ai spus nimic, dar ştiu ce simt şi tu la fel.

Ea dădu din cap, simţind un nod în gât, apoi şopti:

— Ştiu ce simt, Tanner. Se apropie de el cu mâinile tremurânde. Apoi îl atinse, mângâindu-i cu palmele pieptul şi plimbându-şi degetele pe umerii lui cu un gest care nu avea nimic de-a face cu reputaţia şi cu tot ceea ce împărţiseră ei împreună. Îşi plimbă degetele prin părul ei privindu-i faţa atât de serios încât o sperie.

— Pot să te iau acasă cu mine, cowboy, murmură ea.

El îşi puse o mână pe umerii ei şi merseră spre hotel şi urcară în cameră fără să scoată vreun cuvânt.

Dar, stând în întuneric lângă el, după ce făcură dragoste, se simţea fericită de cuvintele pe care i le spusese Tanner, de unirea lor.

Săvârşită în ciuda umbrelor trecutului. Julie îşi dădu seama că tot ce se întâmplase între ei avea importanţă şi îi implica sentimental.

„Atunci nu m-ai cunoscut”.

Îşi plimbă obrazul pe umerii lui înălţându-şi puţin capul pentru a-i privi faţa. Îl cunoştea acum.

Cinstea lui, caracterul lui şi… onoarea lui. De abia acum vedea adevărul şi se miră că nu îl descoperise mai de mult.

— Tanner, spuse ea încet.

El îşi plimbă mâna prin păr şi o privea.

— Nu ai fost vinovat, nu-i aşa?

Continuă să-şi plimbe mâna prin păr, dar se încruntă puţin şi nu spuse nimic.

— Fata mexicană… nu era cu tine, nu-i aşa? Era cu Buck.

Tanner tăcu o clipă, apoi oftă.

Julie repetă adevărul cu o voce puternică.

— Era fata lui Buck.

— Da, spuse Tanner în cele din urmă. A fost fata lui Buck. El vorbea în întuneric fără să o privească şi în voce nu i se citea nicio răutate la adresa lui Buck, de parcă timpul care trecuse rezolvase această problemă. Era o sălbăticiune. Apăruse în bar într-o seară, căutându-l pe Buck. Fugise de acasă, trecuse graniţa şi ajunsese la Houston. Buck nu ştia ce să facă cu ea pentru că era…

— Prea beat, termină Julie în locul lui.

— Da. Tanner îşi puse degetele pe fruntea ei şi îi mângâie părul în întuneric. Trebuia să o ducă cineva acasă la tăticul ei. Era doar un copil.

Julie simţi cum o gâtuie emoţia. Doar un copil. Ceva mai tânără decât era ea atunci. Ca şi Julie, şi ea făcuse o alegere proastă printre cowboy. Iar Tanner fusese nevoit să pună lucrurile în ordine.

— Aşa că ai dus-o tu acasă.

— Da. El zâmbi. Dar numai că ne-a găsit politia, când să traversăm graniţa.

Ea îi pusese la grea încercare răbdarea lui Tanner. El se rostogoli cu ea în braţe şi o ţinu de umeri stând deasupra ei.

— Dar tu ce vrei? întrebă el.

Ea scoase un sunet de uimire şi de protest, dar Tanner nu o slăbi din strânsoare.

— Este rândul tău să-mi spui, Jule. Cum decurge viaţa ta, când nu te afli la rodeo… Telefoanele pe care trebuie să le dai în fiecare noapte.

O cuprinseră fiorii pe tot corpul, când auzi cuvintele lui şi încercă să se elibereze din mâinile lui Tanner, dar nu reuşi.

— Pe cine te-ai dus să vezi în Seattle în cele patru zile? Un iubit? Un avocat? Un soţ?

— Nu. Nimic din toate astea. Simţi cum o apasă greutatea corpului lui. Corpurile lor dezbrăcate erau strâns lipite, la fel de intim cum fuseseră câteva minute mai devreme, dar de data asta din cauza furiei. Ea intră în panică şi oftă lung.

— O fiică, îi scăpă ei. Am o fiică.

Capitolul 10

Pentru o clipă el o privi uimit, dar ea simţi că supărarea lui se topeşte.

— O fiică? Se aşeză lângă ea, pe partea lui a patului, în timp ce o privea cu pulsul bătându-i nebuneşte. Ai o fiică? spuse cu o voce neîncrezătoare.

Ea clipi din cauza lacrimilor ce-i apăruseră la colţurile ochilor.

— Câţi ani are?

— Treisprezece ani.

— Treisprezece? repetă el, nevenindu-i să creadă.

— Este fiica lui Buck, spuse ea cu o voce nesigură şi tremurătoare. Am rămas însărcinată chiar înainte de moartea lui. Am crezut că acest copil ne va ţine împreună dar… nu a mers. Am fost atât de naivă, să cred acest lucru şi apoi…

Îşi întoarse faţa şi închise ochii, când lacrimile începură să-i curgă pe obraji, iar Tanner o atinse şi o întoarse spre el.

— Apoi el a murit şi te-a lăsat singură să creşti un copil.

Ea dădu din cap. Vru să spună „da”, însă niciun cuvânt nu-i apăru pe buze.

Tanner o mângâia tandru şi pe faţa lui se citea compasiune şi înţelegere. Căldura mâinii lui şi gestul delicat îi aduse în ochi noi lacrimi.

— Eu… am vrut ca ea să fie în siguranţă. Să-i asigur o viaţă decentă. Am fost aşa de proastă să rămân însărcinată şi eram nevoită să o cresc.

El îi mângâie tandru capul şi murmură:

— Ssst. Acum e bine, Jule.

— Am încercat să-ţi spun, Tanner. Dar…

— De ce, Jule? Ea simţi cum mâna lui tremură din cauza emoţiei şi se simţi vinovată că nu-i împărtăşise acest lucru. De ce nu mi-ai spus?

— Oh, Tanner. Îşi puse mâna în jurul taliei lui şi îşi lăsă capul pe umărul lui. Nu voiam să fiu o naivă din nou. Nu voiam să se întâmple ca şi cu Buck.

Îl simţi cum tresare, deschise ochii şi îi privi faţa, regretând că-l rănise fără să vrea.

— Ar fi trebuit să-ţi spun, Tanner. Ştiu. Dar ar fi fost acelaşi lucru ca şi cum ţi-aş spune că iubi… ea se opri brusc dându-şi seama că îl va răni din nou şi era ultimul lucru pe care ar fi dorit să-l facă. Se apropie de el, îi mângâie faţa cu vârful degetelor, parcă scuzându-se şi cerând înţelegere din partea lui.

— Skye a fost toată viaţa mea, Tanner, spuse ea.

Tanner o luă în mâinile lui puternice.

— Fiica ta, spuse el cu o voce care încă mai păstra mirarea şi neîncrederea. Tu şi Buck... aveţi o fiică. Cum arată?

— Este... Julie ezită nefiind sigură de cum ar trebui să răspundă la această întrebare. Este... o adolescentă drăguţă, termină ea.

— Seamănă cu tine?

— Nu... seamănă cu Buck. Seamănă doar cu el.

— Deci ea arată ca Buck. Îi atinse părul, apoi o mângâie pe obraji, studiindu-i faţa şi gândindu-se cum arată copilul lui Buck.

— Şi ce face? Ce preferinţe are?

— Îi plac... cowboy-ii.

El tăcu surprins.

— Urmăreşte cursele rodeo? întrebă Tanner.

— Nu. Are un prieten. Vocea ei era îngrijorată şi se gândi, cum crezuse ea cu ani în urmă, că Skye ar putea avea un tată. Dar să fi fost Tanner, nu Buck. Skye avea acum treisprezece ani, nu mai era un bebeluş, pe care să-l ocrotească. Avea treisprezece ani, era aproape mare... destul de mare cât să se îndrăgostească...

— La fel cum ai avut şi tu, spuse Tanner.

— Nu! spuse ea repezit şi repetă cuvântul mai încet. Nu. Nu este la fel. Skye nu seamănă cu mine în privinţa asta. Dar protestul ei sună fals şi îşi dădu seama că de fapt îi era teamă pentru fiica ei.

— Ce vrei să spui? spuse el încet. Cum adică nu seamănă cu tine în privinţa asta?

— Mai bine... să nu mai discutăm, Tanner. N-ai să înţelegi.

— O să mă străduiesc, spuse el ridicându-şi

vocea. Crezi că e prea tânără ca să aibă un prieten, nu-i aşa?

— El nu este…

— Nu este prietenul potrivit pentru ea?

Ea înghiţi cu greu.

— Cunosc o mulţime de copii din circuitul rodeo, spuse Tanner. Poate aş putea să te ajut. Vorbesc cu ea.

— Nu, spuse ea cu o urmă de panică în voce. Dădu din cap. Nu, acest lucru va fi şi mai rău. Ea trece acum printr-o fază de nonconformism. Şi este înnebunită după cursele rodeo. Nu ai face altceva decât s-o încurajezi… Vreau să spun… că nici măcar nu o cunoşti…

Ochii lui Tanner îi cercetară faţa, de parcă ar fi citit ceva ce ar fi vrut să ştie şi nu-i plăcea.

— Şi eu? spuse el. O voi cunoaşte?

— Ce vrei să spui?

— Mâine seară în jurul orei şapte, sigur te vei scuza şi vei merge ca de obicei să o suni?

Ea nu răspunse nimic. Ştia că îl rănise din nou şi el nu merita acest lucru, mai ales îl decepţionase atunci când el îşi arătase compasiunea şi dorinţa de înţelegere. Dar implicaţiile privind noua comportare a lui Skye, prietenul ei nepotrivit, distanţa dintre ea şi fiica ei în ultimele patru săptămâni nu se puteau explica într-un singur răspuns. Încă nu îi putea face cunoştinţă lui Tanner cu Skye.

Înainte ca ea să-şi stăpânească emoţiile, Tanner se ridică de lângă ea şi sări peste marginea patului. Se aplecă să-şi ridice hainele, îşi îmbrăcă jeanşii şi-şi trase fermoarul. O privea încordat ţinându-şi cămaşa strânsă în mână.

— Şi ai de gând să uiţi tot ce s-a întâmplat aici? După ce îţi vei termina documentarul, nu-i aşa? Vocea

lui amară îi răni inima Juliei. Deci totul a fost o aventură cu un cowboy de la rodeo pe care poate îl vei înregistra pentru documentarul tău.

— Nu este – ea se opri simţind că nu mai poate respira. Era prea mult adevăr în acuzaţia lui, ca să mai poată nega.

Se învârti prin cameră după ghete, le găsi, le luă şi o privi intens în întunericul camerei.

— Ei bine, cred că vrei să-ţi vezi de viaţa ta, doamnă.

— Tanner, nu pleca. Te rog, lasă-mă…

El îşi îndesă pălăria pe cap, apoi fără să-şi pună cămaşa, ieşi afară. Nu mai aruncă nicio privire înapoi şi trânti uşa după el.

Julie tresări la acest zgomot, apoi rămase privind fix la uşa închisă, în timp ce tăcerea din jurul ei o apăsa ca o sentinţă. O cuprinse singurătatea. Se simţi sufocată de durere şi se întrebă disperată dacă n-ar trebui să se îmbrace şi să fugă după el.

Dar ştia că el era prea nervos, ca s-o asculte.

Şi avea dreptate în ceea ce o priveşte. Ochii i se umplu de lacrimi. Tristă, strânse cearşaful în jurul ei şi se învinui de tot ce-i spusese lui Tanner.

Se folosise de el. Îl *rănise*. El îi spusese c-o iubeşte, iar ea nu avusese destulă încredere în el să-i spună că-l iubeşte şi ea. În această privinţă nu fusese cu nimic superioară lui Buck, care procedase la fel, în urmă cu treisprezece ani. Se legase de tânăra aceea de şaisprezece ani şi-l lăsase pe Tanner să meargă la închisoare. Pentru că el era căsătorit şi nu putea să se disculpe în faţa soţiei. Şi acum, ca în urmă cu treisprezece ani, ea nu fusese în stare să se disculpe în faţa lui Tanner.

O cuprinse vinovăţia. Îşi aduse genunchii la piept şi-şi îngropă faţa în cearşaf.

„Este prea supărat pe mine ca să vrea să mă mai vadă” îşi spuse ea. Dacă s-ar duce la el acum, în miez de noapte şi ar ciocăni la uşa lui, el ar lăsa-o să intre, dar ar face-o numai din politeţe. Şi gândul că Tanner ar mai face încă un lucru din obligaţie faţă de ea era de nesuportat.

Trebuia să aştepte până dimineaţă, când el nu va mai fi furios, să-l caute şi să-şi ceară scuze.

Tristă şi răvăşită, Julie îşi trase cearşaful pe obraz, îşi îngropă faţa în pernă şi plânse cu sughiţuri.

Rulota lui Tanner nu se mai afla la locul ei în dimineaţa următoare. Paznicul de la parcare îi spuse Juliei că locul fusese plătit pentru trei zile, dar că, pe el nu-l interesa dacă cineva pleca de acolo. Tonul lui dovedea că niciun cowboy nu ar fi încântat, dacă cineva ar pune întrebări în legătură cu persoana lui.

Julie îşi dădu seama că el are dreptate şi se gândi să aştepte până la rodeo-ul de după amiază. „Chiar dacă ar trebui să-mi cer scuze în faţa tuturor cowboy-lor din Washington şi tot o voi face”, îşi promise ea.

Dar când cercetă tabela, observă că numele lui Tanner nu se mai afla pe ea. Nick, care îi privi suspicios faţa şi cearcănele, nu făcu niciun comentariu atunci când ea îi spuse că Tanner nu mai concurează. Când Tanner nu apăru nici pe tabela de seară, Nick oftă lung, îşi privi aparatul video o clipă apoi se uită la ea.

— Probabil că se va întoarce mâine, spuse el.

— Probabil, aprobă ea nu prea convinsă. Dar el nu apăru. Nu apăru nici la Snake River Stanpede în Idaho, o zi mai târziu. Julie şi Nick se concentrară să filmeze alţi călăreţi.

Plină de remuşcări pentru a aduce în discuţie subiectul referitor la Tanner, cu Nick sau cu altcineva din circuitul rodeo, Julie se implică în muncă şi termină tot ce avea în program. Scrise scenarii, făcu însemnări pe toate casetele notând cu „B” toate filmările, de care mai aveau nevoie pentru a umple golurile inevitabile dintre caseta cu interviu şi cea cu acţiune. Îşi programase timpul pentru filmări, interviuri şi biografiile cowboy-lor.

Munci atât de mult, încât seara fu prea obosită, ca să mai plângă. Nick observă tot comportamentul ei din ultimele trei zile şi zâmbi sarcastic.

— Cu siguranţă că o să ajungi director de programe speciale, fetiţo, îi spuse el la miezul nopţii în Idaho. Dar o să-ţi strici ochii şi vei vedea tot restul vieţii doar în alb şi negru.

— Sunt în regulă, spuse ea cu jumătate de gură şi se strâmbă ca el să-şi dea seama că nu mai avea de gând să-i asculte comentariul.

Dar Nick nu tăcu prea mult:

— Nu, nu eşti deloc în regulă, îi spuse el. Dar cred că ochii nu prea au de-a face cu acest lucru.

Julie îşi încleştă maxilarele şi nu-l băgă în seamă. Se simţea bine. Va supravieţui aşa cum o făcuse şi în trecut. Dar dincolo de această siguranţă controlată era un gol în care se strânsese frica şi disperarea pe care le simţise şi când murise Buck.

Trecuse prin mai multe crize de furie, de singurătate şi de deznădejde. Acum se învinovăţea. Tanner nu era Buck. Tanner o tratase deschis, sincer, cu respect. El îl oferise tot ce avea el mai bun de oferit şi, drept răspuns, ea îl dezamăgise şi-i refuzase încrederea, rănindu-l adânc.

Nici măcar nu putea să se scuze, pentru că el nu dorea să o vadă şi renunţase la şansele pe care le

avea săptămâna aceasta la rodeo. Şi cândva renunţase la şase luni de libertate, ca s-o salveze pe ea şi onoarea soţului ei.

Îşi trase genunchii la gură şi se rugă să nu plângă, „Lasă că o să ajung acasă curând”, spuse ea. Împreună cu Skye totul va redeveni ca înainte.

Când Nick opri în faţa casei ei din Seattle şi o văzu pe Skye alergând pe alee să-i întâmpine, prima reacţie a Juliei a fost de uimire, când văzu cât de mult crescuse Skye. Cu toate că supărarea lui Skye nu trecuse, inima Juliei începu să bată năvalnic şi-şi promise să se împace cu fiica ei, să trăiască liniştită.

Se gândise la acest lucru încă dinainte de a ajunge acasă. Când văzu că Skye abia ciugulea din mâncarea ei preferată, Julie îşi dădu seama că fiica ei avea gândurile plecate departe: dorea să meargă la rodeo în Cheney.

— Dar Cheney este la şase ore de aici, protestă Julie.

— Şi ce-i cu asta? spuse Skye ridicându-şi sprâncenele blonde. Parcă spuneai că cinci ore pe zi nu înseamnă nimic, atunci când te aflai cu Nick în circuit.

Julie intră în panică şi nu ştiu cum să explice că, de fapt îşi petrecuse aceste ultime trei săptămâni conducând prin rodeo-uri şi nu fusese de loc încântată să facă acest lucru.

— Bine, comentă Skye strâmbând din buze. Voi sta acasă. Oricum este tot ce fac, tot ce am voie să fac! Toată lumea merge acolo şi eu stau acasă!

— Toată lumea? întrebă Julie suspicioasă. Are vreo legătură cu băiatul care te tot sună? Va merge şi el acolo?

Tăcerea lui Skye se dovedi a fi un răspuns

evident.

— Ce ai de gând să faci? continuă Julie rănită că, până şi această scurtă vizită la Skye, o supără. Ai de gând să-l urmăreşti pe furiş şi să îl întâlneşti din întâmplare când mergi să-ţi cumperi floricele de porumb?

— Poate că nu sunt singura din familie care mă furişez după cineva! Poate că tu nici nu ai observat ce faci.

Încruntându-se, Julie văzu cum fiica ei izbucneşte în lacrimi şi fuge de la masă.

— Skye!

Ecoul uşii trântite pe hol îi răsună ca o condamnare. Răvăşită de acuzaţiile lui Skye, simţindu-se vinovată că nu-i povestise nimic despre Tanner, Julie alergă spre camera lui Skye, dar fu oprită de uşa închisă şi de răspunsul rece venit dinăuntru:

— Te rog frumos să pleci. Vorbim mai târziu.

Dezorientată şi simţindu-se un părinte neînţelegător, ea încercă să se consoleze, gândindu-se că de fapt aceste conflicte erau fireşti când aveai un copil adolescent. Dar noaptea, singură în pat, plânse la gândul că Skye o învinuise de „mers de furiş” imediat ce avusese această ocazie. Tanner plecase de lângă ea fără să-i asculte explicaţiile şi fără să-i mai ofere şansa de a-l întâlni. O făcuse să se simtă vinovată şi incapabilă de a discuta cu fiica ei şi ar fi trebuit să-l urască.

Dar totuşi nu-l ura. Îi era un dor sfâşietor de el şi se simţea tristă. Şi totuşi o alesese pe fiica ei în locul lui Tanner, pierzându-l astfel. Iar acum era speriată să nu o piardă şi pe Skye. Nu avea nicio idee cum să procedeze. Ce ştia ea despre dorinţele fiicei ei, care acum crescuse? De fapt nu-şi cunoştea nici propriile dorinţe.

În ciuda faptului că Skye îi promisese „să vorbească mai târziu” se pare că dimineaţa următoare uitase de argumentul referitor la rodeo şi Julie ezită să-l aducă în discuţie pentru a nu distruge pacea restabilită. Staţia de televiziune o chemă să-i raporteze că vor folosi filmările de pe programul Juliei şi că demersurile pentru numirea ei în postul de director erau făcute. Aceste veşti i-ar fi adus o mare bucurie în urmă cu câteva săptămâni.

Acum Julie ridică telefonul, dar succesul ei o lăsă rece. Ea, care era atât de pricepută să vorbească la televizor, nu fusese în stare să îi spună lui Tanner cât de rău îi pare că nu l-a tratat cu sinceritate.

Când Julie îi spuse lui Skye de posibila sa numire în postul de director, Skye sări în sus de bucurie şi-i propuse să sărbătorească evenimentul la cel mai elegant restaurant din Seattle. Fericită şi mulţumită, Julie îi cumpără lui Skye o rochie mini, frumoasă, pentru a o îmbrăca în acea după-amiază.

Pe la ora patru se întoarse cu rochia.

— Skye! strigă ea închizând uşa cu piciorul, fiindcă avea mâinile pline de cumpărături.

Nu răspunse nimeni. Julie se încruntă, trecu prin camera de zi şi o văzu pe Skye stând la masă, plângând.

— Skye? Julie merse spre masă şi-şi trase un scaun.

Skye plângea cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Ce s-a întâmplat, scumpa mea?

— Nimic, murmură Skye printre buzele abia întredeschise. Julie o privi şi-şi dădu jos geanta de pe umăr.

— Dar unde ai fost, Skye?

— La magazinul Quik.

— De pe Maple Street? spuse Julie, cu un nod în

stomac. Te-ai întâlnit cu Gary?

— Da! izbucni Skye. Buzele ei tremurau. Dar nu ai de ce să te îngrijorezi. Era cu altă fată. Sky izbucni în lacrimi, se ridică de la masă, răsturnă scaunul pe spate şi fugi în camera ei. Zgomotul uşii trântite o făcu să se înfioare, dar de data aceasta nefericirea lui Skye nu mai putea fi ignorată. Având în mână rochia, Julie merse la uşa lui Skye şi bătu. Singurul răspuns pe care îl primi fu un hohot de plâns. Julie deschise uşa şi intră.

Camera – pereţii, tavanul, uşile – erau pline cu fanioane şi afişe din Rodeo Star. Patul pe care Skye se aruncase era acoperit cu o pătură de piele întoarsă iar o pălărie western atârna de oglindă. Pe noptieră, lângă o poză de a lui Buck pe care Skye o îndrăgea foarte mult, se afla o şa în miniatură care avea următorul motto: SKYE ŞI GARY ÎMPREUNĂ PENTRU TOATĂ VIAŢA încrustat pe ea. Julie se oprise şocată în mijlocul camerei. Rochia îi căzuse din mâini dar nu observase.

Fiica ei stătea într-un cot şi-şi acoperise faţa cu cealaltă mână.

— Asta-i – Julie arătă cu mâna spre cameră tot din cauza acelui băiat?

Ochii lui Skye străluciră.

— Îl cheamă Gary!

— Oh, scumpa mea, începu Julie. Îmi pare rău.

— Ba nu-ţi pare rău! o acuză Skye. Niciodată nu ai vrut să mă laşi să mă întâlnesc cu el. Nu şi-ar fi făcut altă prietenă dacă m-ai fi lăsat. Dar tu vrei să mă port ca o… călugăriţă!

Julie simţi un nod în gât şi făcu un pas spre pat.

— Vei avea o mulţime de prieteni, Skye. Nu trebuie să –

— Nu vreau! izbucni Skye. Tu niciodată nu m-ai lăsat să-mi fac un prieten.

— Nu e adevărat, Skye –

— Ba da, aşa e! eu nu am avut tată şi nu o să am niciodată un prieten. Îşi puse mâna pe gură. Dar ţie îţi convine, nu-i aşa? izbucni Skye. Sări jos din pat, trecu pe lângă mama ei şi fugi, trântind uşa după ea. Julie vru să o urmărească, dar se opri.

Jos, pe duşumea, se afla o fotografie decupată din revistă, care îl înfăţişa pe Tanner Danielson, ochii lui strălucitori pe sub pălărie şi franjurile prinse de pantaloni. Ameţită Julie se aplecă şi ridică scrisoarea, care stătuse treisprezece ani în sertarul cu eşarfe.

Dragă Julie... Dacă mă gândesc la tine pot să descui această celulă şi să vin în Wyoming... parcă sunt acolo deja... şi orice faci, nu te învinui...

Îi tremurară degetele şi-şi ridică privirile de pe scrisoare atunci când auzi paşii fiicei ei, cum traversau bucătăria şi se furişau pe uşa din spate.

Când Julie ajunse pe verandă nu o mai văzu pe Skye. Julie traversă curtea din spate, care ducea la casa Rosei, apoi oftă şi deschise uşa pe care probabil fugise Skye.

Skye nu era nicăieri. Julie rămase fără glas, atunci când Rosa îi spuse că Skye nu trecuse pe acolo.

Dar trebuia să fie pe undeva. Skye nu era la niciunul din prietenii pe care îi cunoştea Julie şi nu era nici la magazinul Quik din Maple Street.

După o oră Julie sună la politie. Dar după răspunsul politicos „Aşteptaţi să vedem ce putem face”, Julie sună la Nick şi începu să plângă în telefon.

— Vin imediat acolo, fetiţo, îi spuse el. Douăzeci de minute mai târziu Nick îşi parcă maşina pe alee aducând cu el nişte hărţi ale oraşului. Dar Julie se simţă vinovată din nou, când întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Oh, Nick, se înecă ea. A plecat de acasă… Şi este aşa de supărată pe mine. A găsit… scrisorile, pe care mi le-a trimis Tanner înainte să se nască ea.

— Oh, doamne, murmură Nick brusc. Şi-i ascultă toate învinuirile pe care şi le aducea.

— Întrebarea e, fetiţo, ce ai de gând să faci, când se va întoarce ea acasă, comentă el.

Problema era destul de importantă ca s-o distragă de la gândurile ei negre. Se ridică de la masă, se îndreptă spre camera lui Skye şi stătu în ea, uitându-se pe pereţii cu afişe.

Niciodată nu-i dăduse lui Skye posibilitatea să vorbească despre ea. O determinase pe Skye să-i fie ruşine de afişele ei de la rodeo şi făcuse subiecte tabu din curiozitatea firească a fiicei ei privind un prieten sau scrisorile ei vechi. Nu ştiuse niciodată să comunice cu fiica ei. Scrisoarea căzută pe duşumea îi apăru din nou în faţa ochilor şi se rugă în gând ca Skye să se întoarcă sănătoasă.

Se pare că rugăciunea Juliei primi răspuns, când Skye se întoarse după două ore. Skye era murdară, tristă şi regreta faptul că se întorsese acasă.

— Bună, spuse ea, privind podeaua.

— Oh, Skye. Julie îşi luă în braţe fiica, strângând-o la piept, în timp ce Skye îşi puse mâinile în jurul gâtului mamei ei şi lasă capul pe umărul Juliei.

— Îmi pare rău, mămico, spuse ea cu o voce plângătoare.

— Ştiu, scumpa mea. Julie cuprinse capul lui Skye, mângâind-o exact la fel cum o mângâia când era un bebeluş. Scoase un oftat de uşurare. Am fost aşa de îngrijorată.

— M-am plimbat pe aici.

— N-ai văzut maşina? Am fost şi te-am căutat.

Skye scutură din cap. Julie oftă şi cuprinse faţa

lui Skye cu palmele într-un gest plin de tandreţe.

— N-am ştiut ce s-a întâmplat cu tine.

— Îmi pare rău, repetă Skye. Îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi, mamă. Ştiu că plănuisem ceva pentru seara asta. Eu mă… îmbrac repede, dacă mai vrei să mai mergem la restaurant şi o să-mi dau jos afişele de pe pereţi dacă nu-ţi plac şi –

Julie simţi cum o cuprinde emoţia.

— Nu trebuie să faci acest lucru. Bineînţeles că te interesează cowboyii. Tatăl tău… a fost un cowboy.

Skye o privi.

— Buck Fielding a fost un călăreţ bun, Skye. Privi faţa fetei ascultându-şi propriile cuvinte – pe care le rostea pentru prima oară. Şi nici nu-i fusese atât de greu cum îşi închipuise. Ştiu cum era. L-am urmărit la fiecare concurs. Trebuie să fii mândră de el.

Skye îşi şterse nasul cu mâneca şi privi în ochii mamei ei.

— A fost… un călăreţ bun? întrebă ea.

Julie dădu din cap.

— Aproape cel mai bun din circuit. Oftă şi zâmbi către fiica ei. Poţi să întrebi pe oricine a concurat cu el, scumpa mea. Poţi să-l întrebi pe… Tanner Danielson. El a fost cel mai bun prieten al tatălui tău.

Skye dădu din cap privind în jos, spre podea.

— Îmi pare rău că ţi-am citit scrisorile, mamă. Ştiu că nu trebuia să mă ating de ele.

— E în regulă, Skye, spuse Julie. Nu scrie nimic în ele, pe care tu să nu ai voie să le citeşti. Vezi tu, Tanner era şi prietenul meu. Simţi un nod în gât, când rosti aceste cuvinte. Mi-a fost un prieten foarte bun.

Skye o privi pe Julie, care începuse să plângă şi să-şi şteargă nasul cu mâneca, aşa cum făcuse şi fiica ei.

— Am o idee, scumpa mea. Este prea târziu să

mai mergem în oraş acum, dar ce ar fi să mergi cu mine şi cu Nick înapoi în circuitul rodeo? Noi vom sta la Calgary Stampede o săptămână. Este unul dintre cele mai mari concursuri de rodeo. Toţi cowboyii din West vor fi acolo.

— Pot să merg?

Julie dădu din cap.

— Este cel mai mare concurs de rodeo?

Julie dădu din cap din nou.

— Tatăl tău… a călărit de mai multe ori în acest concurs.

Skye oftă şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului mamei. Julie o strânse în braţe, închizând ochii.

Când deschise ochii, Nick stătea în pragul uşii, privindu-le cu sprâncenele ridicate.

— Sună bine, zâmbi el. Mama ta a avut în minte mai demult acest lucru.

— Chiar pot să merg cu tine, Nick?

— Adu-ţi o pălărie de cowboy.

Capitolul 11

Calgary Arena era inundată de lumini praf şi de gălăgia celor câteva zeci de mii de spectatori. Tanner nu băgă în seamă zgomotul de pe arenă şi merse la ţarcuri. Îşi apropie pentru o clipă gheata lângă şa. Piece O’Cake sfornăi şi lovi cu copita gardurile metalice. Unul dintre îngrijitori ridică braţul şi-l opri.

— Uşurel, băiete, îl alintă Tanner.

Trebuia să concureze acum. Ar fi putut să piardă campionatul, atunci când ieşise din circuit cu

două săptămâni în urmă, dar nu conta titlul, ci premiul în bani. Îi trebuiau aceşti bani, ca să-şi termine de plătit ranch-ul. El călătorise mult, încercând să facă rost de bani şi să uite principalul motiv care-l pusese pe drumuri: femeia pe care trebuia să o uite.

Sări în şa, vorbind cu calul, apoi ridică un brat şi îl îmboldi.

Poarta ţarcului se deschise şi Piece O'Cake sări în arena prăfuită, iar Tanner Danielson simţi o durere ascuţită în coaste.

Peste zgomotul din arenă se auzi vocea puternică a crainicului.

— Tanner Danielson, de trei ori finalist pentru titlul naţional la rodeo se afla în fruntea clasamentului, până acum două săptămâni, când, a luat vacantă. Dar acum s-a întors şi dacă există vreun cowboy, care să poată călări acest animal, atunci el este Tanner…

Calul apăru în mijlocul arenei cu capul ţinut jos între picioarele din faţă, lăsând un nor de praf în urma lui. Pălăria lui Tanner căzu, de parcă ar fi fost aruncată în faţă, dar el îşi ridică braţul, regăsindu-şi echilibrul şi prinzând şaua între genunchi, blocând toate mişcările animalului. Veselia îi cuprinse pe toţi spectatorii. Simţi că va rezista până la sfârşit. Când auzi soneria sunând la sfârşitul celor opt secunde, zâmbi destins.

— Iată o adevărată cursă, oameni buni! Haideţi să vă aud aplauzele pentru acest cowboy şi acest cal sălbatic.

Zgomotul mulţimii deveni asurzitor, calul sălbatic se legănă, iar Tanner aruncă o privire o privire năucită spre ţarcuri şi în marea de oameni zări un păr de culoarea mierii, care strălucea în lumina soarelui.

O recunoscu.

Ea era acolo.

Nu putea spune care instinct îl împinsese să se

uite spre ea şi imediat căzu de pe cal, înjurând.

Tanner căzuse pe un şold şi se rostogolise, apoi se ridică, îşi culese de pe jos pălăria şi privi spre ziarişti. Din mulţime se auzi un zgomot plin de înţelegere şi dezamăgire în timp ce crainicul anunţa ceva incluzând şi numele lui. Tanner nu luă în seamă nimic din toate acestea.

Ea îl privea cu acei ochi mari, căprui. El merse spre ea fără să se mai scuture de praf şi sări balustradele din faţa ziariştilor, neluând în seamă toate comentariile, fotografiile şi filmările din jurul lui. Se opri în faţa Juliei şi simţi aceeaşi emoţie, de parcă s-ar fi aflat în acea cameră de hotel după ce tocmai făcuseră dragoste şi ea nu se străduise prea mult să-l oprească să plece.

— Ce faci aici? întrebă el rostind cu greu cuvintele.

Ea îşi coborî o mână de pe obraz.

— Eu… Buzele ei tremurară. Am venit să te văd la concurs.

Vocea ei îl făcu să tremure de emoţie. Ar fi trebuit să strângă din pumni şi să se stăpânească de a veni la ea.

— Eu… n-am venit singură, Tanner, spuse ea.

El îl observase pe cameramanul înalt de lângă ea, dar continuă să o privească pe Julie.

— Am adus-o şi pe fiica mea.

Respiraţia lui se opri şi-şi mută privirea de pe faţa Juliei la tânăra pe care o ţinea ea de umăr. Îi amintea foarte mult de Buck. Avea părul blond, ochii verzi şi îşi muşca nervoasă buza de jos.

Tanner oftă şi-şi ridică mâna la borul pălăriei.

— Încântat de cunoştinţă, domnişoară.

— Skye, vorbi Julie spre faţa cu ochi mari, acesta este Tanner Danielson, bărbatul pe care voiam

să-l cunoşti.

— Ştiu, spuse Skye. Adică, vreau să spun, că am o poză de-a ta… oh…

Ea zâmbi.

— Ai fost prieten cu tatăl meu, spuse faţa privindu-l. Şi… cu mama.

Privirea lui Tanner o întâlni pe a Juliei din nou.

— Da, a fost prieten cu mine, Skye. Şi este în continuare, spuse Julie liniştită. De fapt

Tanner rămase nemişcat. Între ei se lăsă o tăcere lungă. Julie era gâtuită de emoţie şi de abia murmură:

— Îmi pare rău că ai pierdut cursa.

Tanner răspunse calm.

— Nu am pierdut-o. Se apropie de Julie cu intenţia de a-i atinge părul, dar deodată ea se aruncă în braţele lui pline de praf, îşi puse mâinile în jurul gâtului, murmurându-i numele cu răsuflarea tăiată. El o ridică pe vârful picioarelor şi se învârtiră amândoi fericiţi. Părul ei mătăsos îi atingea obrazul şi simţi în nări mirosul ei. Căldura ei îl ameţi ca o bătură tare.

O coborî, o strânse la piept şi o sărută lung. Inimile lor băteau în acelaşi ritm. Ea îi întoarse sărutul şi-i spuse toate lucrurile, pe care el aşteptase treisprezece ani să le audă.

Când în cele din urmă îşi ridică gura de pe a ei zâmbi, lucru pe care nu-l mai făcuse în ultimele două săptămâni.

Julie zâmbi şi ea fericită şi-şi întoarse privirile spre fata ei, care-i privea cu gura căscată şi cu ochii măriţi.

Tanner îi dădu drumul Juliei, dar îşi puse o mână pe umerii ei şi se îndreptară spre Skye.

— Skye, spuse el în cele din urmă, sunt bucuros că te cunosc. Am rugat-o pe mama ta să mă prezinte.

— Chiar aşa?

El dădu din cap.

— De ce? întrebă Skye într-o doară?

— Pentru că vreau să ştii acest lucru. Pentru că am de discutat cu tine ceva. El privi mai întâi la Julie şi înapoi la Skye. Pentru că vreau să vă iau pe amândouă să-mi vedeţi ferma.

— Să vedem ferma ta? se auzi ecoul lui Skye.

— Da.

— Ai şi… cai?

El zâmbi.

— Douăzeci şi patru pe câteva sute de acri în Montana. Să sperăm că la anul vor fi mai mulţi.

Privirea fetei, care semăna atât de mult cu cea a mamei, se plimba de la Tanner la Julie.

— Ţi-ar plăcea? o întrebă Tanner.

— Da, cred că mi-ar plăcea.

Tanner dădu din cap apoi o privi pe femeia pe care încercase să o uite timp de două săptămâni. Înainte se străduise să o uite timp de treisprezece ani.

— Da, spuse ea încet, îmi place.

În jurul lor, toţi ziariştii se agitau pentru cursa următoare.

— Aici, fetiţo, îi murmură Nick. Vrei să ţii microfonul pentru un minut?

— Pentru ce? întrebă Skye.

Cameramanul scoase un sunet cinic şi puse o altă casetă în camera video.

— Pentru că am sentimentul că mama ta şi acest cowboy au de vorbit. Şi noi trebuie să filmăm aici, până la sfârşit.

Noaptea era senină şi călduroasă, iar străzile erau pline de cowboy, turişti, spectatori, atraşi cu toţii de curse. Înainte să iasă în arenă, Tanner se opri, o luă pe Julie în braţe şi se aplecă să o sărute. Sărutul lung o făcu pe Julie să simtă fiori pe spate şi îi tulbură gândurile.

— Trebuie să o fac din nou, Julie, murmură el. Nu mai pot să aştept prea mult.

— Nici eu. Îşi trecu degetele prin părul lung, zâmbindu-i şi simţindu-i din nou gura lui aproape.

— Nu am putut să avem atât de mult cât ne-am dorit, murmură el.

— Vrei să pariem?

Răspunsul lui fu un sunet, care se pierdu în sărut. Mâinile lui alergau pe spatele ei, pe umerii ei, pe şoldurile ei, dorind să o mângâie pe toată deodată. Julie se lipi de el, simţind cum o cuprinse o bucurie fără margini.

— Cât timp avem? murmură el în cele din urmă.

— Cât timp?

— Înainte de a trebui să ne întoarcem la fiica ta. Poate că se întreabă ce facem?

La această îngrijorare a lui, inima Juliei bătu mai tare. O încântă ideea că Tanner se îngrijorează pentru Skye. Îşi dădu părul într-o parte, încercând să-şi acopere ochii plini de lacrimi.

— Va fi în siguranţă cu Nick, Tanner, spuse ea încet. Ea este importantă pentru mine dar la fel de mult eşti şi tu. Şi la fel de mult suntem noi doi.

El îi cuprinse mâna ei în mâna lui. Ochii albaştri străluciră.

— Cât de important?

— Lasă-mă să-ţi arăt, cowboy, spuse ea cu o

voce răguşită. Unde stai?

— Hotelul meu este departe de aici, spuse el sărutând-o din nou, aşa că va trebui să mergem cu o rulotă.

— Şi de unde facem rost? murmură ea.

Tanner se opri din sărut, o cuprinse cu braţele şi o conduse spre parcare. Când văzură o rulotă merseră spre ea, îi spuseră şoferului să-i ducă la hotel, iar Tanner o strânse pe Julie din nou în braţe.

— Ai făcut un punctaj bun, cowboy? îl întrebă recepţionerul, când ajunseră la hotel. Îi privea îngâmfat într-o oglindă.

— Nu, răspunse Julie, prea bine dispusă pentru a face un comentariu nepoliticos. Dar va face.

— Ce ai vrut să spui cu acest lucru?

— Un adevăr, răspunse ea zâmbind.

Merseră cu liftul în linişte, doar zâmbind unul la celălalt şi studiindu-şi chipurile. Nu scoaseră niciun cuvânt, nici pe coridor, numai când ajunseră în camera lui Tanner şi închiseră uşa, ea îl privi pentru o clipă şi îi spuse cu o voce plină de emoţie:

— Tanner…

El stătea în picioare, nemişcat, aşteptând-o să vorbească.

— Vreau să fiu cinstită cu tine, continuă ea. Vreau să spun că-mi pare rău că nu ţi-am zis nimic de Skye, că am fost –

Tanner făcu un pas mare până la ea şi-i cuprinse capul cu amândouă mâinile, apropiindu-i faţa de a lui.

— Ştiu, Jule. Este în regulă. Ştiu de ce ai procedat aşa. Ştiu cât de mult înseamnă ea pentru tine.

— Şi ea ştie cât de mult însemni tu pentru mine, spuse ea liniştită. I-am povestit totul când am venit

aici.

Mâinile lui Tanner îi mângâiau faţa.

— Oricum, cred că ea şi-a dat seama, Tanner. A găsit… ezită Julie apoi ridică ochii spre el, după care continuă: a găsit scrisorile tale. Cele pe care mi le-ai scris după ce murit Buck.

— Acelea la care nu mi-ai răspuns? Încă le mai păstrezi?

— Am răspuns la ele de o mie de ori. Tanner. Numai că nu am scris nimic pe hârtie.

Mâinile lui se plimbară pe faţa ei pentru o clipă.

— Cum mi-ai răspuns Julie, şopti el.

Ea nu se mai obosi să-i răspundă. Îi trase capul în jos spre al ei şi îl sărută. Iar când simţi buzele lui pe ale ei, un val de emoţii alungă toate umbrele trecutului şi le purtă trupurile şi sufletele spre fericire fără margini.

Tanner îşi lăsă pălăria să-i alunece pe carpetă în timp ce mâinile Juliei se mişcau grăbite pe cămaşa lui prăfuită mângâind pe sub bumbacul cămăşii, muşchii lui puternici. Inima ei era plină de bucurie.

— Te iubesc, Tanner Danielson, şopti ea îngropându-şi faţa în umerii lui. Îmi place să te simt, să te văd şi să te miros.

Simţi respiraţia lui greoaie…

— Chiar mă iubeşti? Julie Fielding. El o îndepărtă puţin şi zâmbi.

— Da. E adevărat.

— Sunt plin de praf de la rodeo.

— Când iubeşti un cowboy nu te mai deranjează un fir de praf.

— Am căzut în praf din cauza ta, spuse el gâfâind. Când te-am văzut s-a terminat totul pentru mine.

Julie încă îşi mai ţinea mâinile pe umerii lui, iar

zâmbetul ei deveni plin de promisiuni.

— Aşa că trebuie să te remontez, nu-i aşa?

Se dezbrăcară unul pe celălalt, atingându-se şi mângâindu-se cu aceeaşi intensitate din ultimele dăţi.

— M-am gândit la tine în fiecare minut din ultimele două săptămâni, murmură Tanner. Înnebuneam, gândindu-mă la tine şi am încercat să fac totul ca să te uit, dar nu am putut.

— Ştiu, spuse ea oftând. Nici eu nu am putut să te uit. Şi mi-a fost aşa dor de tine…

El îşi trecu un braţ pe sub picioarele ei, o luă în braţe şi o duse în pat.

Buzele lui le sărutară pe ale ei încet, tandru, experte, iar mâinile lui alergau flămânde pe umerii ei, pe braţele ei, pe pielea ei atât de senzuală şi seducătoare în gesturi, care îi readuceau acele emoţii pe care le accepta cu bucurie.

Şi ea îi dădu aceleaşi senzaţii, când îi mângâie muşchii de pe piept, oasele pătrate ale şoldurilor şi bărbăţia lui.

— Ah… Julie… gâfâi el apăsându-i mâna pe bărbăţia lui şi închizând ochii de plăcere. După un moment lung deschise ochii şi o privi.

— Am crezut că n-o să te mai văd niciodată, Jule. Am crezut că ai plecat din viaţa mea şi nu puteam suporta acest lucru. Nu credeam că totul durase numai două săptămâni. Nu cu tine.

— Să nu spui niciodată aşa ceva, Tanner, niciodată. Te iubesc. Cred că te iubesc, de când am primit acele scrisori şi nu am putut răspunde, în urmă cu treisprezece ani.

— Poţi să-mi răspunzi acum.

— Da, spuse ea fără răsuflare şi răspunsul ei se pierdu într-un amalgam de şoapte. Toate senzaţiile şi emoţiile tăinuite în trecut, acum ieşeau la suprafaţă.

Ea îi şopti numele, îşi încolăci picioarele în jurul mijlocului lui şi trupurile lor se ondulau în acea mişcare a actului iubirii, ce avea un limbaj dincolo de cuvinte, dincolo de timp, dincolo de înţelegere.

Corpul Juliei îl primi pe al lui, potrivindu-şi ritmul ei cu al lui şi se mişcară, până când simţiră că-i cuprinde acea plăcere maximă.

Îşi împărtăşiră încă o dată unul altuia acea plăcere, care îi făcea inseparabili şi-i purta spre extaz.

Respiraţia Juliei mângâia uşor umărul lui. Tanner o cuprinse în braţe cu tandreţe şi o aşeză lângă el.

— Jule… spuse el în cele din urmă, cu o voce obosită şi răguşită, dar în tonul vocii lui ea recunoscu plăcerea lui.

— Mmm? Ea îşi plimbă degetele pe umărul lui.

— Ţi-e foame?

Ea zâmbi şi răspunse:

— Sunt moartă de foame.

— Ce ar fi să o luăm şi pe Skye cu noi, Cred că şi copiilor li se face foame.

— Normal, răspunse ea zâmbind. Când masa va fi gata şi ei vor fi strigaţi de trei ori şi nu vor vrea să mănânce legume.

El râse pe înfundate.

— Nu e atât de uşor să creşti un copil.

— Nu.

El îşi trecu degetele prin părul ei şi o privi.

— Vreau şi eu să văd cum este să faci acest lucru, Jule. Vreau să o fac permanent. Ştii acest lucru.

Ea îşi ridică ochii spre ai lui, îi studie expresia serioasă de pe faţă şi apoi dădu din cap.

— Ştiu. Şi răspunsul este „da”.

Ea îi privi gura şi-i zâmbi plină de iubire.

— Şi cum vom proceda? întrebă Tanner.

— Nick vrea să filmăm până la sfârşitul sezonului – să stăm la rodeo, să urmărim finalele şi să facem o emisiune specială de două ore. El merge să filmeze până în Lehi Roundup.

— Şi tu trebuie să faci acest lucru?

Ea dădu din cap.

— Trebuie să mă întorc pentru promovarea pe care mi-au promis-o. Totul o să dureze câteva luni, dar ei îşi vor păstra oferta.

El se opri o clipă cu mâinile în părul ei.

— Această slujbă – este tot ce-ţi doreşti?

Ea oftă.

— Este tot ce mi-am dorit, întotdeauna, dar în timpul acestui documentar… ea oftă din nou. Vreau să fiu cinstită cu tine, Tanner, nu vreau să-ţi mai ascund nimic. Nu ştiu… încă.

Tanner nu spuse nimic şi o ascultă în continuare:

— Nick face un film la fiecare doi ani, începu Julie. Vrea să lucrez cu el. Asta înseamnă câteva luni pentru călătorii şi filmări, apoi câteva emisiuni şi planuri pentru noi documentare.

— Poate o persoană să facă acest lucru de la o fermă din Montana? întrebă el în cele din urmă.

— Cred… o persoană capabilă să facă acest lucru.

— Vom face tot ce vrei tu, Jule. Dacă vrei să stăm în Seattle, vom cumpăra o fermă acolo. El îi mângâie spatele, iar ea se gândi că ar fi aproape imposibil să-i ceară acest lucru. Va fi în regulă, murmură el drept răspuns la îndoielile ei.

— În Seattle, o fermă?

Mâinile lui continuau să o mângâie în sus şi în jos.

— Îmi voi parca rulota în curtea ta. Mai am şi

vreo douăzeci şi patru de cai. Voi cumpăra o fermă şi le vom duce pe toate acolo.

Ea îşi ridică un picior, când el o mângâie pe genunchi.

— Ce vor spune vecinii? spuse ea, râzând.

— Nu-mi pasă. Ce părere ai?

Mâinile lui îi mângâiau corpul, atingându-i locurile cele mai sensibile şi ea închise ochii şi gemu de plăcere.

— Ei, ce spui? murmură el cu o voce răguşită şi o sărută din nou.

Ea îi rosti numele, după care şopti ceva fără înţeles. Nu mai era nevoie de răspunsul ei.

SFÂRŞIT